

ΕΙΒΑΔΙΜΑΣ

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Συνιστούμε ιδιαιτέρως στους αναγνώστες μας και στις αναγνώστρίδες μας, τα δύο νέα μας μυθιστορήματα. Πρόκειται περί δύο αληθινών, περί δύο γοητευτικών αριστουργημάτων, όπως θα αντιληφθούν όλοι από την πρώτη ήδη συνέχεια.

Αυτό που αρχίζει σήμερα, το «Μυστικό του Πύργου Βαλχάουζ», είναι έργο του δαιμονίου συγγραφέως Φίλιπ Όπενχάιμ. Οι τύποι που εμφανίζονται σ' αυτό είναι εξαιρετικά πρωτότυποι και ενδιαφέροντες, οι περιπέτειές του οδηγούν στην αποκάλυψη του πιο μεγάλου, του πιο συγκλονιστικού μυστηρίου.

Η «Αγάπη που σκοτώνει», που άρχισε στο προηγούμενο φύλλο μας, και την οποία μπορούν όλοι να παρακολουθήσουν και από ΣΗΜΕΡΑ, χάρις στην δημοσιευμένη περίληψη, είναι ένα αισθηματικό αριστούργημα του γάλλου συγγραφέως Έδουάρδου Ρόντ.

Ο συγγραφέας εμφανίζει σ' αυτό ένα από τα μεγαλύτερα δράματα της ανθρωπίνης καρδιάς, την πάλη μεταξύ καθήκοντος και αισθήματος. Όποιοδήποτε κι' αν επικρατήσει, οι άνθρωποι που είχαν την άτυχία να βρεθούν μπρός στο τραγικό αυτό δίλημμα, θα το πληρώσουν μοιραία με τον τελειωτικό χαμό της ευτυχίας τους...

ΟΛΟΙ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ

πρέπει να παρακολουθήσετε από ΣΗΜΕΡΑ το νέο μας μυθιστόρημα.

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Είναι το δράμα ενός εξαιρετικού άνδρος που, συνεπαρμένος από ένα φλογερό κι' άκατανίκητο αίσθημα θυσιάζει το σπίτι του και το μέλλον του για ν' ακολουθήση το δρόμο που του δείχνει η καρδιά του. Ο δρόμος όμως αυτός οδηγεί μοιραία στην καταστροφή...

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ένα γκαρσόνι άρρώστησε στην Ναύπακτο από κήλη...
Μ' αντί να επέμβη ο χειρουργός έσπευσε μιά μαμή, γοργώς—
κι' έντός ολίγου το γκαρσόνι...
Έτεκε αίσίως θήλυ!

Πάλι καλά που το γκαρσόνι δεν ζούσε στον Μεσσιδών, γιατί βασανιστήρια και φοβερά μαρτύρια θα έπιφύλασσανταν σ' αυτόν τον άρρενα... λεχώνι!

Το μυστικό σάν μάθανε όλοι σταυροκοπώντας: ήτο γκαρσόνινα ή λεχώ, πλάσμα άπρωστάτευτο, φτωχό, που ντύθηκε άνδρας έπειδή να έργασθι... ντρεπόνταν!

Συμπέρασμα: στον καφενέ της ναυπακτείου χώρας, αν παραγγείλετε, ως εϊκόσ, να κομισθι «βαρύς-γλυκός» ίσως σάς φέρη το γκαρσόνι ένα μαρό... της ώρας!

□ □

Ίδου λοιπόν Κυβέρνησις με ήερών και όσιο, με φρόνηση και λογική: Δέν θα σασίξη φυλακή εις τό έξής όποιος χρωστά όλίγα στο Δημόσιο!

Αυτά τά ευεργετήματα γεννούν πολλές έλπίδες κι' είναι καλά και άγια: πιά ζώντανά ναυάγια δέν θα τά σέρνουν στην ψυρροδ δεμένα με άλυσσίδες!

Οι «καρχαρία» αντίθετα δέ θάχουν πιά τά μέσα, γι' αυτό λοιπόν και άς βιαστούν να δώσουνε ό,τι χρωστούν άλλοιως: «Κήδυος-Θάνατος!» να τους τραβήξουν μεσα!

Μά κάτι μένει έκκρεμής, που άφορά πολλούς: τί θ' άπογίνη μ' εκείνους που είναι βλακίένους τους ό νοδς και οι όποιοι άθελα χρωστάν... της Μιχαλούς;

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

Η «ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Μερικοί καθυστερημένοι μαθηταί, ή φοιτητα — γιατί ως γνωστόν τά μαθήματα κι' οι παραδόσεις άρχισαν πρό πολ- λού—έξακολουθούν να δίνουν εξέτάσεις. Παρακολουθήστε τους... και φρίξате! Έρώτησις.— Άναφέρaté μου ένα από τά έργα του όποιου ό συγγραφέυς θα έπρεπε να τιμωρηθι με 250 ραβδισ- μούς με χρυσή βέργα, μάλιστα.

Απάντησις.— Ό Χρυσοβέρ- γας!

Ακαριαία ψύξις κυριεύει τους πάντας και τά πάντα. Συνέχεια:

Έρώτησις.— Γιατί ό Έλλην μάγκας έχει έμφυτο μουσικόν αίσθημα που έκδη- λώνει στην κάθε του όμιλία;

Απάντησις.— Γιατί ή κάθε του ό- μιλία άρχίζει έτσι: Ρ έ σύ...

Η ψύξις προχωρεί και άπειλεί, να μās φέρη τους δυό Πόλους στάς Αθήνας.

Ανάβονται όλα τά καλοριφέρ και δ- λες οι σύμπες.

Έρώτησις.— Όταν έχει γερή κρά- ση, πώς λέγεται ό πατέρας;

Απάντησις.— Κρασοπατέ- ρας!

Υστερα από αυτό τό φρικαλέον κατα- σκεύασμα που σάς έκανε άσφαλώς να ανατριχιάσετε σύγκορμα, δέν φανταζόμα- στε να θέλετε να διαβάσετε... Άλλο.

ΤΟ «ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ

ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΖ»

είναι

ένα από τά συναρπαστικά- τερα έργα της συγχρόνου φιλο- λογίας.

Σ' αυτό έμφανίζεται ένας δαιμόνιος τύπος, αληθινός επρίγκηψ του έγ- κλήματος, ό όποιος χάρις στον άπειρο πλούτο του, και στην εξέ- χουσα κοινωνική του θέση κατορ- θώνει να μένη έκτός ύπονοίας. Ό πύργος του όμως, στον όποιο ή είσοδος άπαγορεύεται αίσθηρότα- τα, γίνεται τό κέντρον των πιο τρα- ματικών γεγονότων. Στο τέλος, ό έρωας διαδραματίζεται ισχυρότερος

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΓΥ. ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Εξυπνα καὶ κουτά

ΠΡΟΣΩΝ

Ἡ μαμά.—Καὶ ἐγὼ σοὺ λέγω, ὅτι ὁ γυῖός μας δὲν θὰ παντρευτῇ ποτέ. Εἶναι ἕνας δλάκας!

Ὁ πατέρας.—'Ακριβῶς γι' αὐτὸ θὰ παντρευτῇ πολὺ εὐκόλα.

■ ■

ΘΑ ΠΡΟΦΘΑΙΝΕ ΝΑ ΤΟ

ΦΑΓΗ ΦΡΕΣΚΟ

Ὁ νέος οἰκοδόμος.—Τί κρῖμα νὰ μὴν ἐρχοῦν νὰ μείνω ἐδῶ μιὰ βδομάδα πρὶν.

Ἡ διευθύντρια τοῦ οἰκοδομοφείου.—Ὡ, κύριε! Αὐτὸ εἶναι πολὺ κολακευτικὸ γιὰ μένα.

Ὁ νέος.—Ἦθελα ν' ἀρχοῦμινα πρὶν μιὰ βδομάδα γιὰ νὰ ἐτρώγα τότε τὸ ψάρι ποὺ μοῦ σερβίρατε νὰ φάω τώρα.

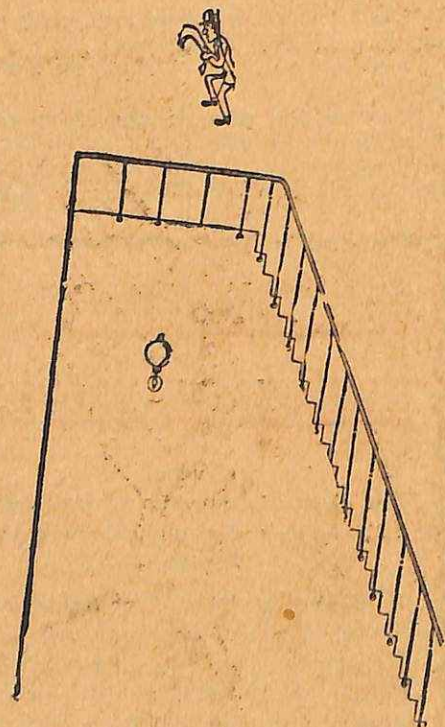
■ ■

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Συζητοῦν δυὸ ξανθές.

—Τὸ χρώμα τοῦ προσώπου μου, λέει ἡ μία, δὲν τὸ ὀφείλω στὸν ἀρωματοπώλη μου.

—Ὡστε τὸ ἀγοράσατε τοῖς μετετητοῖς;

ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΤΗΣ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ

(ὅπως τὸ φαντάζεται ὁ Γάλλος σμιτοσχέφος Σανέλ)

Ὁ ἀφηρημένος δὲν παρατήρησε ὅτι τέλειωσαν τὰ σκετοπιάτια, κι' ἀκόμα εἰς βάινει!...

Απάνω στό ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ συνταγματάρχης Πορφίρο Πάτζ, στὸν ὁποῖο εἶχε ἀνατεθῇ ἡ ἀποστολὴ νὰ καταστείλῃ τὸ κίνημα ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἐπαρχίας Μερλίντα, ξαπλωμένος ἀναπαυτικὰ στὴν πολυθρόνα του, χώνευε τὸ πλοῦσιον γεῦμα ποὺ εἶχε καταβροχθίσει μόνος του. Ὁ Ἰνδο-πορτογάλος αὐτὸς μιγάς εἶχεν ἐλπίσει νὰ βρῇ ρῶμι σ' αὐτοὺς τοὺς ἀναθεματισμένους ψαράδες, δὲν βρῆκε ὅμως τίποτα καὶ ἀναγκάστηκε νὰ γευματίσῃ χωρὶς κατό.

Τὰ ξημερώματα, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κινηματιῶν, περικυκλωμένοι ἀπ' τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Πάτζ, εἶχαν κατορθώσει νὰ ξεφύγουν, χωρὶς νὰ μπορέσουν νὰ τοὺς συλλάβουν, ὡς τὰ σύνορα τῆς Κολομβίας. Ὁ συνταγματάρχης ὅμως δὲν δίστασε νὰ τοὺς καταδιώξῃ μὲ τὰ στρατεύματά του: τοὺ ἦσαν ἀπαραίτητοι αἰχμαλώτοι καὶ δὲν τὸν ἐγνοίαζε πῶς θὰ τοὺς συνελάμβανε. Καὶ συνέλαβε μερικοὺς χωρικοὺς, γιὰ νὰ καταδύσουν τὰ κρησφύγετα τῶν σιασιαστῶν.

—Φελίπε, φέρε μου τὸν μικρὸ! διέταξε σὲ λίγο ὁ Πορφίρο Πάτζ.

Ἐνῶς Βενεζουελιανὸς δεκανεὺς ὠδήγησε ἕναν δεκαεξαετῆ ἐφηβὸν μὲ δεμένα τὰ χέρια του: τὸν Πέδρο Ἀουτομάκι. Τὸ κορμί του ἦταν ἀθλητικὸ καὶ τὰ μάτια του πετούσαν σπινθές. Κύτταξε στὴν ἀρχὴ μὲ περιφρόνηση τὸν μιγάδα — κι' ὅστερα μὲ μίσος. Γιατί εἶχε δῇ, κρεμασμένο ἀπὸ τὰ χέρια, σ' ἕνα δέντρο, τὸν πατέρα του.

—Σενιόρ κορονέλ (συνταγματάρχης) εἶπε ὁ νέος μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὸν θυμὸ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ βασανίζετε ἔτσι τὸν κόσμον;

—Ὁ πατέρας σου ἐπιμένει νὰ λήψῃ μέματα.

—Καὶ τί θέλετε νὰ σᾶς πῇ;

—Ἀπολύστατα: ποὺ εἶναι κρυμμένοι οἱ κινηματῖαι ποὺ καταδιώκω.

—Οἱ κινηματῖαι; παραξενεύτηκε ὁ Πέδρο. Δὲν εἶδαμε καθόλου κινηματῖαι!

—Κι' ἐσύ, δὲν ἐννοεῖς νὰ μιλήσῃς; Ἐλοιπόν, ἂν δὲν μαρτυρήσῃς ποὺ εἶναι κρυμμένοι οἱ κινηματῖαι, ἀλλοίμονό σου!

—Πρὸ ὀλίγου, οἱ στρατιῶτες σὰς σκότωσαν τὴν μητέρα μου καὶ νὰ ποὺ τώρα βασανίζετε τὸν γέρο πατέρα μου! Μὰς πιάσατε αἰχμαλώτους χωρὶς νὰ ἔχετε κανένα δικαίωμα, γιατί οὐτε ὑπῆκοοί σας εἴμαστε, οὔτε σπασιασταί. Ἐλοιπόν, σκοτώστε ἐμένα, ἂν σὰς χρειάζεται κι' ἄλλο θῆμα. Λυπηθῆτε τὸν ὅμως, αὐτὸν τὸν γέρο! Δὲν βλέπετε μὲ τὸ κόπο ἀναπνέει;

—Ἐχομε μερικά κτήνη, ἕνα γουροῦνι, λίγο χρυσάφι, μιὰ βάρκα. Πάρτε τὰ δὲλα, ἂν τὰ θέλετε. Ἀφήστε ὅμως τὸν δυστυχισμένο πατέρα μου!

Ὁ Πορφίρο Πάτζ ὅμως γέλασε περιφρονητικὰ:

—Ἐλα, Φελίπε, διέταξε, νὰ δοῦμε ποιὸς θὰ μιλήσῃ πρῶτος, αὐτὸς ὁ γέρο-πίθηκος ἢ ὁ μικρός.

Ὁ δεκανεὺς ἄρπαξε τὸν βούρδουλα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ δέντρο ὅπου βασανίζονταν ὁ γέρος.

Τυφλωμένος ἀπ' τὰ δάκρυα, ὁ Πέδρο προσπαθοῦσε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὰ δεσμά

του: ξαφνικά, ἐνόησε τὰ χέρια του, ποὺ ἦσαν δεμένα πίσω του, νὰ καίγονται στὴν φλόγα ἐνός κεριοῦ. Ὁ πόνος ποὺ ἐνόησε τὸν ἔκανε νὰ σκεφτῇ κάτι τὸ παράτολμο, τὸ τρελλό...

Ἐφερε τὰ χέρια του μόνος αὐτὴ τὴν φορὰ στὴν φλόγα τοῦ κεριοῦ καὶ δὲν ἄργησε νὰ κάψῃ τὰ σχοινιά μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν δεμένα.

—Ἀφήστε τὸν γέρο νὰ ξεκουραστῇ λίγο καὶ κυττάξτε τὸν μικρὸ! διέταξε ὁ συνταγματάρχης.

Καὶ στρεφόμενος στὸν Πέδρο:

—Λοιπόν, εἶσαι ἀποφασισμένος τώρα; Θὰ μιλήσῃς... ἢ προτιμᾷς νὰ δῇς τὸν γέρο σου νὰ πεθαίνῃ μπροστὰ στὰ μάτια σου;

Καὶ ὅπως ὁ μικρὸς σιωποῦσε, ὁ Πάτζ πρόσθεσε:

—Κανόνισέ τον, Φελίπε.

Κι' ὁ μιγάς ἀπομακρύνθηκε.

—Μὴν ἀγωνίζεσαι νὰ ἀπολυτρωθῇς! εἶπες εἰρωνικά ὁ δεκανεὺς. Δεσμὰ ποὺ δὲν ἐγὼ εἶναι ἀδύνατον νὰ λυθῶν...

Σταμάτησε ὅμως κατάπληκτος. Τὰ χέρια τοῦ Πέδρο ἦσαν ἐλεύθερα. Ὁ ἐφηβὸς ὤρμησε σὰν ἀστραπή, τοῦ ἄρπαξε τὴν μπαγιονέττα του καὶ τοῦ τὴν βύθισε κατὰ στήθα.

Ὁ Φελίπε σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Ἐνῶς ὁ νεαρὸς Πέδρο ἔτρεξε στὸν πατέρα του καὶ τὸν ἔλυσε... Στὴν ἀγκαλιά του ὅμως δέχτηκε ἕνα πτώμα.

Ξάπλωσε κάτω τὸν νεκρὸ καὶ ὠρκίστηκε νὰ τὸν ἐκδικήσῃ.

Ἐνῶς, καθὼς εἶδε τοὺς στρατιῶτες νὰ ὀρמוῦν ἐναντίον του μέσα στὰ σκοτεινὰ, χώθηκε στὸ πυκνὸ δάσος ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ χάθηκε.

■ ■

Πέρασαν ἕξι χρόνια: στὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ Πέδρο, κάνοντας ἐμπόριο μὲ τὸ πλοῖο του ποὺ εἶχε βαφτιστῇ «Ὁ Ἐκδικητής», εἶχε γεμίσει πλοῦτη.

Ὁ γυῖός τοῦ δυστυχισμένου γέρου δὲν εἶχε ξεχάσει ὅμως τὸν ὄρκον του, νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του. Περιμένε μόνον τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησή του.

Οἱ περιστάσεις ἐν τῷ μεταξῷ, εἶχαν ἐρθεῖ εὐνοϊκὰ καὶ στὸν Πορφίρο Πάτζ. Διοικοῦσε τώρα ὁλόκληρη τὴν ἐπαρχία τῆς Μερλίντα, τριγυρισμένος ἀπ' τὴν φρουρά του, μέσα στὸ φρούριο τοῦ Πόρτο-Καμπάλλο.

Τὰ πλοῦτη καὶ τὰ μεγαλεῖα δὲν εἶχαν κορέσει τίς κατακτητικὰς ὀρέξεις τοῦ μιγάδος σατράπη, ποὺ τώρα ζητοῦσε, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ἐπωνυμία τοῦ «Ἀπολυτρωτοῦ», νὰ «ρίξῃ» τὸν λαομίσητο καὶ ἀνίκανο πρόεδρο ποὺ κυβερνοῦσε ἀπ' τὸ σαλόνια τοῦ Καρακάς.

■ ■

—Σίγουρα θάρῃ! εἶπε ὁ Βιτσέντε Καμπράλ, ὑποπλοίαρχος τοῦ «Ἐκδικη-

κατάρτι ΤΟΥ ΣΤΑΝ ΡΟΤΖΕΡ

τοῦ» στὸν Πέδρο. Μὲ εἰδοποίησε πῶς ὁ ἐρχομός μας ἦταν δάκτυλος τῆς Θεῆας Προνοίας γιατί δὲν ἔχει καθόλου πολεμεφῶδια. Εἶναι πρόθυμος νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν ποὺ θὰ τοῦ ζητήσῃς, μονάχα θέλει νὰ εἶναι τὰ πολεμεφῶδια καλῆς ποιότητος καὶ στὶς μάρκες ποὺ θέλει αὐτός. Τοῦ εἶπα ὅτι ἂν ἤθελε μποροῦσε νὰ τὰ δῇ μόνος του. Ὅτι ἔπρεπε μάλιστα νὰ τὰ δῇ μόνος του, μονάχα, ἐπειδὴ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ πάρουμε ὀρισμένες προφυλάξεις δὲν ἔπρεπε νὰ συνοδεύεται ἀπὸ κανένα, γιατί διαφορετικὰ θὰ κινδυνεύαμε πολὺ. Τὰ δέχθηκε ὅλα καὶ μάλιστα μὰς εἶπε νὰ προσέξουμε πολὺ γιατί ἡ πόλη εἶναι γεμάτη κατασκόπους, ποὺ δὲν θ' ἀργήσῃ ὅμως νὰ τοὺς βάλῃ στὸ χέρι.

Ὁ Πέδρο χαμογέλασε μὲ μιὰν ἀστραπή μίσους στὸ βλέμμα:

—Μπαρβο, Βιτσέντε, εἶπε. Καλὰ τὰ κατὰφερες...

Καὶ τοῦ ἔσφιξε μὲ ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι.

Ὁ Βιτσέντε πρόσθεσε:

—Τοῦ εἶπα πῶς φυλαγόσουν ἀπ' τοὺς σπιούνους... Πῶς εἶχες κάνει λαθρεμπόριο τῶν ὀπλων, μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν ἐξυμνητήσῃς, πῶς εἶσαι ἕνας μεγάλος του θαυμαστής καὶ πῶς ἀργότερα δὲν ἀποκλείεται νὰ συνεργασθῇτε οἱ δύο σὰς στενότερα. Τὰ πιστέψα ὅλα καὶ φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένος. Ἀκόμη ὅμως περισσότερο, ἐγὼ, ὅπως καταλαβαίνετε...

Συμφωνήσαμε νάρῃ στὸ πλοῖο μας ἀπόψε, στὶς ἑννὰ ἀκριβῶς...

■ ■

Τὸ φεγγάρι βρισκόταν στὸ ζενίθ, ὅταν ἡ βάρκα τοῦ «Ἐκδικητοῦ» παρελάμβανε ἀπ' τὴν παραλία τὸν συνταγματάρχην Πορφίρο Πάτζ.

—Ἀπὸ ἐδῶ, ἐξοχώτατε, τὸν ὠδήγησε ὁ Βιτσέντε, μὲ τὴν προχώρησαν λίγο. Κατεβῆτε, παρακαλῶ, στὸ σαλόνι. Θὰ ἀνάψω φῶς...

Ὁ Πάτζ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Πέδρο, ποὺ τὸν περιμένε στὴ μέση τοῦ καρπὲ ψυχρὸς καὶ ἀγέρωχος.

—Λοιπόν, ὅπως συμφωνήσαμε. Ἐξακόσια κιβώτια φυσίγγια γιὰ καραμπίνες Ρέμινγκτον, τύπου 1918. Κι' ἄλλα τόσα γιὰ καραμπίνες τύπου Λούις.

—Μάλιστα, ἐξοχώτατε. Περᾶστε νὰ δῇτε καὶ τὰ δελτία.

—Μόλις παραλάβω, θὰ σὰς ὑπογράψω τὸ πρῶτο τεῦκ στὴν τράπεζά μου τοῦ Γκάλβεστον. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ λάβετε λίγο ἀργότερα μὲ τὴν κυριεύσω τὸ Καρακάς.

Δὲν πρόλαβε νὰ πῇ περισσότερα...

Ὁ Πορφίρο Πάτζ ἦταν καθισμένος σ' ἕνα κάθισμα, δέμενος χειροπόδαρα καὶ κύτταξε μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν Πέδρο:

—Δὲν ξέρω τί ζητᾷς ἀπὸ μένα, οὔτε

γιατί μὲ παρέσυρες ὑποῦλα σ' αὐτὴν τὴν παγίδα. Ἄν ζητᾷς λύτρα, πές μου πόσα θέλεις.

Ὁ Πέδρο τὸν κύτταξε μὲ περιφρόνηση: —Ὅλα τὰ χρήματα ποὺ ἔκλειψες σ' αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν φθάνουν γιὰ νὰ σὲ γλυτώσουν ἀπ' τὰ χέρια μου!

—Ποῖος εἶσαι λοιπόν;

—Πῶς; Δὲν μὲ θυμᾷσαι; Εἶμαι ὁ γυῖός τοῦ δυστυχισμένου γέρου ποὺ κρέμασες ἀπ' τὰ χέρια στὰ σύνορα τῆς Κολομβίας. Θυμῆσού το. Οἱ ἀνθρωποὶ σου εἶχαν σκοτώσει τὴν μητέρα μου. Κι' ὁ πατέρας μου πέθανε μὲ τὸ βούρδουλα.

Καὶ λέγοντας, ὁ Πέδρο ἔβγαλε ἕνα σιλιέτο ἀπ' τὴν τσέπη του:

—Κύτταξε, συνεχίσε, πόσες γραμμὲς εἶναι χαραγμένες στὴν λαβή; καθεμιὰ ἀντιπροσώπευε κι' ἕνα ἀπ' τοὺς στρατιῶτες τοῦ ἐκτελεστικοῦ σου ἀποσπάσματος. Τοὺς σκότωσα ὅλους, δώδεκα τὸν ἀριθμὸ, ὡς τώρα. Ἡ σειρά σου τώρα! Γιὰ ἕνα σκυλὶ ὅμως σὰν κι' ἐμένα, τὸ σιλιέτο θὰ ἦταν μεγάλη ἐπείκεια.

—Εἶμαι πολὺ πλούσιος, τραύλισε ὁ Πάτζ... Ἐχω μαζεῖν παλλά... πάρα πολλὰ χρήματα... Ἄν μ' ἀφίνες νὰ ζήσω θὰ σοῦδινα ἕνα ἑκατομμῖριο δολάρια... δύο ἑκατομμύρια...

Ὁ Πέδρο γέλασε ἄγρια.

—Τρία ἑκατομμύρια... τέσσερα! στέναξε ὁ Πάτζ.

—Ἀλλοτε, σοῦ πρόσφερα τὰ κτήνη μας, τὸ χρυσάφι μας καὶ τὴν βάρκα μας γιὰ ν' ἀφήσῃς τὸν πατέρα μου νὰ πεθάνῃ ἡσυχος, εἶπε μόνο ὁ ἐκδικητής.

■ ■

Κρεμασμένος τώρα ἀπ' τὰ χέρια στὸ ψηλότερο κατάρτι τοῦ «Ἐκδικητοῦ» ποὺ εἶχε σαλπάρει καὶ τὰ πανιά του φούσκωναν στὸν ἀνεμὸ, ὁ Πορφίρο Πάτζ, ζωντανὸ πτώμα, βασανίζονταν, ἀπερίγραπτα, τρομερά.

Καθὼς ἦταν φουσκοθαλασσιά, τὸ πλοῖο κλυδωνιζόταν κι' ὁ σατράπης ἐκτελοῦσε, στὸν ἀέρα, κάτι περιέργους, ἀκροβατικούς χοροὺς ποὺ διασκεδάζαν ὑπερβολικὰ τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἐκδικητοῦ», μαζεμένο γιὰ τὸ θέαμα στὸ κατάρτι.

Τὰ γουρλωμένα μάτια τοῦ μιγάδος ἰκέτευαν:

«Ἐλεος!»

Ὁ Πέδρο δὲν μποροῦσε νὰ συχωρέσῃ δυὸ νεκροὺς: ὁ πατέρας του κι' ἡ μητέρα του περιμέναν ἐκδίκηση...

Τὰ ἀπότομα τραντάγματα τοῦ πλοίου ἔκαναν τὸ κρεμασμένο κορμὶ νὰ χτυπᾷ ὀρμητικὰ στὸ μεγάλο κατάρτι. Ἀργότερα, ποὺ ἀγρίεψε παραπάνω ἡ θάλασσα, ἡ κατάσταση ἔγινε ἀφόρητη γιὰ τὸν μιγάδα καὶ ἰκέτευε νὰ τὸν σκοτώσουν γιὰ νὰ ἀπολυτρωθῇ...

Ἀφοῦ ἔγινε λυῶμα ἀπάνω στὸ κατάρτι, οἱ ναῦτες πέταξαν τὸ πτώμα του στοὺς καρχάρεις ποὺ παρακολοῦθοσαν τὸ πλοῖο...

Ὁ Πέδρο εἶχεν ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του.

ΣΤΑΝ ΡΟΤΖΕΡ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

Κατὰ τὸ δείπνο ὁ ὁμιλητὴς τῆς βραδυᾶς μιλοῦσε μονοπωλιακῶς.

—Κύριοι, ἐπρόσθεσε ἐπὶ τέλους. Σταματήσατε ποτὲ σὰς νὰ σκεφθῇτε; Σὰς ρωτῶ καὶ πάλι: σταματήσατε ποτὲ τὸ φαγητό σας γιὰ νὰ σκεφθῇτε;

Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε ν' ἀνέξῃ περισσότερο στὴν λογοδιάρροια του, ἀπάντησε:

—Ἐσεῖς σκεφθήκατε ποτὲ νὰ σταματήσετε τὸ λόγο σας γιὰ νὰ φάτε;

■ ■

ΤΟ ΜΟΝΟ ΕΥΚΟΛΟ

Ἡ γυναῖκα τοῦ αὐτοκινήτιστοῦ.—Τί ὑπέροχα σύννεφα! Πῶς θὰ ἦθελα νὰ θρυσκόμυστε σ' ἕνα ἀπὸ αὐτά. Ὁ αὐτοκινήτιστής.—Λαμπρά. Ἐλα πᾶσε ἐσὺ τὸ δολάν.

■ ■

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΟ

Ἐνας ναύαρχος ἐξέταζε ἕναν δοκίμο: —Γιὰ πές μου... Τί πρέπει νὰ εἶναι ἕνας αξιωματικὸς ὥστε νὰ τοῦ ἀπονειμηθοῦν στὴν κηδεία του ναυτικὲς τιμές.

—Νεκρός, ναύαρχέ μου, ἀπάντησε ἀμέσως ὁ ἐξεταζόμενος.

ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΤΗΣ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ

(ὅπως τὸ φαντάζεται ὁ Γάλλος σμιτοσχέφος Σανέλ)

Ὁ ἀφηρημένος βγαίνει περίπατο μὲ τὸ ἀνεσάκι του, καὶ τὸν πιάνει βροχή...

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

Η ΚΥΡΙΑ.—Ο ΝΕΟΣ.—Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

Έπισης, ένας άσπρος Γάτος και μία χαριτωμένη μικρούλα, ή Νέλλη.

ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΩΤΗ

(Στην γκαρσονιέρα του Νέου, επίπλωση θυμαστή. Κρεμαστό στη μέση πολύφωτο κι' άλλα φώτα. Νύχτα. Ο Νέος περιμένει μ' αγωνία κάποιο πρόσωπο χτυπούν... Άνοίγει την πόρτα με μεγάλη προσφύλαξη στο κατώφλι παρουσιάζεται ή Κυρία όμορφη πολύ. Τρέμει.)

Ο Νέος.— Περάστε...

Η Κυρία.— Μόνος;

Ο Νέος.— Μόνος.

(Η Κυρία μπαίνει. Ο Νέος κλείνει την πόρτα).

Η Κυρία.— Σβύστε, σάς παρακαλώ, το πολύφωτο. (Ο Νέος τ' οβύνει.) Έτσι.

Ο Νέος.— Δεν είναι κανείς στο σπίτι, άλλωστε.

Η Κυρία.— Κείνο τ'ο γκρενά φως που καίει δίπλα κεί στο φωτέϊν, αφήνει στην ψυχή — πώς νά σάς πώ — έτσι, σάν ένα καταστάλαγμα πίκρας...

Ο Νέος.— Άνιά... Πάσχετε από άνια. Χωρίς άλλο θά διαβάσετε Σοπενάουερ!

Η Κυρία.— Μούπωσε κάποτε στά χέρια κι' αθέλα μου—δυοφύσα τόσο γιά μέλότη—τό διάβασα. «Ο άνθρωπος... Η κοινωνία... Δίπλα μου, κάπου κεί στο χαλί, έπαιζε ξέννοισατα ή μικρή Νέλλη μου με τό δώρο σας...

Ο Νέος.— Ποιό δώ,

Η Κυρία.— Ποιό άπ' όλα, θέλετε νά πείτε...

Ο Νέος.— Ποιό;

Η Κυρία.— Τόν Γάτο... τόν άσπρο Γάτο... Πόσος καιρός πέραςε... θυμάστε; Μούχτατε διηγηθή την Ιστορία του.

Ο Νέος.— Ω! μία Ιστορία... μία Ιστορία... πού πέρασε κι' αὐτή όπως τόσες και τόσες... (Σάν νά θυμάται κάτι παλιό. Σάν νά παραμιλή με τόν έαυτό του.) Είχε παράξενη άκουστική κείνο τό

“Ενας άσπρος Γάτος

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ Κ. ΤΑΚΗ ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΥ

σπίτι και τις νύχτες...

Η Κυρία (ινάζεται ταραγμένη και λέει πινχ... — Άκούτε; Προσέχτε... Άκούτε μακριά, σάν άπόκοσμο, αὐτή τη στιγμή κάτι; Σάν πνιχτό ούρλιασμα δέ θάρρεϊτε πώς μοιάζει; (Σέ λίγο) Λέτε πώς είναι ψευδαίσθηση; Δέ φαντάζομαι... Δέ φοβάσ' έσείς;

Ο Νέος.— Έχει άσφαλώσει την καρδιά μου ή φρίκη, και δέ φοβάμαι!

Η Κυρία (συνέρχεται).— Τίποτα πιά... (Κάθεται δίπλα του) συνεχίστε.

Ο Νέος.— ...Τις νύχτες, πάνω σ' ένα τετράγωνο τού τζαματου παραθυριού, αὐτός ο ίδιος Γάτος — ο άσπρος Γάτος— κάρφωνε τά μάτια του στά μάτια μου διερευνητικά... Την πρώτη φορά ιδρωκόπησα τόσο, πού μούρθε νά φωνάξω! Κι' αὐριο είπα, και μεθούριο θαρρή... και την άλλη μέρα... και πάντα, δέν έλειπε!

Η Κυρία.— Δέ βάζετε τίποτα σ' αὐτό τό γκρενά φως; Στο φωτέϊν δίπλα... δέν τό σκεπάσετε με τ' άμπαζούρ; (Ο Νέος τό σκεπάζει). Πέστε μου ειλικρινά... φοβάστε;

Ο Νέος.— Έγώ; (χαμογελάει με βία) Δεν σάς είπα; Έχω άσάλι την καρδιά!

Η Κυρία.— Κλείστε τά εξώφυλλα τού παραθύρου...

Ο Νέος (τά κλείνει).— Έγινε. (Στέκει όρθός).

Η Κυρία.— Καθίστε κοντά μου πάλι. (Ο Νέος κάθεται) Έτσι. (Πέφτουν τά μάτια της σ' άμπαζούρ) Τι όμορφο αὐτό τ' άμπαζούρ! Άπό πού τό προμηθευθήκατε;

Ο Νέος.— Κειμήλιο.

Η Κυρία.— Ναί;

Ο Νέος.— Βρισκόταν στο ίδιο σπίτι τού Γάτου... Άκούτε;— Συχνά τό λέω αὐτό: «Σπίτι τού Γάτου...» Έτσι δηλαδή βάφτισα τό σπίτι πούμενα σ' ν Άγκυρα... γιατί έμεινε εκεί... Όχι βέβαια μέσα στην πόλη... στην καρδιά της, μά... κάπου εκεί τό θυμάμαι καλά: Ο συνταγματάρχης μου — ένας τόσος δά κοντούτατος, με τά πολύτροπα μάτια του, με τό στενό του κουτέλο,— με κράτησε κοντά του, μαζί του. Είχα διακριθί σέ μιιά-δυό σοβαρές μάχες τότε, κι' έκτιμήθηκα πολύ...

Η Κυρία (σ' άνησυχία).— Είν' άργά... θάπρεπε νά γυρίσω σπίτι. Η μικρούλα, όσο κι' άν άπασχολείται με τά παιχνίδια, λαχταράει όταν της λείπω... Άνάψτε τό πολύφωτο. (Ο Νέος τ' ανάβει.) Μερσί... (Άκούει με προσοχή) Τίποτα πιά. «Έτσι συχνά παθαίνουμε οι άνθρωποι άπό παράξενα όράματα... μά τόσο άδρά, όπως μου φάνηκε πώς είδα μέσ' σ' ά τζαματό...»

Ο Νέος (γελώνοντας βιασμένα).— τί λέτε; Τι λέτε;... Μη σάς άκούσει κανένας!... Πάρτε τό καπέλλο σας.

Η Κυρία.— Πραγματικά, είσασι μ' νος σπίτι; Είσασιτε βέβαιος;

Ο Νέος.— Ω!...

Η Κυρία (τρέμει σύκοορη).— / κοίστε... χτυπούν. χτυπούν! (Στόν Νέο πού έκανε ν' άνοίξη) Όχι... μή... μην άνοίγετε την πόρτα... μή... μην άνοίγετε ά-

πότομα! Νά, δές... δές άπό δώ... άπ' την μισόκλειστη γρίλλια... εκεί στην στροφή τού δρόμου... στή στροφή...

Ο Νέος (Μέ φρίκη).— Ναί... ναί!... Ο Γάτος! Ο Γάτος!... Δεν προχωρεί... στέκει... Στο τρισκόταδο λαμποκοπούν τά μάτια του σάν άστρίτες!

Η Κυρία (σκεπάζει τό πρόσωπό της).— Άνάψτε... Άνάψτε όλα τά φώτα... (άποφασιστικά) και τό φως της έξώπορτας... (Ο Νέος τ' ανάβει, ή Κυρία άνοίγει με σπασμωδικές κινήσεις την πόρτα και κυττάζει). Τίποτα... τίποτα πιά...

Ο Νέος (γελάει βιασμένα) σκουπίζει τόν ιδρώτα του).— Δεν είμαστε καλά... Δεν είμαστε καθόλου καλά... Κοντά σας άπόχτησα και εγώ την ψευδαίσθησή...

Η Κυρία (πού δέν μπορεί νά συνέλθη άκόμη).— Έλάτε μαζί μου σάς παρακαλώ. Συνοδέψτε με σπίτι μου! (Φεύγουν)

ΕΙΚΟΝΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Τό σπίτι της Κυρίας. Δωμάτιο άπλόχωρο επίπλωση με γούστο· κάτω στο χαλί ντυσταγμένα ή μικρή Νέλλη παίζει με τόν άσπρο Γάτο· μπαίνουν ο Νέος κι' ή Κυρία κλείνουν την πόρτα).

Ο Νέος.— Όρίστε: φτάσαμε στο σπίτι σας!

Η Κυρία.— Εύχαριστώ!

Ο Νέος.— Άδίκος ο τρόμος σας...

Η Κυρία.— Μά δέν είτανε και λίγο... (Βγάζει τό καπέλλο της και τό παλτό της).

Ο Νέος.— Πλάσματα της φαντασίας! Α... νά κι' ή Νέλλη... ή μικρούλα μας Νέλλη πού κοιμάται νά κι' ο Γάτος κεί δά πλάϊ... Βλέπετε;

Η Κυρία (τόν κυττάζει με φόβο).— Ήταν όπτασία, λέτε, ή παρουσία του στο δρόμο;

Ο Νέος.— Νάί...

Η Κυρία.— Κι' οι χτύποι;

Ο Νέος.— Δεν είπα; Τής φαντασίας σας πλάσματα!

Η Κυρία.— Άκούστε νά σας πώ... (Ξαφνικά, τινάζεται όλόκληρη) Σας... Χτυπούν πάλι. Χτυπούν και δώ... Άκούτε;

Ο Νέος (με τρόμο).— Ναί, τώρα ναί. (Σάν τρελλός) Ο Γάτος πού είναι;

Η Κυρία.— Νάτος! Πλάϊ στην Νέλλη.

Ο Νέος (Βγάζει τό πιστόλι).— Ν' άοίξω;

Η Κυρία (σ' άπερίγραπτο φόβο).— Αφήστε τό πιστόλι...

Ο Νέος.— Μά άν...

Η Κυρία.— Προτιμώ νά με σκοτώσουν παρά νά σκοτώσω!

Ο Νέος.— Καλά. (Άνοίγει βάζοντας τό πιστόλι στην τσέπη του. Στο κατώφλι ο άγνωστος. Κατάπληξη). Όρίστε ποίε... Περάστε.

Ο Άγνωστος (μπαίνει και κλείνει ήν πόρτα, χαϊρετάει με βαθειάν υπόκλιση).— Συγγνώμη! Ξαναχτύπησα πριν άπό λίγο στο ίδιο σπίτι και στην ίδια πόρτα. Κανείς...! Μιά μικρούλα κραύγα-

σε, και μία γάτα νιαούρισε... Ρώτησα— άπ' έξω πάντα — άν είσατε μέσα... Άπάντηση καμιά. Μόνο δέν ξέρω πώς κι' άπό πού, βρέθηκε έμπρός μου και στά πόδια μου τούτος ο Γάτος—ο άσπρος Γάτος της Άγκύρας— και με κύτταζε παράξενα... λές και γνωρίζαατε καιρό κι' άπό χρόνια...

Η Κυρία (σαστισμένη).— Δεν κάθεστε;

Ο Άγνωστος (γιά ν' άποφύγη).— Άργότερα... Τράβηξε μπροστά και τόν άκολούθησα. Δεν άλλαξε γραμμή... με τό «κατ' ευθείαν» στο σπίτι πού είσατε... Χτύπησα. Άκουσα μουρμουριτό, άνακατεμένο με κομμένες φράσεις, μισόλογα γεμάτα φόβο κι' άγωνία! Χτύπησα πάλι... Δεν άνοίξε κανείς! Ο Γάτος σκαρφάλωσε στο τζαματό τού μεγάλου παραθυριού και γαντζώμένος στις γρίλλιες προσπαθούσε νά δή...

Η Κυρία (σ' άγωνία).— Ποίος είστε;

Ο Άγνωστος (όπως παραπάνω).— Άργότερα... Είπα: Θά περιμένα ως νά ζημερώση! Δεν πέρασε μεγάλο διάστη-

του, μοναδική συντροφιά του, τόν Γάτο... Η Κυρία (πού τάχει χάσει).— Τό Γάτο;

Ο Άγνωστος.— Ναί... Τέσσερις πέντε μέρες πριν άπ' τό χαμό. Ο ταγματάρχης, με τά στοχαστικά μάτια, πήρε γράμμα άπό μιάν άγαπημένη του ύπαρη, πού τού ζητούσε γιά χάρη, στην έπιστροφή του, νά της φέρη δώρο, ένα Γάτο, έναν άσπρο Γάτο της Άγκύρας! Τό γράμμα της λατρευτής του τόδειξε και σέ μένα και σ' έναν ύπολοχαγό...

Η Κυρία (σε μεγαλειότερη άγωνία).— Τόν ύπολοχαγό τόν θυμάστε;

Ο Άγνωστος (έπιταχτικά).— Άργότερα! Μιά φωτογραφία της άγαπημένης του μάς έκανε νά μάθουμε πώς έπρόκειτο γιά μιιά πολύ όμορφη γυναίκα, πού είχε δίκη άπόλυτο νά την λατρεύη ο ταγματάρχης μας...

Η Κυρία (σχεδόν λιπόθυμη).— Όχι... πάψτε, σάς παρακαλώ... πάψτε!...

Ο Άγνωστος.— Κρατηθήτε λίγο, Κυρία και τελειώνω.

Ο Νέος (πούχει κερώσει).— Έμένα, θά μου έπιτρέψετε νά φύγω... (Ο άσπρος Γάτος μετατοπίζεται).

Ο Άγνωστος (ύποβλητικά).— Όχι άκόμα... λίγα λεπτά και τελειώνω. Ο σθέντης του σπιτιού συγκινήθηκε... ή και χάρισε τ'ν Γάτο στον ταγματάρχη πού εά τόν έφερε δώρο στην άγαπημένη του. Κι' έλεγε άκριβώς στο γράμμα της ή κυρία ταγματάρχου—γιατί ήταν ή γυναίκα του.

«Ναί... σοῦ τό ζητώ γιά χάρη. Φέρε μου — όταν θά γυρίσης με τό καλό— ένα Γάτο, έναν άσπρο Γάτο της Άγκύρας.

Βγάζει τό καπέλλο της και τό παλτό της.

Θάναι αὐτό μιιά άπόδειξη της άγάπης σου».

Η Κυρία (τρελλή θαρρείς).— Μά είναι δικό μου αὐτό τό γράμμα!

Ο Άγνωστος.— Άσφαλώς, Κυρία μου...

Η Κυρία.— Κι' ο Γάτος;

Ο Άγνωστος.— Ο Γάτος; Είναι ο ίδιος άσπρος Γάτος της Άγκύρας πού θά σάς έφερε ο ταγματάρχης, άν...

Η Κυρία.— ...Άν;...

Ο Άγνωστος.— Μιά νύχτα γύρισα άπ' τό άμπρί μου στο σπίτι πού μέναμε: Στο μεγάλο δωμάτιο, πού θά χρησιμοποιούσαμε και γιά κοιτάνα, βρήκα τόν άφέντη τού σπιτιού σκοτωμένο και τόν ταγματάρχη πληγωμένο βαρεια...

Οι τελευταίες του λέξεις ήταν: «Πρόφερε ά κατάληπτα τ' όνομα τού φονιά του... και ξεψύχησε! Ο συγκάτοικός μας ύπολοχαγός, είχε εξαφανισθί, ο Γάτος τόν ίδιο... Έγώ πιάστηκα αλχμάλωτος κι' ύστερα άπό τόσα χρόνια, φρόντισα κι' ήρθα και

μα κι' είδα νά βγαίνετε Κυρία μου, με σύνδο σας τόν Κύριο... Ο Γάτος στάθηκε στή μέση τού δρόμου, και στην εμφάνισή σας, γύρισε όλοταχώς γιά τό σπίτι. (Σάν νά θυμάται κάτι) Μιά φορά στην Άγκυρα... Όχι άκριβώς μέσ' στην πόλη, μά κάπου εκεί κοντά, σ' ένα σπίτι πού κάποιος τόχε όνομάσει τό σπίτι τού Γάτου...

Η Κυρία κι' ο Νέος (μαζί κι' οι δυό κατάπληκτοι).— Τό σπίτι τού Γάτου;!

Ο Άγνωστος.— Ναί... Είχε παράξενη άκουστική εκείνο τό σπίτι... Ο Συνταγματάρχης μου— ένας τόσος δά κοντούτατος, με τά πολύτροπα μάτια του— με κράτησε κοντά του, μαζί του... Είχα διακριθί στις μάχες...

Η Κυρία (Σάν τρελλή) Τι είν' αὐτά;

Ο Άγνωστος.— Τίποτε, Κυρία μου, μιιά Ιστορία... Λίγο πριν τελειώση ο πόλεμος, λίγο πριν άπό την καταστροφή της Μικρής Άσίας, ο ταγματάρχης μας— ήταν ένας ψηλός αὐτός, με γαλάζια στοχαστικά μάτια, και με πρόσωπο λευκό σάν κρίνο, ζήτησε γιά τό ταξίδι

του, μοναδική συντροφιά του, τόν Γάτο... Η Κυρία (πού τάχει χάσει).— Τό Γάτο;

Ο Άγνωστος.— Ναί... Τέσσερις πέντε μέρες πριν άπ' τό χαμό. Ο ταγματάρχης, με τά στοχαστικά μάτια, πήρε γράμμα άπό μιάν άγαπημένη του ύπαρη, πού τού ζητούσε γιά χάρη, στην έπιστροφή του, νά της φέρη δώρο, ένα Γάτο, έναν άσπρο Γάτο της Άγκύρας! Τό γράμμα της λατρευτής του τόδειξε και σέ μένα και σ' έναν ύπολοχαγό...

Η Κυρία (σε μεγαλειότερη άγωνία).— Τόν ύπολοχαγό τόν θυμάστε;

Ο Άγνωστος (έπιταχτικά).— Άργότερα! Μιά φωτογραφία της άγαπημένης του μάς έκανε νά μάθουμε πώς έπρόκειτο γιά μιιά πολύ όμορφη γυναίκα, πού είχε δίκη άπόλυτο νά την λατρεύη ο ταγματάρχης μας...

Η Κυρία (σχεδόν λιπόθυμη).— Όχι... πάψτε, σάς παρακαλώ... πάψτε!...

Ο Άγνωστος.— Κρατηθήτε λίγο, Κυρία και τελειώνω.

Ο Νέος (πούχει κερώσει).— Έμένα, θά μου έπιτρέψετε νά φύγω... (Ο άσπρος Γάτος μετατοπίζεται).

Ο Άγνωστος (ύποβλητικά).— Όχι άκόμα... λίγα λεπτά και τελειώνω. Ο σθέντης του σπιτιού συγκινήθηκε... ή και χάρισε τ'ν Γάτο στον ταγματάρχη πού εά τόν έφερε δώρο στην άγαπημένη του. Κι' έλεγε άκριβώς στο γράμμα της ή κυρία ταγματάρχου—γιατί ήταν ή γυναίκα του.

«Ναί... σοῦ τό ζητώ γιά χάρη. Φέρε μου — όταν θά γυρίσης με τό καλό— ένα Γάτο, έναν άσπρο Γάτο της Άγκύρας.

σας βρήκα. Την συνέχεια της Ιστορίας πέστε την έσείς...

(Τούτη τη στιγμή ο Νέος σπινώνεται άλαφιασμένος κι' άπότομα, και πάει στην πόρτα γιά νά φύγη—είναι τρελλός...).

Η Κυρία (άλαλιασμένη άπό τη διαγωγή τού Νέου).— Γιατί φεύγετε σεις;

(Ο Νέος τ' άχάνει. Χτυπάει λυσσασμένος την πόρτα. Ο Γάτος τόν πλευρίζει άγριεμένος).

Ο Άγνωστος.— Μά θά σπάσετε την πόρτα...

(Πριν προφτάσουν άνοίγει την πόρτα και χύνεται σάν θύελλα στο δρόμο. Ο Γάτος παίρνει τό κατόπι του).

Η Κυρία (Ξαφνιασμένη).— Χάθηκε σάν άστραπή!

Ο Άγνωστος (σκόπιμα).— Ποίος είναι αὐτός;

Η Κυρία (μ' άγωνία).— Μούφερε τότε τόν Γάτο. «Ο άνδρας σας, μού είπε, έπεσε σάν γίγαντας στην μάχη και σκοτώθηκε... Λίγες στιγμές πριν, με ώρκισε νά σας φέρω αὐτόν τόν Γάτο...» Ήμουν άπαρηγόρητη...

«Έγινε σιγά-σιγά ο φίλος τού σπιτιού μου...

Ο Άγνωστος.— Και χωρίς άλλο θά γίνετε και δική του! Αὐτός ήταν ο σκοπός του, γι' αὐτό σκότωσε και τόν ταγματάρχη του...

Η Κυρία.— ...και τόν άφέντη τού σπιτιού;

Ο Άγνωστος.— Γιά νά μην προσδοή; άπλούστατα!

Η Κυρία.— Τό τέρας! Τό τέρας!

(Στό δρόμο θόρυβος. Ξεφωνήματα. Ούρλιαχτά).

Η Κυρία (με τρόμο).— Κάτι γίνεται στο δρόμο... κάτι ούρλιάζει... κάτι πνίγεται... Κάτι φωνάζει σπαραχτικά... τρέξτε!

(Ο Άγνωστος φεύγει γρήγορα· ή Κυρία δεικνύεται σέ τρομερή άγωνία· ξυπνάει τρομαγμένη ή Νέλλη. Σέ λίγο μπαίνει ο Άγνωστος).

Η Κυρία (με θανάσιμη προσμονή).— Έ...

Ο Άγνωστος (Σάν δικαστής).— Δεν είναι τίποτα σπουδαίο... Ο Γάτος στην τρεχάλα τού ύπολοχαγού— γιατί αὐτός ήταν — έτρεξε κι' αὐτός και τόν πρόφθασε, ρίχτηκε φαίνεται στο λαϊμό του, και λυσσώντας τόν έπνιξε...

Η Κυρία (άπολιθωμένη).— Τόν...

Ο Άγνωστος (συμβολικά).— Είναι πολύ εϊσθαντικά μερικές φορές αὐτό τά ζώα... Χαίρετε, Κυρία μου!

(Υποκλίνεται και φεύγει· ή Κυρία πέφτει στο πάτωμα θαρρείς νεκρή· ή Νέλλη πέφτει άπάνω της με σπαραχτικές κραυγές· μπαίνει καταματομένος ο άσπρος Γάτος με ύφος θοιμαθεντικό).

ΤΑΚΗΣ ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Ένας Γερμανός σοφός, μανιώδης με την στατιστική, ύπελόγισε και βρήκε ότι στην γήν 500 εκατομμύρια ανθρώπων φορούν ρούχα, 900 εκατομμύρια άκουίνται στο φύλλο της συκής και 300 εκατομμύρια, περπατούν θεόγονοι.

Ο ίδιος σοφός βρήκε ότι 500 εκατομμύρια σέ λίθινα κτίρια, 600 εκατομμύρια σέ ξύλινα ή σέ καλύβες και 300 εκατομμύρια κάτω άπό σκηνές ή στο ξενοδοχείο... των άστέρων.

ὁ Σαμπολιόν

Τὴν περασμένη ἐβδομάδα, συνεπλήρωσαν 100 χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ στήθηκε στὸ Παρίσι, στὴν μεγάλη πλατεία τῆς Ὀμονοίας, ὁ περὶ φημος ὀδελίσκος τοῦ Λουΐζο.

Τὸν ὀδελίσκο αὐτὸν τὸν εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὁ μεγάλος Γάλλος Αἰγυπτιολόγος Σαμπολιόν, ὁ ἰδρυτὴς τῆς αἰγυπτιολογίας, ποὺ πρῶτος ἔχει διαβάσει τὶς αἰγυπτιακές ἐπιγραφές, τὰ περίφημα ἱερογλυφικά.

Θάταν, λοιπόν, πολὺ ἐνδιαφέρον, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐκατονταετηρίδος αὐτῆς, νὰ ἀναφέρουμε μερικὰ γιὰ τὸν σοφὸ Γάλλο ἐρευνητή.

□ □

Ὁ Ἰωάννης - Φραγκίσκος Σαμπολιόν, γεννήθηκε στὸ Φεζάν, τοῦ νομοῦ Λό, στὶς 23 Δεκεμβρίου 1790. Στὰ 1807, ἀφοῦ τελείωσε τὶς πρῶτες τοῦ σπουδὲς στὸ αὐτοκρατορικό λύκειο τῆς Γρενόβλης, πῆγε στὸ Παρίσι καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν φωτεινὴ καθοδήγησιν τοῦ ἀδελφοῦ του ποὺ ἦταν γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Σαμπολιόν-Φεζάν, ἄρχισε νὰ σπουδάζῃ τὶς ἀνατολικὲς γλώσσες καὶ τὴν ἀνατολικὴ ἀρχαιολογία, ἐπιστῆμες στὶς ὁποῖες θὰ ἔκαμνε ἀργότερα θαύματα.

Ἰδιαίτερος τραβοῦσε τὸν Σαμπολιόν τὸ κοπιτικὸ ἰδίωμα, στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν κατὰ τὴν γνώμη του, λείψανα τῆς ἀρχαίας αἰγυπτιακῆς γλώσσας. Ἐπίσης τὸν ἐνδιέφερε κάθε τι ποὺ ἀφοροῦσε τὴν χώρα τῶν Φαραώ.

Στὰ 1809 διορίσθηκε βοηθὸς καθηγητῆς τῆς ἱστορίας στὴν φιλοσοφικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γρενόβλης, καὶ τὸ 1814 δημοσίευσε τὸ πρῶτο τοῦ ἔργου περὶ Αἰγύπτου, σύγγραμμα μνημειώδες, τὸ ὁποῖο συνεκέντρωσε στὸν ἄγνωστο, ἔως τότε, καθηγητὴ τὰ βλέμματα ὅλου τοῦ σοφοῦ κόσμου.

Ὁ Σαμπολιόν ὅμως, δὲν ἦταν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν πρώτη του αὐτὴ ἐπιτυχία. Ἦταν τῆς γνώμης, ὅτι ἡ αἰγυπτιακὴ γλώσσα καὶ ζωὴ δὲν εἶχαν ἀκόμη μελετηθῇ, καὶ ἔξακριβωθῇ ἐντελῶς, ἀφοῦ ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἀνεξηγήτατα τὰ φοβερά ἱερογλυφικά τῆς αἰγυπτιακῆς γραφῆς. Κανένας, ὡς τότε, σοφὸς δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ διαβάσῃ τί ἔλεγαν οἱ ἐπιγραφές τῶν διαφόρων αἰγυπτιακῶν μνημείων καὶ οἱ αἰγυπτιακοὶ πάπυροι ποὺ εἶχαν βρεθῇ.

Ὁ Σαμπολιόν ἄρχισε νὰ μελετᾷ κάθε σύγγραμμα ποὺ εἶχε γραφῇ σχετικὰ μὲ τὴν μυστηριώδη γραφὴ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.

Ἡ περίφημη τρίγλωσση ἐπιγραφή τοῦ λίθου τῆς Ροζέττας, τὴν ὁποία ἀνακάλυψε μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ, ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει τὸν Βοναπάρτη στὴν ἐκστρατεία του τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ἀποκάλυψε ἕνα μέρος τοῦ μυστηρίου, χάρις στὴν σύγκρισιν τῶν γραφῶν: ἱερογλυφικῆς, κοινῆς καὶ ἑλληνικῆς. Κατέστησε τότε ὁ Σαμπολιόν, ἕνα ἀλάβητο, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ ἕναν πάπυρο ποὺ ἀνεφρέτο στὴν ἐποχὴ τοῦ Πτολεμαίου 2ου τοῦ Εὐεργέτου καὶ βοήθη τὰ ἀντίστοιχα σημεῖα, σὲ εἰκασμένα ἑλληνικὰ γράμματα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφabetοῦ. Κατόπιν, ἐντείνοντας τὴν προσπάθειά του, κατορθώθηκε νὰ ξεχωρίσῃ τὰ τρία συστήματα αἰγυπτιακῆς γραφῆς: τὰ ἱερογλυφικά (τερὰ γραφὴ), τὰ ἱερατικά (γραφὴ τῶν ναῶν), καὶ τὰ δημοτικά (κοινὴ γραφὴ).

Τὸ 1821 ὁ Σαμπολιόν ἐγένετο δεκτὸς στὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ τῶν Γραμμάτων—στὸ Παρίσι ὅπου διάβασε τὶς Παρατηρήσεις του, ἐπὶ τῶν αἰγυπτιακῶν παπύρων καὶ χειρογράφων.

Οἱ «Παρατηρήσεις» αὐτὲς περιεῖχαν τὸ μεγαλύτερο καὶ οὐσιωδέστερο μέρος τῆς ἐργασίας του ἐπὶ τῆς αἰγυπτιακῆς τέχνης καὶ φιλολογίας.

Τὴν ἀνακάλυψή του ὅμως τοῦ κλειδιοῦ τῆς αἰγυπτιακῆς γραφῆς τὴν ἀνεκοίνωσε μετὰ ἕνα χρόνο τὸ 1822, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του, ὁ ὁποῖος εἶχε προετοιμάσει κατὰ τὴν ἀνάγκη τὸ ἔδαφος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κινηθῇ τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον.

□ □

Καὶ ἐντούτοις ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Σαμπολιόν δὲν ἔνινε δεκτὴ μὲ τόσο ἐνθουσιασμό.

Ἐνα ὠραῖο πορτραῖτο τοῦ Σαμπολιόν.

Γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἴσως ἄλλη μιὰ φορά, ὅτι οὐδεὶς προφήτης δεκτὸς ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι. Διάφοροι δοκίμοισόφοροι καὶ ζηλωτοὶ οὐ συνάδελφοί του προσπάθησαν νὰ δηλητηριάσουν τὴν κοινὴ γνώμη, νὰ κινήσουν τὴν ἀμυροβλία γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ σοφοῦ Σαμπολιόν, ἀλλ' ἦλθε εἰς βοήθειάν του ὁ Σιλβέστερ ντὲ Σασί, ποὺ ἔγραψε ἀργότερα γιὰ τὸν Σαμπολιόν ὅτι «λίγοι ἄνθρωποι προσέφεραν ὅπως αὐτὸς στὰ γράμματα τὶς ἀληθινὲς ἐκείνες ὑπηρεσίες ποὺ θὰ τοὺς ἔκαναν ἀθάνατους». Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος 18ος, βαίνοντας στὸ κεφάλαιο αὐτοῦ τῆς ὑποστηρίξεως δηλ. τῆς αἰγυπτιολογίας ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ προκατόχου του Μ. Ναπολέοντος, ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν προστασία του τὸν Σαμπολιόν δίδοντάς του τὰ μέσα νὰ ἀνταπεξέλθῃ κατὰ τῶν ἀντιπάλων του, μεταδὲ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ ἰσθμῖος γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, Ντασιέ.

Ὁ Σαμπολιόν, ὅστερ' ἀπ' αὐτό, πῆγε στὸ Τουρίνο τῆς Ἰταλίας καὶ ἐπισκέφθηκε τὸ αἰγυπτιολογικὸ μουσεῖο. Ἐμεινε ἐκεῖ πολλὴν καιρὸ μελετώντας μὲ τὸ διαπεραστικὸ του πνεῦμα μνημεῖα, ἐπιγραφές, ἀγάλματα κ. ἄ... Οἱ μελέτες του αὐτὲς τὸν ἐνίσχυσαν στὴν πεποίθησή του καὶ ἐπιβεβαίωσαν τὶς

προηγούμενες ἀνακαλύψεις του.

Τὸ 1825 συνέχισε τὶς μελέτες του στὴν βιβλιοθήκη τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἀργότερα, τοῦ ἀνατίθεται ἡ διοργάνωσις τοῦ αἰγυπτιολογικοῦ τμήματος ποὺ εἶχε ἀποφασισθῇ νὰ ἰδρυθῇ στὸ μουσεῖο τοῦ Λουβροῦ.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος ἔφυγε γιὰ ταξίδι μελετῶν στὴν Αἴγυπτο. Κατὰ τὸ ταξίδι του αὐτὸ ὁ Σαμπολιόν βρήκε καὶ ἔφερε στὸ Παρίσι τὸν θαυμάσιο ὀδελίσκο ποὺ ἀποκαλεῖται τοῦ Λουΐζο, καὶ τοῦ ὁποίου ἐωρετάσθηκε ἡ 100 ετηρὶς τῆς ἀναστηλώσεως.

□ □

Ὁ ὀδελίσκος τοῦ Ραμψὶ 2ου, ὁ ἐπονομαζόμενος τοῦ Λουΐζο, εἶναι ἕνας μονόλιθος βάρους 230.000 χιλιogramμῶν, εἶναι δὲ ἀπὸ τὰ πιὸ καλοδιατηρημένα μνημεῖα ποὺ μᾶς ἔφησαν τὰ πάλαι χρόνια.

Ἡ μεταφορά του ὡς τὸ Παρίσι ἀποτελεῖ ἀληθινὸ κατόρθωμα, ἂν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν τὰ πτωχὰ τεχνικὰ μέσα ποὺ ὑπῆρχαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Στὴν ἀρχή, εἶχε γίνεи σκέψη νὰ μεταφερθῇ ὁ ὀδελίσκος ἐπάνω σὲ μιὰ σκεδία, κατόπιν ὁμῶς λόγῳ τοῦ μικροῦ βάρους τῆς θαλάσσης κοντὰ στὴν Ροζέττα, ἐγκατελείφθη ἡ ἰδέα αὕτη, γιὰ τὴν σκεδία μὲ τὸν ὀδελίσκο θὰ «καθόταν» στὰ ρηχὰ, καὶ ἀποφασίσθηκε ἡ ναυπήγησις ἰδιαίτερου σκάφους.

Τὸ πλοῖο αὐτό, ποὺ τὸ εἶχαν ἐπίσης ὀνομάσει «Λουΐζο», ἦταν ἕνα ποταμόπλοιο, εἶχε δὲ τὸ μπρόστιο μέρος ἀνοιχτό. Ἀπ' ἐκεῖ φορτώθηκε ὁ ὀδελίσκος καὶ ἐξελύσθηκε ὡς τὸ κύτος τοῦ πλοίου, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν πρῶρα ὡς τὴν πρύμνη μιὰ μονοκύματη ἀποθήκη, εἰδικῶς γιὰ τὸν ὀδελίσκο ἐτοιμασμένη.

Ἐστερα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες, τὸ «Λουΐζο» ἔφθασε στὴν Τουλὼν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐκίνησε μέσον Γιβραλτάρ, γιὰ τὸ Χερσόνησο καὶ τὴν Ροῦέν. Ἀπ' ἐκεῖ διὰ τοῦ Σηκουάνᾶ, ἔφθασε στὸ Παρίσι τὸ Νοέμβριο τοῦ 1833. Διὰ τρία περίπου χρόνια μετὰ τὴν ἀναχώρησή του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο! Ἀλλοίμονο ὅμως, ὁ Σαμπολιόν δὲν ὑπῆρχε πιά ἐκεῖ γιὰ νὰ παραστῇ τὴν ἀναστέλλουσα τοῦ ὀδελίσκου καὶ νὰ δρέψῃ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του: εἶχε πεθάνει τὸ 1831 σὲ ἡλικία 40 μόλις ἔτος ἀπὸ ἀποληξία. 200.000 ἄνθρωποι παρηκολούθησαν τὸ στήσιμο τοῦ ὀδελίσκου ποὺ κράτησε 3 ὥρες.

Ἡ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΘΕΛΗΣΗ

Ὁ Ἰσπανὸς ἐρεξεταστὴς στὸν κατάδικο, —Σὲ πέντε λεπτά θὰ σὲ πάει στὴν πυρὰ. Ποῖα εἶναι ἡ τελευταία σου θέλησις; —Νὰ φωνάξω τοὺς πυροσβέστες!

□ □

ΣΒΕΛΤΟΣ ἈΝΩΡΩΠΟΣ

Ὁ δικαστὴς (στὸν λωποδύτη). — Ὁ ἀστυφύλαξ ποὺ σὲ συνέλαβε, λέγει ὅτι μέσα σὲ πέντε λεπτά, εἶχες κιόλας διαρρήξει τὴν πόρτα.

Ὁ λωποδύτης (γαμογελώντας μὲ μετριοφροσύνη). — Συνηθίζω κύριε Παρόδρε καὶ κάνω τὶς δουλειές μου γρήγορα.

Ὁ δικαστὴς. — Ἀ, ἔτσι; Νὰ ἰδοῦμε τώρα πόσο θὰ χρειασθῇ νὰ κάνῃς, καὶ τὰ πέντε χρόνια τὰ ὁποῖα θὰ σοῦ φορτώσω!

Πέθανε!...

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

τὸ πιτό. Θὰ ἦταν αὐτοκτονία ἂν ἐπέμενες νὰ πίνῃς. Ἡ γυναῖκα του ἐπέμενε μαζί μὲ τὸν γιατρὸ κι' ὁ Πικετόν ἀναγκάστηκε νὰ ὀρκιστῇ πὼς δὲν θὰ ξανάπινε. Ὁρκος μπεκοῦ! Τὸν κράτησε τρεῖς μέρες. Ὑστερα, οἱ φίλοι του τὸν χοροῦδισαν καὶ παρασύρθη-

κε.

—Ἀπλῶς καὶ μόνο ἕνα ἀπεριτίφ, εἶπε μπαίνοντας στὸ μπάρ. Γιατὶ ἂν μεθύσω, πέθανε. Ἀφοῦ εἶσθε φίλοι μου, δὲν θὰ θέλετε δέξαινα νὰ ἔχετε τὴν ἀμαρτία μου!

Οἱ ἄλλοι ἔδωκαν τὰ γέλια καὶ τοῦ ὥρκιστηκαν πὼς δὲν θὰ ἐπέμεναν.

Μόνο πού, γιὰ νὰ τοῦ παίξουν μιὰ φάρσα, συμφώνησαν μὲ τὸ γκαρσόνι νὰ κρατᾷ μὲ τρόπο πάντα γεμάτο τὸ ποτήρι τοῦ Πικετόν, χορεῖς νὰ τὸ ἀλλάξῃ. Γιὰ μιὰ φορά, θάδαν βρεφενὲ νὰ τοῦ πληρώσουν ὁλόκληρο τὸ

—Ἀλήθεια λοιπὸν τὸ λέτε; Δὲν θὰ ξαναπιῶ πιά;

μπουκάκι, ἀναλαβάνοντας νὰ ἀπασχολήσουν ἄλλου τὴν προσοχὴν τοῦ κάθε φορὰ ποὺ θὰ γέμιζαν τὸ ποτήρι.

Ὁπως κι' ἔνινε. Στὴν ἀρχή, ὁ Πικετόν παραξενεύθηκε πολὺ:

—Παράξενο, τί μεγάλη εἶναι τὰ ποτήρια σ' αὐτὸ τὸ μαγαζί!

Συνέχισε ἐν τούτοις τὸ πιτό καὶ σὲ λίγο εἶχε φθάσει σὲ σημεῖο νὰ μὴν παραξενεύεται πιά γιὰ τίποτα.

Ὅταν οἱ φίλοι του ἔκριναν πὼς εἶχε μεθύσει ἀρκετὰ χωρὶς νὰ διατρέχῃ κανέναν κίνδυνο, ἔπαψαν νὰ τοῦ γεμίζουν τὸ ποτήρι κι' ἔφυγαν, ἀφήνοντάς τον σωριασμένο σ' ἕνα πάγκο.

Ὁ Πικετόν, ποὺ δὲν τὰ εἶχε χάσει καὶ ὁλοσδιόλου, συλλογίστηκε πὼς ἦταν ὥρα νὰ πάῃ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ γευματίσῃ.

Τὸ γκαρσόνι τὸν βοήθησε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του καὶ τὸν ἐπάρωσε ἀπὸ τὰ ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, δίνοντάς του τὴν εὐχὴ νὰ ξαναγενοῖσθαι μὲ τὸ καλὸ.

Ὁ Πικετόν προχώρησε μερικὰ βήματα τρεκλίζοντας στὸν ἡσυχο δρομάκο κι' ὕστερα, χανοντας ἀπότομα τὴν ἰσορροπία του κατὰ κύλιε στὸ πεζοδρόμιο ὅπου, μὴν κατορθώνοντας νὰ ξανασηκωθῇ, βυθίστηκε σὲ ὑπνο βαθύ.

Ἦταν σκοτάδι, ὅταν ξανόνοιε τὰ πόδια. —Νὰ τα μὰς εἶπε, πέθανε, ἀφοῦ ξυπνῶ μετὰ στὸ Βασίλειο τοῦ Σκότους. Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!

Τί ἐνοχλητικό! Καὶ τί θὰ πῇ, ἄραγε, ἡ γυναῖκα μου;

Ἀπάνω σ' αὕτη τὴν σκέψη, βυθίστηκε σ' ἕναν καινούργιο ὑπνον, ἀκόμα πιὸ βαθύ.

Δυὸ νεαροὶ ξενύχτηδες πέρασαν καὶ διέποντας ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σωριασμένο χάμω αὐτὸν τὸν μεθυμένο, ποὺ ἦταν ἔτσι καλοντυμένος εἶπε:

—Δὲν ντρέπεται νοικοκύρης ἄνθρωπος, νὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ χάλι!

—Θάπρεπε νὰ τὸν ξαναφέρουμε στὸ σπίτι του, πρότεινε ὁ ἄλλος. Ἴσως νὰ ἔχῃ γυναῖκα καὶ παιδιά!

Τὸν πλησίασαν, τὸν ξύπνησαν, τὸν σήκωσαν ὀρθὸ πίνοντάς τον ἀπ' τὶς μασχάλες καὶ τὸν ρώτησαν ποῦ μένει:

—Πέ... πέθανε! τραύλισε.

—Κρασοβέρελο! διαπίστωσε ὁ ἕνας.

—Ἀς μὴν τοῦ ἀντιμιλήσουμε, μπορεῖ νὰ διασκεδάσουμε πιὸ πολὺ.

Καὶ γυρνώντας στὸν Πικετόν:

—Λοιπὸν, ἐπέμενε στὰ ἀστεία, πῆτε μὰς ἀπὸ ποῦ νεκροταφεῖο ἐρχόσαστε;

—Δὲν ξέρω, συνέχισε ὁ Πικετόν. Πέθανε, ἀφοῦ ἔγινε στυπία... Καὶ τόσο μεθυμένος ἦσαν τὴν μέρα τῆς κηδείας μου, ὥστε δὲν θυμοῦμαι.

—Ἦσασταν παντρεμένος ὅταν ζούσατε;

—Ναί, μάλιστα εἶχα ὀρκιστῇ τῆς γυναίκας μου νὰ μὴν ξαναπιῶ. Θὰ εἶναι ἔξω-φρενῶν μαζὶ μου.

—Ποῦ κατοικεῖτε;

—Ξέρω ἐγώ; Κυττάξτε μέσα στὸ πορτοφόλι μου.

Οἱ ὑποχρεωτικοὶ σωτήρες βρῆκαν μέσα ἐκεῖ τὴν διεύθυνση κι' ἔφεραν τὸν μεθυμένο πίσω στὴν γυναῖκα του. Ὑστερα, ἀπεσύρθησαν διακριτικά, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλοῦν τὶς τουφερότητες τοῦ ζεύγους.

—Νάσαι ἐπὶ τέλους, συχαμερὸ ὑποκείμενον! ἄρχισε ἐκείνη.

—Πέθανε, διαμαρτυρήθηκε ὁ Πικετόν, δὲν φαντάζομαι νὰ δριῖξῃ ἕναν νεκρό!

—Ἀ! Ὅστε πέθανε; Ἄρα λοιπὸν, τώρα!

Καὶ τοῦδωσε μερικὰ σκαμπίλια γιὰ νὰ τὸν συνεφέρῃ. Ἐκείνος σωριάστηκε στεναίνοντας:

—Μὲ ξανασκότωσε!

—Ἐλα, σήκω, τοῦ εἶπε κλαυθρόντας τὸν μὲ τὸ πόδι.

Βυθίστηκε σ' ἕναν καινούργιο ὑπνον.

Ἐνα ἡχηρὸ ροχαλητὸ ἦταν ἡ μόνη ἀπάντησις.

Ἀηδιασμένη ἡ κυρία Πικετόν παρέστη σὺν ὅλῳ τὸν ἄντρα της καὶ πᾶνε ἄσπυ-ἡν.

χα να κοιμηθώ. Την επομένη, θα ήταν άρκετα ξεμέθυτος για να την άκουση.

□ □

Τα μεσάνυχτα, ο μεθυσιμένος ξύπνησε.

—Τί σκληρόκαρδη πού είναι η γυναίκα μου για να με παρατήρησει έτσι σιέφτηκε. Δίχως άλλο, δεν θα πίστευε πως πέθανα. Πιθανόν γιατί οι νεκροί επιστρέφουν σκεπασμένοι κι' ένα σάβανο κι' ενώ φορούσα μόνο... παλτό! Γρήγορα, ως φορέσω την... στολή για να την πείσω και να την κάνω να ξαφνιαστή λιγάκι!

Γδύθηκε, τυλίχτηκε μέσα σ' ένα σεντόνι κι' έτσι κοστούμαρισμένος μπήκε μέσα στο δωμάτιο της γυναίκας του, φωνάζοντας με πένθιμο τόνο:

—Σήκω για να με συνοδεύσεις ως τον τάφο!

—Εκείνη όμως δεν τόχαψε το άστειο γιατί είχε αναγνωρίσει την φωνή του άντρα της και φώναξε:

—"Αδειασέ μου την γωνιά, κι' άφησέ με να κοιμηθώ! Είναι προτιμότερο αυτό παρά να κάνης τόν καραγκιόζη!

—Πώς θα πεισθής επί τέλους, άπιστος γυνή, πως πέθανα;

—Μόνον όταν σεβάλω μέσα σ' ένα φέρετρό και σε χώσω μέσα στην γη να ήσυχάσης κι' εσύ κι' εγώ!

—Τέτοιος θάνατος να μου λείψη! Έξω-φρενών, η σύζυγος ώρμησε καταπάνω του φωνάζοντας:

—Θά σου τασκίσω τα πλευρά!

Ο Πικετόν όμως έτράπη εις φυγήν, σκοντάφτοντας στο σάβανο του.

Τότε συνέβη κάτι το καταπληκτικό, που άσφαλώς δεν θα το περίμενε κανείς, μέσα στην παραζάλη της φιλονικίας.

Η γυναίκα του Πικετόν τόν είχε πάρει το κατόπι για να εκτελέσει την άπειλή της.

Σ' αυτό το άναμεταξύ, δυο διαρρηχτες άνοιξαν άδόρυθα την έξοδορτα και χώθηκαν μέσα στον προθάλαμο.

Χωρίς να τους άντιληφθή, ο Πικετόν ώρμησε κατεπάνω τους, φωνάζοντας:

—Δεν πιστεύω να δείρής έναν πεθαμένο!

Καθώς ήταν κατάχλωμος σαν το σουδάριο που τόν σκέπαζε, θα πίστευε κανείς πως είχε μπροστά του έναν πεθαμένο, που θρυκαλάκισε για να τόν σκάσει άπ' το βασίλειο του Σατάν.

Η άπρόοπτη αυτή εμφάνιση ήταν πολύ φνισικό να τρομάξει πολύ τους άνεπιθυμήτους και άπρόσκλητους επισκέπτες.

Οι κλέφτες πανικόβλητοι τώβαλαν άμέσως στα πόδια.

Τόσο μεγάλη ήταν η τρομάρα τους ώστε στον δρόμο, εκεί που έτρεχαν σταυροκοπούμενοι, λίγο έλειψε να βρεθούν κάτω άπ' τους τροχούς ενός αυτοκινήτου.

—Είδαμε τόν Διάβολο! ψιθύριζαν κατατρομαγμένοι...

Πάντως, το γεγονός είναι ένα: ότι το ζεύγος Πικετόν την γλώττωσε φτηνά κι' αντί να τόν ξεγυμνάσουν οι διαρρηχτες, ένεφανίσθη τόν περιβόητο «άφάντασμα».

Το «φάντασμα» αυτό ύπηρεζε ό έκ μηχανής θεός...

Τό περιστατικό αυτό έσωσε τόν Πικετόν. Η σύζυγός του όταν είδε τί κίνδυνο διέφυγαν τά πράγματά τους, τόν συγχώρησε άμέσως.

—Αλλά κι' αυτός από την ήμερα εκείνη έπαψε πιά να πίνη.

Και δικαιολογώντας την εγκράτειά του, έλεγε.

—Πέθανα στα ψεύτικα και μ' έπιασε κεφαλόπονος τρείς δόκιμες μέρες. Φαντασθήτε τί θα τραβούσα άν είχα πεθάνη άλλη θινά!

ΜΑΞΙΜ

Η Α. Μ. ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ο αιώνας μας άσφαλώς θα μπορούσε να δνομασθή ό αιώνας του αυτοκινήτου. Ξέρετε πόσα αυτοκίνητα κυκλοφορούν σήμερα σε όλο τόν κόσμο; Όχι λιγώτερα άπό τριάντα εκατομμύρια: τόν ρεκόρ —και σ' αυτό!— τόν κατέχει φυσικά η Άμερική με 20 και πλέον εκατομμύρια όχηματα! Έρχεται έπειτα η Άγγλία με 850.000, η Γαλλία με 735.000. Ο Καναδάς με 715.000 η Γερμανία με 305.000, η Αυστραλία με 205.000, η Ρωσία με 125.000, η Άργεντινή 180.000 η Ιταλία με 120.300, η Νέα Ζηλανδία με 95.000, τόν Βέλγον με 100.000, η Σουηδία με 85.000 η Ισπανία με 76.000, η Νότιος Άφρική, με 65.300, οι Ινδίες με 70.125, η Δανία με 66.567, η Βραζιλία με 65.650, η Ολλανδία με 56.300, τόν Μεξικόν με 45.782, η Ελβετία με 37.500, η Κούβα με 35.100, η Ιαπωνία με 32.698, η Ιρλανδία με 39.959, η Έλλάς με 20.000 περίπου η Νορβηγία με 16.627, τόν Άλγέριον με 12.080, η Αυστρία με 14.600, η Τσεχοσλοβακία με 17.300, η Χιλή με 16.979, η Αίγυπτος με 16.425, η Πολωνία με 14.698, η Κίνα με 13.000 η Πορτογαλία με 13.845, η Ρουμανία με 13.000 η Ολλανδία με 12.005, η Ούγγαρία με 7.320, η Βενεζουέλλα με 6.537, η Γιουγκοσλαβία με 7.750 και τόν μικροσκοπικό Μονακό με 103 αυτοκίνητα.

Η Άμερική λοιπόν, έχει τόν 2)3 τών αυτοκινήτων όλου τού κόσμου. Άναλογεί δε ένα αυτοκίνητο σε κάθε 5—6 κατοίκους της. Έχει όμως ταυτοχρόνως και τόν ρεκόρ τών δυστυχημάτων, και αυτή είναι η δυσάρεστη πλευρά τού πράγματος. 34.400 άνθρωποι σκοτώθηκαν πρό διετίας από αυτοκίνητα σ' όλες τις Ηνωμ. Πολιτείες και... 868.000 τραυματίστηκαν!

Η Άμερική όμως έχει και ένα ακόμη ρεκόρ: είναι η πρώτη χώρα που είδε τόν αυτοκίνητο. Πράγματι, τόν πρώτο αυτοκίνητο κατασκευάστηκε τόν 1892 στην Άμερική.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Φθινοπωρινό

Θυμομ' εκείνη την αύγη, που μου-
φευγες στά ξένα.
Γύρω λουλούδια και κλαριά ξέγερναν
και τά χλωμά τά φύλλα τους μαδο-
σαν στρώμα χάμου
όπως μαδοσε κι' η χαρά μέσ στην
φτωχή καρδιά μου.
Θυμομ' εκείνη την αύγη, που μου-
φευγες στά ξένα.
Τά χελιδόνια φεύγανε κι' αυτά μαζί
με σένα.
Και μιά φωλιά, όπουχανε στην στέ-
γη μου χτισμένη,
σαν την καρδιά μου άπόμεινε κι' έ-
κείνη ρημαγμένη.
Θυμομ' εκείνη την αύγη, που μου-
φευγες στά ξένα.
Και τά ούράνια ξύπνησαν, βαρειά
συννεφιασμένα,
Και σαν να πόναναν κι' αυτά που
μίσευες ξενοβούλα,
Έσμιγαν με τά δάκρυά μου την πρώ-
τη τους βροχούλα.
Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΕΝΑ ΠΑΛΑΤΑΚΙ...50 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ!

Η διάσημη στάρ της όδθνης Κόλλιν Μούρ, πραγματοποίησε αυτές τις μέρες ένα παιδικό της όνειρο: έκτισε ένα παλατάκι για κούκλες, που είναι μιά μικρογραφία, τέλεια καθ' όλα ένός παλατιού «τά όλα του. Η άρχιτεκτονική αυτή μινι νύρα που δεν είναι μεγαλύτερη άπό 2 μ. 1 πλάτος :αι 4 μ. 20 ύψος στοίχισε περί 51 πενήντα εκατομμύρια δραχμές!

□ □

ΜΙΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΩΝ

Οι θιασώται τών περιφημων σταυρόλε-
ξων ή σταυρωτών λέξεων, άπέκτησαν και τήν... πρωταθλήτριά των. Είναι η άμερικανίδα μίστερς Κάρι Σμύθ, άπό τόν Χάρσινσον. Κατώρθωσε τόν τέρας αυτό της ύπομονής, να βρή μέσα σε όκτώ χρόνια, τις λύσεις 8.000 σταυρόλεξων, χωρίς σχεδόν διόλου να συμβουλευθή, τόν λεξικό.

□ □

Ο ΙΕΡΩΤΕΡΟΣ ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ

Η άγγελάδα στάς Ινδίας θεωρείται ζωο-
ιερό. Τόσο ιερό, που οι Ινδοί όρκί-
ζονται στο όνομά της. Περίεργος δεν εί-
ναι ό τρόπος με τόν όποιο δίδουν τόν όρκο αυτό. Πιάνουν την ούρά της ιερής άγγελάδας και σηκώνοντας τά μάτια στον ουρανό, δί-
δουν τόν όρκο τους.

Όταν ένας Ινδός όρκισθή στην ιερή άγγελάδα του, ούδέποτε θα καταπατήση τόν όρκο του.

□ □

ΠΟΙΟΣ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ;

Σαν να μην έφθαναν τά άλλα θάσανα τών Ισπανών, δάλθηκαν τώρα μαζί τους και οι Σουηδοί σοφοί. Ισχυρίζονται οι άνθρωποι αυτοί σοβαρώτατα ότι την Άμερική δεν την άνεκάλυψε διόλου ό Χριστόφορος Κολόμβος, αλλά ό Σκανδιναυός Λάιφ, 500 χρόνια πριν. Δεν βγήκε όμως στην Άμερική, ό Λάιφ, αλλά περιορίστηκε μόνο στο να την παραπλεύση.

□ □

ΕΝΑΣ ΡΕΚΟΡΤΜΑΝ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ο Άγγλος μίστερ Α. Θ. Τσώρτες μπο-
ρεί να καυχήθῃ ότι είναι ό ταχύτερος στενογράφος τού κόσμου. Γράφει... και με τά δυο χέρια ταυτοχρόνως και μπορεί να παρακολουθήση και την πιο γρήγορη διηλία. Ο Τσώρτες, γράφει με τόν δεξι όπως κάθε άνθρωπος και με τόν άριστερό άπό τά άριστερά προς τά δεξιά.

□ □

ΕΝΑ ΚΥΚΛΩΠΕΙΟ «ΠΟΝΤΣ»

Τό πιο γιγάντιο «πόντες» που έχει γίνει ποτέ, τόν έκανε ό Άγγλος ναύαρχος Έντουαρ Ρώσελ στις 24 Οκτωβρίου 1694. Θα έπιναν άπ' αυτό 6.000 κάτοικοι τού Άλικάντε, στην Ισπανία, κατασκευάσθη-
κε δε μέσα σε μιά μεγάλη μαρμάρινη δεξαμενή με 4 βαρέλια μπράντυ ένα βαρέλι ροσι Μαλάγας, έλκοσι γαλόνια χυμό λεμονιού, ένα μισητό τόννο ξάχαρη, και πέντε κουτιά μπισκότα.

Έγώ δα σε κρατήσω!

ΑΡΙΣΤΟΓΡΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤ' ΕΛΜΠ

—Υνωρίζεις τόν κόμητα ντε Μον-
τραί; ρώτησε η χειρομάντις.
—Όχι προσωπικώς, άποκρί-
θηκε ό δικηγόρος Ρομπέρ Τε-
ζιλ, εραστής της.

Ήσαν όλομόναχοι σ' ένα «ιδιαιτερο» τού ρεστοράν «Καρλό», άπό όπου μπο-
ρούσαν, πίσω άπό τόν δικτυωτό να παρα-
κολουθούν αθέατοι την κίνηση της μεγά-
λης αίθουσας.

Ο Ρομπέρ γνώριζε μόνο—όπως κι' ό-
λοι οι κοσμικοί κύκλοι τού Παρισιού—πως ό κόμης είχε παντρευτή την Νέλλυ Τζάκ-
σον, φέροντας έτσι στην Γαλλία μιάν ά-
πό τις μεγαλύτερες περιουσίες τών 'Ηνω-
μένων Πολιτειών.

—Άκουσε, συνέχισε η Λία ντε Βεσπέρ, άνάβοντας ένα σιγαρέττο. Τόν άντρόγυνο είναι στά πρόθυρα τού διαζυγίου. Ο κό-
μης είναι χαρτοπαίκτης. Αυτό δεν στενο-
χωρεί και πολύ την γυναίκα του, όταν ό-
μως η άμερικανίδα πληροφορηθή πως ό κόμης έχει σχέσεις με την Σούζυ Μεντόρ, τού «Βαριετέ», δεν θά διστάση ούτε σιγ-
μή να τόν ξεφορτωθή. Μπορείς, λοιπόν, άπό τώρα, να τήν θεωρής πελάτισσά σου.

—Πώς είναι;

—Ξαθή, νοστιμούλα. Θά την δής σε λίγο. Έχουν κρατημένο ένα τραπέζι στην μεγάλη αίθουσα. Είσαι ευχαριστημένος;

—Πολύ ευχαριστημένος, άγάπη μου.

Ήταν βέβαιος για την έπιτυχία και δεν τόν έγνοιαζε να μάθῃ με ποιο τρό-
πο και ποιές μανούβρες η φίλη του θά-
στελνε στο γραφείο του την νεαρά άμε-
ρικανίδα. Τού άρκοισε να τού άναγγεί-
λη η Λία ντε Βεσπέρ μιάν ύπόθεση: ποτέ δεν έπεφτε έξω στους ύπολογισμούς της.

Ήξερε πως η Λία, χωρίς στίς διάφο-
ρες γνωριμίες της, ήξερε τά μυστικά πολ-
λών άντρώγων — κι' αυτός έπαφελούν-
ταν.

Άπ' την αρχή, η χειρομάντις ύπεστήρι-
ξε τόν δικηγόρο. Άν μιά πελάτισσά της της έκμιστρονρευόταν ότι θά ζητούσε δια-
ζύγιο, η Λία την συμβούλευε να άποταθή στον Ρομπέρ Τεζιλ. Ο Τεζιλ της χρω-
στούσε μεγάλην ευγνωμοσύνη κι' η χει-
ρομάντις καταλάβαινε πως αυτός ήταν ό πιο σίγουρος τρόπος, άπάνω στά σαράν-
τα της χρονία, να συγκρατήση τόν έρα-
στή της, που ήταν νεώτερός της κατά έξη χρόνια.

Άποφάσισε όμως να βοηθή πότε-πότε και την τύχη. Η Λία άρχισε να προκαλή η ίδια διαζύγια. Τόν τέχνασμα ήταν ά-
πλοούστατο κι' ως εκείνη την μέρα είχαν έπιτύχει άπολύτως. Γνωρίζοντας άκρες-
μέσες τά κοινοτοπία τού Παρισιού, εύ-
κολα παρέσυρε στο σπίτι της την γυναί-
κα που την ενδιέφερε. Κάνοντας δήθεν πως μελετούσε τις γραμμές τού χεριού της, της άπεκάλυπτε σιγά-σιγά όσα εί-
χε μάθει για τις άπιστίες τού συζύγου. Δεν της ήταν δύσκολο να έξογκάση τά γεγονότα, να παραστήση ένα μικροκο-
γαδάκι μεταξύ συζύγων σαν άβυσσο που χώριζε διά παντός τόν άντρόγυνο. Άφού είχε «ψήσει» άρκετά την δυστυχισμένη γυναίκα, η Λία ντε Βεσπέρ την συμβού-
λευε να πάη να συναντήση τόν δικηγόρο Ρομπέρ Τεζιλ, ειδικευμένο στά διαζύγια, που η φίλη του κι' η πελατεία του άβγα-

νε μέρα με την μέρα.

Έτσι λοιπόν η Λία άφοϋ συγκέντρω-
σε όλα τά απαιτούμενα στοιχεία, είχε προετοιμάσει λεπτομερώς την «ύπόθεση Μοντάι» που θά συνέδεε πιο στενά τόν δικηγόρο μαζί της και θά τόν έκανε δικό της τελειωτικά. Γιατί άν ό Τεζιλ έ-
παιρνε τόν διαζύγιο, η άμπλουτη άμερι-
κανά θά τόν πληρωνε ήγεμονικά.

Άφ' ότου η Λία, με τόν τρόπο αυτό, είχε γίνει πλασιέ τού δικηγορικού γρα-
φείου τού Τεζιλ, τού είχε δώσει να κατα-
λάβῃ πως ήταν άπαραίτητο να μην ύπο-
πτευθή κανείς τις σχέσεις τους. Άγαπίον-
τας τρυφερά, για να μην κινήσουν όμως την ύποψία τών πελατισσών, έπρεπε να

—Θέλω να είμαι εύτυχισμένη...

Όποκρίνονται πως γνωρίζονται, άπλως, και να κρύβουν τις στενές σχέσεις των.

...Στις έννιά η Λία σηκώθηκε και πλη-
σίασε τόν δικτυωτό τού «ιδιαιτέρου».

—Έλα, τού είπε.

Κι' έβειδε στον Τεζιλ ένα τραπέζι γύ-
ρω άπ' τόν όποιο κάθονταν τέσσερα άτο-
μα: ό κόμης ντε Μοντραί, κοιμώδης σαραν-
—της, ένα ζεύγος Άμερικανών κι' η Νέλ-
λυ Τζάκσον, είκοσιπέντε χρονών, γεμά-
τη δροσιά και φορτωμένη με κοσμήματα.

—Όμορφη είναι, είπε ό Τεζιλ. Και την άιτά μ' εκείνη την ευλόκοττα, την Σού-
ζυ Μεντόρ;

—Μήπως δεν είναι τόν πεπρωμένο όλα τών ώραιων γυναικών να τις άπατούν ο-
άνδρες με τις άσκημες; ρώτησε η Λία νε-
λώντας. Έως ν' άργήση λίγο, μοιραία ό-
μως θάρθῃ σε σένα...

—Άργησε—πραγματικά. Δεν πέρασαν
άποτόσο τρείς μήνες κι' η Άμερικανίδα

πήγαινε να συμβουλευτή την χειρομάντι-
δα.

Όσο δύσπιστη κι' άν ήταν, η Νέλλυ ντε Μοντραί ένδιαφέρθηκε, στην αρχή, για τις άποκαλύψεις που της έκανε η χειρομάντις για τόν παρελθόν της και την συζυγική της ζωή, κι' ύστερα για τις προφητείες που ήσαν δήθεν σημειωμένες στις γραμμές τού λεπτού χεριού της. Η Λία της είπε πως είχε ένα χέρι καταπλη-
κτικό, πρωτάκουστο. Της άπεκάλυψε «μέ-
τρόπο» τούς έξωγαμους έρωτες τού κό-
μητος και διάβασε στό χέρι της πως θά έπαιρνε σύντομα διαζύγιο. Όποιος μι-
λει για διαζύγιο σέ Άμερικανίδα, γίνε-
ται άκουστός με ευμένεια. Δυό μήνες ύ-
στερα άπ' τόν δείπνο τού «Καρλό», η Νέλλυ ντε Μοντραί κατάρρετο να συλ-
λάβῃ τόν σύζυγό της με την φίλη του, και τηλεφώνουσε άμέσως στον δικηγόρο Τεζιλ να της κλείρη ραντεβού για να συ-
ζητήσουν για τόν διαζύγιο της.

Ο δικηγόρος δυσκολεύτηκε να άνα-
γνωρίση την νέα που ήδη είχε δη κάπο-
τε. Η Νέλλυ Τζάκσον έξακολουθούσε να είναι έξανθή και δροσερή. Δεν φορούσε ό-
μως την βραδυνή τουαλέττα της ούτε ή-
ταν φορτωμένη διαμάντια. Φορούσε ένα ταγιέρ περίφημα ραμμένο κι' ένα μπερέ που την έκανε να μοιάζῃ σωστό κοριτσά-
κι. Σφίγγοντας τόν χέρι τού δικηγόρου, τόν ρώτησε άν άνελάμβανε να της πάρῃ σύντομα τόν διαζύγιο. Καθώς έκείνος της άπαντούσε ότι για να έκδοθή τόν διαζύ-
γιο στην Γαλλία άπαιτούνταν πολύ περισ-
σότερες καιόδες παρά στίς 'Ηνωμένες Πο-
λιτείες, εκείνη λίγο έλειψε να τόν παρα-
τήση σύζυλο και να φύγῃ. Ο Τεζιλ την καταπράυνε, λέγοντάς της πως μπορούσε άμέσως να έχη μιά σχετική έλευθερία.

—Οι γάλλοι σύζυγοι είναι άηδείς, είπε όρμητικά η Άμερικανίδα.

Αυτό την χαντάκωσε. Γιατί ό Τεζιλ, έ-
ξηγώντας πως δεν έπρεπε να πάρῃ τόν ζήτημα άπό γενικωτέρας άπόψεως, πως ύπήρχαν κι' άλλοι τύποι συζύγων για τις ζάπλoutes Άμερικανίδες, έπιστράτευσε τόν γοητευτικώτερο τόν χαμόγελο και δ-
λη την πειθώ του. Χωμένη μέσα στην πο-
λυθρόνα της, η Νέλλυ Τζάκσον τόν άκου-
γε με την μεγαλύτερη ευχαρίστηση. Δυό
ώρες καθόταν άκούγοντάς τον, όταν ξα-
φικά κύτταξε τόν ρολόι της.

—Άν είσθε έλεύθερος, είπε, κύριε δι-
κηγόρε μου, θά θελήσετε να γευματίσου-
με μαζί;

Η πρόσκληση ήταν έπιτακτική. Ο Τε-
ζιλ δέχτηκε, άπό διπλωματία και συμφέ-
ρον —καθώς σκέφθηκε. Ζήτησε συγγνώ-
μη για μιά σιγμή, και πέρασε στό δια-
μέρισμά του για να ντυθῇ και να τηλε-
φωνήσῃ στην Λία ντε Βεσπέρ, με την ό-
ποία έπρόκειτο να γευματίσῃ. Της έξέθε-
σε τά πράγματα.

Η Λία δίστασε για μερικά δευτερόλε-
πτα. Δεν άργησε όμως να άπαντήσῃ όρ-
θα-κοφτά:

—Πρέπει να δεχθῆς. Αυτές οι Άμερι-
κανίδες είναι τόσο παράξενες!

Δεν τόλμησε να τού ύπστήσῃ, έστο και
υπό τόνπον άστειότητος, να μην έρωτευθῇ
την πελάτισσά του. Ήταν χωρίς άνησυ-
χία, πάντως όμως την στενοχωρούσε να

πως ή αλλαγή της ημέρας της.

Αφού άφησε τὸ ἀκουστικό, ὁ Τεζίλ ἔνοιωσε κάποιο ἀκαθόριστο συναίσθημα ποὺ μοιάζε με τὴν ἀπολύτρωση ποὺ νοιώθει ὁ μαθητὴς τὴν πρώτη μέρα τῶν διακοπῶν.

Ἡ Ἀμερικανίδα εἶχε δικό της τρόπο νὰ περνᾷ τὴν βραδυὰ της. Χωρὶς νὰ καταδεχτῇ νὰ φορέσῃ βραδυὰν τουαλέττα, παρῶντες τὸν δικηγόρο σ' ἕνα κινεζικο ρεστοράν της ἀριστερᾶς ὁδοῦ τοῦ Σηκουάνα, κ' ὕστερα στὰ νυκτερινὰ κέντρα τῆς Μονμάρτρης. Τὴν τρίτη πρωΐνη, τὸν ξανάφερε στὸ Μονπαρνάς. Τὴν πέμπτη, χτυποῦσαν τὴν πόρτα ἐνὸς ἀτελιέ ὅπου μιὰ Ἀμερικανίδα, φίλη τῆς Νέλλυ Τζάκσον, ζωγράφιζε συμβολικοὺς πίνακες. Ἡ ζωγράφος ξύπνησε καὶ προθυμοποιήθηκε ν' ἀδειάσῃ μαζί τους τέσσερις μπουτίλλιες σαμπάνια.

Εἶχε ξημερώσει πιά, ὅταν ἡ Νέλλυ ἔφθασε μαζί με τὸν δικηγόρο της στὴν πόρτα τοῦ ἰδιοκτήτου μεγάρου τῶν Μοντραί, στὴν λεωφόρο ντὲ Βιλλιέ.

—Εἶσθε ἕνας γοητευτικὸς δικηγόρος, τοῦ εἶπε.

Καθὼς ὁ Τεζίλ ἐτοιμαζόταν νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι, τοῦ ἔπιασε τὸ κεφάλι με τὰ δύο χέρια της καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα.

—Θάρρῶ νὰ σὰς πάρω στὴ μία γιὰ τὸ γεῦμα, τοῦ εἶπε χτυπώντας τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας της.

Προτοῦ προλάβῃ ὁ δικηγόρος νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὴν κατάπληξή του, ἐκείνη εἶχε ἐξαφανισθῇ...

Εἶχεν ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι του καὶ κοιμόταν, ὅταν ξαφνικὰ τὸν ξύπνησε τὸ τηλεφώνημα.

—Τι γίνεσαι, ἀγάπη μου; τὸν ρώτησε ἡ Λία ντὲ Βεσπέρ μ' ἡ χαδιάρικη φωνή. Τρεῖς φορές σοῦ τηλεφώνησα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Διασκέδασες καλά;

—Ἐξορτάται ἀπὸ τὴν ἔννοια ποὺ δίνει στὴν λέξη «διασκέδαση». Δυὸ Ἀμερικανίδες ἀκόμα νὰ εἶχα γιὰ πελάτισσες... καὶ θὰ μὲ εἶχαν ξεκάνει!

Διηγήθηκε τὶς περιπετειώσεις, τὰ κοκτέιλ, τὴν σαμπάνια ποὺ εἶχαν πιῇ.

—Κι' ἔχει τὴν ἀπαίτηση νὰ ξαναρχίσουμε! Θάρρῃ νὰ μὲ πάρῃ στὴ μία. Θὰ τῆς διεκπεραιώσω τὸ ἀπογεῖμα τῆς σ' ἐπιταχτά, γιὰτὶ δὲν θὰ μ' ἐπιτρέψω ν' ἀνθῶ πολὺν καιρὸ σ' αὐτὴ τὴν παραλυσία!

Στὴν ἄλλη, ἄκρη τοῦ σύρματός, ἡ Λία ντὲ Βεσπέρ γελοῦσε με τὴν καρδιά της.

—Κάθε ἐπάγγελμα ἔχει τοὺς μπελάδες του, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε. Κανόνισέ τα γιὰ νὰ φυλάξῃς τὴν μένα τις βραδυές μας τῆς Δευτέρας καὶ τῆς Πέμπτης. Τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ, παίζε εὐσυνείδητα τὸν ρόλο ὁ δικηγόρος—κατὰ τὸ ἀμερικανικὸ σύστημα. Δὲν σοῦ εὐχομαι καληνύχτα, πάντως κοιμήσου λιγάκι.

Ξαναγέλασε εἰρωνικὰ καὶ κρέμασε τὸ ἀκουστικό. Τότε, ἀντελήφθη πὼς δὲν εἶχε κάνει λόγο γιὰ τὸ ξαφνικὸ φιλί ποὺ εἶχε δεχτῇ στὴν λεωφόρο ντὲ Βιλλιέ. Σκέφθηκε πὼς ἄλλωστε αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιά σημασία ἐκ μέρους μιᾶς γυναίκας ποὺ εἶχε πιῇ ὅλη νύχτα. Κοιμήθηκε θυμῶς με τὴν γεύση τοῦ φιλοῦ στὰ χεῖλη του.

Ἡ Νέλλυ ντὲ Μοντραί ὑπῆρξε συνεπὴς στὸ ραντεβού της. Ἐφθασε, ὁροσερῇ σὰν λουλουδὶ γεμάτῃ ζωηρότητα κι' ἐγκαρδιότητα. Χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία ἀν' ἡ καισαριέρα, ποὺ τὴν εἶχε μπάσει στὸ γραφεῖο, εἶχε κλείσει τὴν πόρτα, πήγε κατ' εὐθείαν στὸν δικηγόρο ποὺ προχωροῦσε

εἰς προϋπάντησίν της καὶ τοῦ πρόσφερε τὰ χεῖλη της με τὸν ἀφελέστερο τρόπο.

—Εἶσθε ἔτοιμος, κύριε δικηγόρε μου; ρώτησε.

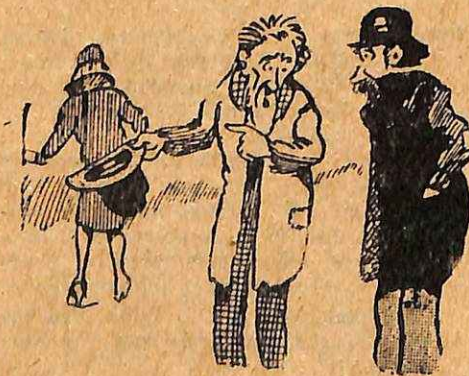
—Ὅταν ὁ Τεζίλ ξαναβρέθηκε, τὰ ξημερώματα τῆς ἐπομένης στὰ Ἡλύσια-Πεδία, ὅπου ἡ νέα κράτησε ἕνα διαμέρισμα σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο, κ' ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς εἶχε οδηγήσει ἐκεῖ, κατὰλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ τροποποιήσῃ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐργασίας του. Ἀποφάσισε νὰ περιορίσῃ στὸ ἐλάχιστον τίς ὥρες ποὺ δεχόταν τοὺς πελάτες στὸ γραφεῖο του καὶ ποὺ ἀγόρευε στὰ Δικαστήρια. Ἀντιθέτως, ἔπρεπε νὰ μὴν ὑπερβῇ οἱ βραδυὲς ποὺ εἶχε ὑποσχεθῇ στὴν Λία ντὲ Βεσπέρ, ὅχι μονάχα γιὰτὶ ἔνοιωσε μεγάλη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν χειρομάντιδα, ἀλλὰ καὶ πρὸ παντός γιὰ νὰ μὴν τὸν ὑποπτεύῃ πὼς τοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ καινούργια κι' ἄτακτη ζωὴ.

Ἐπείχε τόσο καλὰ τὸ ρόλο τοῦ ἀπειναντι τῆς φίλης του, ὥστε αὐτὴ δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτα στὴν ἀρχή. Ἐπειτα ὁμως ἀπὸ τὸν βδομάδες, ἀπὸ κάτι μικροπράγματα, τὸν ἀντελήφθη πὼς εἶχε ἀλλάξει. Παρὰ τὴν διορατικότητά της, δὲν ἀνεκαλύψε ἀμέσως τὴν ἀφορμὴ. Ἐκείνος ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς περιγράφῃ τὰ γλέντια του με τὴν Ἀμερικανίδα καὶ γελοῦσαν οἱ δύο τους, ὡς τὴν μέρα ποὺ τὰ μάτια τῆς Λίας ντὲ Βεσπέρ ἀνοίχτηκαν μπροστὰ στὴν πραγματικότητα: παρασυρόμενος ἀπ' τὴν Νέλλυ Τζάκσον, ὁ Τεζίλ κινδύνευε νὰ κατ' ἐλπίαν τῆς.

Ἦταν ὁμως πολὺ ἀργά γιὰ νὰ ἀντιδράσῃ. Κι' αὐτὴ τὴν φορὰ πάλι, ἡ Λία ντὲ Βεσπέρ ἐνήργησε με φρόνηση. Ἀνέπνευσε ὅταν βεβαιώθηκε, «μὲ τρόπο», πὼς οἱ σχέσεις τοῦ φίλου της με τὴν Ἀμερικανίδα δὲν ὑπερέβαιναν τὰ ὅρια μιᾶς ἐντίμου οἰκειότητος. Ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ ὑπομονή. Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἄλλωστε πλησίαζε πρὸς τὸ τέλος της καὶ τὸ διαζύγιο δὲν ἀργοῦσε πιά.

Τὸ διαζύγιο ἐξεδόθη μετὰ τῆς Νέλλυ Τζάκσον καὶ τοῦ κόμητος ντὲ Μοντραί, εἰς βάρος τοῦ συζύγου, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἀκριβῶς. Ἐκείνη τὴν μέρα, ὕστερα ἀπ' τὸ δικαστήριο, ὁ Τεζίλ βρῆκε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ τῆς Νέλλυ, ποὺ τὸν περίμενε καὶ ποὺ μάταια εἶχε αὐτὸς ἐκτελεσθῇ νὰ συναντήσῃ στὸ

ΜΙΑ ΠΟΝΟΥΧΗ ΚΥΡΙΑ

—Ὁ α' ζητιάνος.—Τῆς εἶπα νὰ μοῦ δώσῃ... Γιατὶ ἔχω τρεῖς μέρες νὰ φάω, ζυλάξομαι...

—Ὁ β' ζητιάνος.—Καὶ τί σοῦ δώσῃ;
—Ὁ α' ζητιάνος.—Μιὰ ἀστυρίνη...

ξενοδοχεῖο της.

Καὶ πάλι, ἡ Ἀμερικανίδα παρουσιαζόταν ὑπὸ νέα μορφή. Κάτω ἀπ' τὴν ποὺντρα, τὸ πρόσωπό της φαίνόταν νὰ κοκκινίζει. Ἦταν δισταχτικὴ, σὰν νὰ δειλιάζε. Δὲν ὥρμησε νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸν δικηγόρο μὴνός της φάνηκε. Ἐμεινε χωμμένη μέσα στὴν πολυθρόνα της καὶ τὸν ἄφησε νὰ καθίσῃ στὸ κάθισμά του, πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖο. Τότε, σοβαρῇ, ὅσο δὲν ὑπῆρξε ποτέ, τὸν ρώτησε με γαλήνη:

—Μ' ἀγαπᾶτε ἢ δὲν μ' ἀγαπᾶτε, Ρομπέρ;

Γιὰ πρώτη φορὰ τοῦ μιλοῦσε με τὸ ὄνομά του. Ὁ Τεζίλ, ποὺ τόσον καιρὸ τώρα, δὲν ἤξερε τί νὰ συμπεράνῃ, κατελήφθη ἐξ ἀπροόπτου. Τότε μόνο διαπίστωσε πὼς εἶχε κόψει κάθε δεσμό με τὴν Λία ντὲ Βεσπέρ καὶ σχεδὸν δὲν τοῦκανε ἐντύπωση. Ἀγαποῦσε τὴν Ἀμερικανίδα χωρὶς σκοπὸ, ἀφοῦ φανταζόταν πὼς ἦταν μιὰ περιπέτεια τῆς στιγμῆς.

—Μ' ἀγαπᾶτε, βεβαίως ἡ νέα. Μπορεῖται νὰ τὸ πῆτε ἐλεύθερα. Ἐγώ, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ἀγάπησα τὰ μάτια σας, τὸ στόμα σας, τὴν γλυκεῖα ὀμιλία σας. Τώρα, μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε. Τηλεγράφησα στὸν πατέρα μου σήμερα τὸ πρωτὶ καὶ μοῦ ἀπάντησε.

—Ἐβγαλε ἀπ' τὸ τσαντάκι της ἕνα τηλεγράφημα. Τῶς καὶ τὸν Τεζίλ ποὺ διάβασε:

«Ὁ-ΚΕΥ! ΤΖΕΖΟΡΟΜ Π. ΤΖΑΚΣΟΝ».

—Λοιπὸν, συμπέρανε ἡ Ἀμερικανίδα σ' ἀντιμετώπισε;

—Νέλλυ! Εἶπε με συγκίνηση ὁ Τεζίλ. Τῆς ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του. Αὐτὴ τὴν φορὰ, δὲν τὸν φίλησε ἀφηρημένῃ ἡ Ἀμερικανίδα: τὸν ἔσφιξε με θέρμη στὸ στήθος της καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ντύθηκε τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου. Ὁ δικηγόρος πῆρε τὸ ἀκουστικό, ἀλλὰ συνωφρυνόθηκε ἀμέσως. Ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴ τῆς Λίας ντὲ Βεσπέρ.

—Ἀγάπη μου, τελειώσες πιά; ρωτοῦσε ἡ χειρομάντις. Θὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι;

—Ἐκείνη εἶναι; ψιθύρισε ἡ Νέλλυ Τζάκσον.

Ὁ Τεζίλ κούνησε τὸ κεφάλι, μολοντὶ ἡ νέα δὲν εἶχε προφέρει ὄνομα.

—Ἀφῆσε με νὰ τῆς μιλήσω ἐγώ, τοῦ εἶπε ἡ Νέλλυ παίρνοντας τὸν ἀκουστικό ἀπ' τὸ χέρι. Ἡ κ. Λία ντὲ Βεσπέρ; εἶπε δυνατὰ. Διαβάσετε τὸ μέλλον στὶς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ καὶ δὲν διαβάσετε λοιπὸν, πὼς ὁ ἐραστής σας θὰ γίνῃ σύζυγός μου... Ἀλλό;

Ἀφῆσε τὸ ἀκουστικό, λέγοντας ἀπαίστοια:

—Θάρρῶ πὼς λιποθύμησε. Ντὲ τῆ α, ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν ποὺ μ' ἀγαπᾶς, γιὰτὶ κι' ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα καὶ σὲ κατέκτησα. Εἶχα καταλάβῃ πὼς αὐτὴ ἡ γυναίκα ἔλεγε τὸ διαζύγιό μου γιὰ σένα. Ἐκείνη ἡ πίστησα ὅσα μοῦλεγε κυττάζοντας τὰ γραμμὲς τοῦ χεριοῦ μου με τὸν φακό της. Ἐνοιώθα βαθεῖα περιφρόνηση γιὰ σένα, κατὰλαβα ὁμως πὼς δὲν ἤξερες ὅτι ἔβαζε τίς γυναῖκες νὰ χωρίζουν ἄλλο καὶ μόνον γιὰ νὰ σοῦ προμηθεύῃ πελάτεια. Ἦθελα νὰ χωρίσω, ὅχι ὁμως καὶ νὰ ξαναπαντρευθῶ. Πήγα νὰ σὲ δῶ στὸ Δικαστήριο, ἐνῶ ἀγόρευες. Σὲ εἶδα, σ' ἄκουσα καὶ σκεφθῆκα πὼς ἦταν μιὰ καλὴ πράξη νὰ σὲ πάρω ἀπὸ αὐτὴ τὴν γυναίκα. Ἐγώ, θὰ σὲ κρατήσω καλλίτερα...

ΖΑΝ ΝΤ' ΕΛΜΠ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΠΑΘΗΜΑ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΟΥ

Ὁ Ἄρθουρ Γκρέγκορ, ταμίας σὲ ἕνα μεγάλο βιομηχανικὸ οἶκο τοῦ Λίβερπουλ, ἐμφανίζετο μιὰ μέρα ξαφνικὰ, συναποκομίζοντας καὶ ὅλο τὸ περιεχόμενον τοῦ ταμείου του—κάπου ἐνάμιση ἑκατομμύριο γαλλικὰ φράγκα.

Δὲν πρόφθασε ὁμως νὰ πᾶγῃ μακριὰ, γιὰτὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, τὰ ὄργανα τῆς Σκότλαντ-Γουάτς τὸν ἐπίασαν, ἐπάνω στὸ «Θορὴ Κάστλ» ποὺ θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν Ὀστένδη. Παρ' ὅλες ὁμως τίς ἐρευνὲς τῶν ἀστυνομικῶν δὲν βρέθηκε οὔτε δεκάρα ἀπὸ τὸ κλαπὲν ποσό.

Ὁ Γκρέγκορ δικάσθηκε καὶ καταδικάσθηκε σὲ πενταετὴ κατανγκαστικὰ ἔργα.

Ὅταν ὁ Γκρέγκορ ἐξέτισε τὴν ποινὴν του, καὶ ἀφῆθηκε ἐλεύθερος, ἡ Σκότλαντ-Γουάτς, ἔβαλε τὸν ἱσπύτορ Μάξ Μπούλιβερ, νὰ τὸν παρακολουθῇ, με τὴν ἐλπίδα νὰ βρῇ τὸ κλαπὲν ποσό.

Παρ' ὅλες τίς προσπάθειες τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τίποτε πάλι δὲν ἀνεκαλύπτετο.

Ὁ Γκρέγκορ, χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι παρακολουθεῖτο, φρόντιζε ἐν τούτοις νὰ μὴν προδῇ. Γιὰ πολὺν καιρὸ γύριζε ἐδῶ καὶ κεῖ, γιὰ νὰ παραπλανῇ τὴν ἀστυνομία, ὑποπτευόμενος ὅσοι ἐν τὸν παρακολουθοῦσαν. Ἐνῶ δὲν εἶχε ἀποφασίσει νὰ διαφύγῃ, ἀπὸ τὸν Μπούλιβερ, τὸ γεγονός ὅτι ὁ Γκρέγκορ δὲν ἀπομακρύνετο ἀπὸ τὸ λιμάνι καὶ ὅτι διαρκῶς ρωτοῦσε γιὰ τὰ βαπόρια ποὺ ἐφεύγαν. Φαίνονταν σὰν κάτι νὰ περιμένε καὶ συχνὰ τὸ πρόσωπό του ἐξέφραζε τὴν ἀπογοήτευση. Ἐπὶ τέλους φαίνεται ὅτι εἶχε βρῇ ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Καὶ πραγματικά.

Μιὰ μέρα, ὁ Μπούλιβερ, εἶδε τὸν Γκρέγκορ νὰ ἐπιβιβάζεται καὶ πάλι στὸ «Θορὴ Κάστλ» καὶ νὰ παίρνῃ τὴν ἴδια—ἀπ' ἀριθ. 17—καμπίνα ποὺ εἶχε καὶ ἄλλοτε ὅταν τὸν συνέλαβαν.

Ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἀκολούθησε. Μόλις ὁμως ἐκίνησε τὸ σκάφος, ἀκούσθηκαν κραυγὲς ἀπελπισίας καὶ οὐρλιαχτὰ ἀπὸ τὴν καμπίνα τοῦ καταχραστή ταμῆα.

Τρέχοντες ὅλοι κάτω καὶ βλέποντες τὸν Γκρέγκορ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ χτυπιέται μπροστὰ στὸ διπλὸ διάφραγμα ποὺ χώριζε τὴν καμπίνα τοῦ ἀπὸ τὴν διπλανή, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε ἀφαιρέσει δύο-τρεῖς σάνιδες.

Ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ξέρουν τί συνέβαινε. Νόμιζαν ὅτι ὁ ἐπιβάτης τῆς καμπίνας 17 εἶχε τρελλαθῇ. Ὁ Μπούλιβερ ὁμως δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ ἀπορία αὐτός:

—Κατὰλαβα, ἔκαμε με δεβαιότητα, ὁ ἀνθρωπὸς μας εἶχε κρύψει τὸν «θησαυρό» του μέσα στὸν ξυλότοιχο, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κά-

ποιος θὰ τὸν εἶχε παρακολουθῇ στὴ δουλειὰ αὐτὴ καὶ ὅταν τὸν ἐπίασαν, τοῦ πῆρε τὰ χρήματα!...

—Ὅχι, ἔκανε ὁ πλοίαρχος ποὺ εἶχε φθάσει ἐν τῷ μεταξῷ. Δὲν συνέβη αὐτό...

—Ἀλλά;...

—Ὁ Γκρέγκορ δὲν ἔπρεπε θύμα καμμιᾶς κλοπῆς, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο, ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ἔχει βάλει τὸ πόδι του σ' αὐτὴν τὴν καμπίνα!

—Καὶ ὁμως ἐδῶ τὸν πιάσαμε!

—Ἦταν ἡ καμπίνα ἀριθ. 17 τοῦ ἄλλου «Θορὴ Κάστλ» ποὺ κάρηκε πρὶν λίγο καιρὸ. Ἡ ἐταιρεία μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ πλοίου ἐκείνου, ἔκανε ἕνα ἄλλο, πανομοιότυπὸ του, τὸ σκάφος αὐτό, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ εἶχε πληροφορηθῇ ὁ Γκρέγκορ! Τὰ λεπτὰ λοιπὸν ποὺ εἶχε κλέψει, κάρηκαν ἀπλούστατα, μαζί με τὸ ἄλλο «Θορὴ Κάστλ»!

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΟΛΙ

Ὁ περίφημος βιολιστὴς Κράϊσλερ, προσεκληθῇ κάποτε σὲ γεῖμα ἀπὸ ἕναν νεόπλουτο. Ὁ Κράϊσλερ δὲν θὰ σήγαινε, στὸ γεῖμα αὐτό, ἂν δὲν τὸν παρακινούσε ἕνας κοινὸς τῶν φίλων, με τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ διασκεδάσαν στὸ γεῖμα αὐτό.

Ὅταν ἐφθασαν στὸ σπίτι τοῦ νεοπλούτου, αὐτὸς ἔσπευσε με χαρὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν μεγάλο βιολιστὴ, βλέποντάς τον ὁμως χωρὶς τὸ βιολί του, μελαγχόλησε ἀμέσως καὶ τοῦ λέγει:

—ὦ! μαίρ! Μὰ δὲν φέρετε μαζί σας καὶ τὸ βιολί σας;

Ὁ Κράϊσλερ ποὺ κατὰλαβε ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀπήντησε με ἕνα χαμόγελο.

—Δυστυχῶς... Τὸ βιολί μου δὲν τρώγει...

Ὁ ΣΩ ΚΑΙ Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ

Τὸ παραπάνω ἀνέκδοτο, μᾶς θυμίζει ἕνα ἄλλο, με τὸν μεγάλο Μπερνάρ Σὺ, τὸν πνευματώδεστερον Ἀγγλὸν συγγραφέα.

Κάποτε ἦταν κι' αὐτὸς σ' ἕνα μεγάλο γεῖμα. Δίπλα του καθόταν ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ. Στὰ ἐπιδόρπια ὁ ἀξιωματικὸς γυρίζει καὶ λέγει μ' ἕνα ὑποχρεωτικὸ χαμόγελο στὸν διάσημο χιονομορσιστὴ:

—Δὲν μᾶς εἶπατε ἀκόμη κανένα ἀπὸ τὰ νόστιμα ἐκεῖνα ἀστειά σας κ. Σὺ...

—Ναί, ἀλλὰ τὴν ἴδια ἀπορία θὰ εἶχα καὶ ἐγὼ γιὰ σᾶς: Δὲν μᾶς εἶδατε ἀκόμη καμμιὰ κανονιὰ κ. ταγματάρχα!

ΠΝΕΥΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

Ἐνας Ἀγγλὸς ἀρχοντας διέταξε τὸν ἀμαξῶ του νὰ πᾶρ νὰ φέρῃ ἀνθόγαλα ἀπ' τὸ χωριό. Πειραγμένος ὁ ἀμαξῶς ἀποκρίθηκε πὼς αὐτὸ ἦταν δουλειὰ τῶν ὑπηρετριῶν.

—Κι' ἡ δική σου ἡ δουλειὰ ποιά εἶναι; τὸν ρώτησε ὁ ἀρχοντας.

—Νὰ περιποιούμαι τὰ ἄλογα, νὰ τὰ ζέβω καὶ ν' ὀδηγῶ τὸ ἀμαξί.

—Λαμπρά. Ζίψε λοιπὸν τὰ ἄλογα, πάρε μιὰ ὑπηρετρία μέσα στὸ ἀμαξί: μου καὶ νὰ πᾶτε νὰ φέρετε μαζί ἀνθόγαλα.

ΑΓΓΑΡΑΙΤΙ· Η ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΗ

Ὅταν ἔφθασε ἡ καινούργια καμαριέρα ἐπὶ σπῖτι, ἡ κυρία τὴν ρώτησε:

—Ἐχεις ἀδελφούς κι' ἀδελφές;

—Εἶχα μόνον δυὸ, κυρία, ἀποκρίθηκε ἐκείνη, ἕνα παλινκαρὶ καὶ μιὰ κοπέλλα...

Καὶ διευκρίνισε:

—Ἐγὼ εἶμαι ἡ κοπέλλα!

ΠΑΤΑΤΡΑΚ! ΠΑΤΑΤΡΑΚ!

Στὶ βίβες τὰ πιάτα γκρεμίζονται μέσα στὴν κουζίνα.

Ἡ κυρία ὁρμᾷ καὶ φθάνει ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ μαγειρίσσα ξανακλείνει τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας πίσω ἀπὸ τὸν σκιὲς ποὺ φεύγοντας ὀλοταχῶς.

Χάμω, βρίσκονται θρυμματισμένα πιάτα, ποτήρια. Μεγάλῃ ζημιά.

—Θεέ μου! φωνάζει ἡ κυρία. Μαρία, τί τρέχει;

—Κυρία, λέει κατακόκκινη ἡ Μαρία, ὁ διανομὲς ποὺ φέρνει τὸ ταχυδρομεῖο ἔκανε νὰ με φιλήσῃ...

—Ἐλπίζω, λέει ἡ κυρία ἀγανακτισμένη, πὼς τὸν ἔβαλες στὴ θέση του;

—Ὅχι ἐγώ, κυρία, ὅχι ἐγώ. Ἀλλὰ τὸ χάσατόπουλο ποὺ βρίσκονταν ἐδῶ...

ΜΙΑ ΜΠΟΝΝΑ ΠΟΥ ΤΑ ΚΑΝΕΙ ΟΛΑ

Ὁ μεσίτης ἐξετάζει νὰ μάθῃ τί ξέρει ἡ καμαριέρα ποὺ ζητᾷ θέση.

—Ράψιμο ξέρεις;

—Κουτοσοράβα.

—Εἶσαι καλὴ μαγειρίσσα;

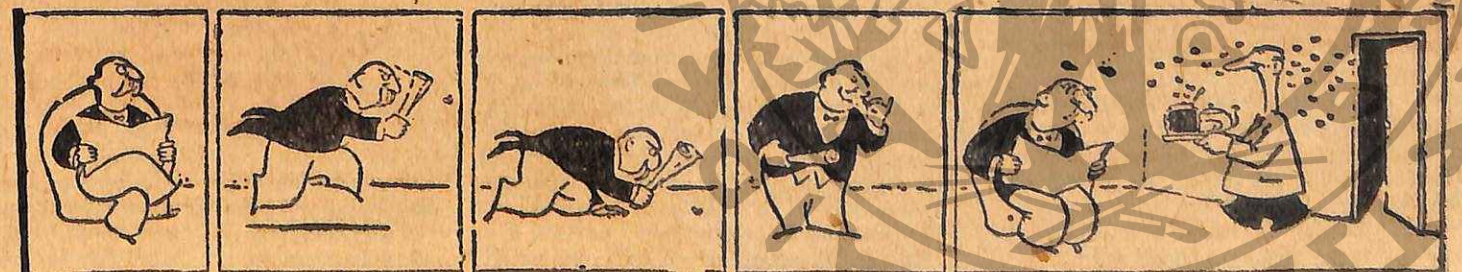
—Ἔτσι κι' ἔτσι!

—Σιγυρίσμα ξέρεις;

—Θὰ μάθω.

—Κοντολογίς, δὲν ξέρεις τίποτα. Θὰ σὲ σημειώσω λοιπὸν ὡς «μπόννα» ποὺ τὰ κάνει ὅλα!...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

την ωχρότητα της με το βλέο.

—Μα αφού τα ξέρατε όλα αυτά, δεν κρατήθηκε να την ρωτήσει, γιατί δεν ήλθατε να τα καταθέσετε στο δικαστήριο;

—Διότι, απήντησε εκείνη με την ήρεμη φωνή της, ενώ σηκώνονταν για να φύγει, ή μαρτυρία μου δεν μπορούσε να ληφθεί υπ' όψιν: είμαι η γυναίκα του Όλιβερ Χίλνιτς!

ΜΙΑ ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο Φράνσις Λέντσαμ έφθασε στη Λέσχη του μισή ώρα αργότερα απ' ότι υπελόγιζε. Έδωσε το καπέλλο του και το μαστούνι του στον θυρωρό, ανέβηκε μηχανικά τις σκάλες και διευθύνθηκε στην αίθουσα του παιγνιδιού χωρίς να έχει ακριβή συναίσθηση των κινήσεων που έτελο. Χαιρέτησε μερικούς φίλους του, δέχθηκε χωρίς να δείξει την παραμικρή ικανοποίηση, τα συζητήρια των γνωστών του για τον θάλαμο του στο δικαστήριο, κι' έπειτα διευθύνθηκε προς τον παιδικό φίλο του, τον Άντριου Βίλμορ, που έμπαινε εκείνη την στιγμή.

—Θαυμάσια τα κατάφερες πάλι σήμερα. Θραύσεις! του είπε εκείνος, μόλις τον είδε. —Τί καλὰ που ήλθες, απήντησε ο δικηγόρος με άνακούφισιο.

Ο Βίλμορ, χωρίς να παρατηρήσει την στενωχώρα του, τον έπιασε από τον ώμο και τον τράβηξε στο σαλόνι:

—Πρέπει ωστόσο να σε προειδοποιήσω, φίλε μου. Κοντεύεις να γίνεις αντιδημοτικός μ' αυτή σου την εύλογη πού κατορθώνεις να απαλλάσσης τους κακούργους.

—Όστε πιστεύεις ότι ο Όλιβερ Χίλνιτς ήταν ένοχος; ρώτησε ο Φράνσις με αγωνία.

—Πώς θες να το ξέρω, απήντησε αδιάφορα ο Βίλμορ. Έσύ δ' αποσώθηκες θά το ξέρεις καλύτερα από μένα...

—Αυτό ακριβώς δεν ήξερα την ώρα που σηκώθηκα να κόμω την υπεράσπισή του, δεβαίωσε με θερμή ο Φράνσις. Προσπάθησα να τον πείσω να εξομολογηθί σ' έμένα τουλάχιστον, αλλά στάθηκε αδύνατο: επέμενε ότι είναι άθώος και μου επανειλάμβανε όσα είπα και στο δικαστήριο.

Όταν τοποθετήθηκαν σε δυο άναπαυτικές πολυθρόνες, ο Βίλμορ φώναξε ένα γκαρσόνι:

—Δυο ούισκυ - σόδα, διέταξε.

Κι' έπειτα, στρεφόμενος προς τον φίλο του:

—Φράνσις. Τί έχεις; Θάλαρα κανείς πώς ή έξοχη που πήγες την περασμένη εβδομάδα δεν σ' ώφέλησε καθόλου...

Ο Λέντσαμ έρριξε μια ματιά γύρω του για να βεβαιωθεί ότι δεν τους άκουσε κανείς:

—Ήμουν πολύ καλὰ όταν γύρισα, Άντριου. Μά αυτή ή υπόθεση με έκαμε άνω-κάτω.

—Άνω-κάτω; Και γιατί; ρώτησε ο άλλος ξαφνιασμένος. Ήταν άποσώθηκε μια κοινή υπόθεση, που άλλωστε την κέρδισες...

—Τήν κέρδισα, επανέλαβε μηχανικά ο Φράνσις.

—Η υπεράσπισή σου ήταν θαυμάσια...

—Έξέθετε άπλούστατα την άποψη του κατηγορουμένου, είπε ο δικηγόρος, στενωχωρημένος.

—Και τί σε νοιάζει αυτό; επέμεινε ο Βίλμορ.

Ο Φράνσις σηκώθηκε, έκαμε μερικά βήματα, σαν νύθελε να διώξει από πάνω του κάποιο βάρος, κι' έπειτα στράφηκε προς τον φίλο του:

—Άκουσε, Άντριου, του είπε, Είσαι ο μόνος άνθρωπος στον οποίο μπορώ να μιλήσω ελεύθερα. Μου φαίνεται, λοιπόν, πώς κοντεύω να τρελλαθώ...

—Πράγματι, μου φαίνεται σαν να συνήπτησες κανένα φάντασμα, μουρμούρισε ο Βίλμορ με συμπάθεια.

—Είδα ακριβώς ένα φάντασμα, απάντησε ο Φράνσις με θαυμάσια φωνή, ένα φάντασμα που μου άπεκάλυψε τέτοια εγκλήματα, που ούτε ο Πίτε ούτε ο Χόφμαν θά μπορούσαν ποτέ να φανταστούν. Ο Όλιβερ Χίλνιτς ήταν ένοχος, Άντριου. Και δεν έχει σκοτώσει μόνο τον συντάχό του, αλλά έχει έκτελέσει και άμέτρητα άλλα εγκλήματα. Είναι ένας δαίμονας με μορφή ανθρώπου, και χάρις σε μένα, είναι πάλι ελεύθερος να συνεχίσει τα κακουργήματά του. Έγώ θά έχω την ήθικη ευθύνη για τους ανθρώπους που θά σκοτώσει στο μέλλον, για εκείνους που θά βασανίστη, και που είναι ύποχρεωμένοι να ζούν κοντά του...

—Μου φαίνεται πως παραμιλείς, Φράνσις, τον διέκοψε ο Βίλμορ.

—Σου ώμολόγησα πως κοντεύω να τρελλαθώ... απήντησε ο δικηγόρος. Το ίδιο θά πάθαινες και συ αν έμενες μισή ώρα μ' εκείνη την γυναίκα, και αν άκουες την ιστορία της.

—Ποιά γυναίκα, ρώτησε ο Βίλμορ σκύβοντας πάνω από τον φίλο του και κυττάζοντας τον με αυξανόμενη άγωνία.

—Μια γυναίκα που με πλησίασε την ώρα που έβγαινα από το δικαστήριο και που μου διηγήθηκε την ζωή του Όλιβερ Χίλνιτς ίσαμε σήμερα.

—Μιά άγνωστη;

—Για μένα, τελείως άγνωστη. Φαίνεται πως είναι ή γυναίκα του.

Ο Βίλμορ άναψε ένα τσιγάρο.

—Και πιστεύεις όλα όσα σου είπε;

—Υπάρχουν περιπτώσεις που δεν χρειάζεται να πιστέψω κανείς ή να μην πιστέψω: είναι βέβαιος.

—Πράγματι, μου φαίνεται πως τρελλάθηκες. Και αν άόλημ έώσωσε αυτόν τον άνθρωπο από την άγχόνη, εξέτελες άπλούστατα το καθήκον σου ως συνήγορου.

—Έτσι σκεπτόμουνά κι' εγώ ίσαμε σήμερα...

—Αηλαδή, δεν θά σκέπτεσαι πιά έτσι;

—Ποτέ.

—Έξ αιτίας αυτής της γυναίκας.

Μερικές στιγμές σιωπής έπληκτοήθησαν.

—Τί είδους γυναίκα είναι;

—Θάθελα πολύ να είμαι σε θέση να σου απαντήσω, Άντριου, ώμολόγησε ο άλλος, με φωνή άργή, σαν να τούφαινε ή ζωή εκείνη την ώρα. Μά δεν μπορώ. Είναι νέα, είναι ώραία, έχει όλα τα χαρίσματα, μόρφωση, πνευματική ίσοροπία, φινέτσα... Μά της λείπει ή ζωή... Καθόταν μισή ώρα άπέναντί μου, μόλις ένα τραπέζι μ' έχωριζε, κι' όμως είχα την εντύπωση ότι μεταξύ μας θ' πήρχε μια άδιάπεραστη άβυσσος. Μιλούσαν από την όχθη ενός άλλου κόσμου. Όταν τελείωσε την ιστορία της, έφυγε. Άκόμα δεν μπορώ να βγάλω από πάνω μου την εντύπωση που μου προέβηκε.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Έκτενης περίληψις, γάριν των νέων άναγνωστών μας και των προηγούμενων του ώραιότητας μυθιστορημάτων μας που τόσο σ' νεκίνησε.

ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΑΝΤΙΟ

Ο Άντριου Βίλμορ κύτταξε με συμπάθεια τον φίλο του. Μια έρώτηση ήρθε άθελα στα χείλη του, αλλά συγκρατήθηκε. Και προσέθεσε απλά:

—Σε καταλαβαίνω. Που σκοπεύεις να διειπνήσεις άπόψε;

—Μά... έδώ... απάντησε ο Λέντσαμ αδιάφορα.

—Καθόλου, διεμαρτυρήθηκε ο άλλος. Πρέπει να πάμε σε κανένα μέρος πιδ εύθυμο... Στο Μέντφαρ, στην Μπόεμια... Θά τηλεφωνήσω να μάς κρατήσουν ένα τραπέζι.

Ο δικηγόρος έυερε άμφοίροπος.

—Μου είναι αδιάφορο... είπε. Μά νομίζω πως έχεις δικιο: πρέπει να φύγωμε από 'δώ. Δεν έχω καμιά διάθεση να δεχθώ νέα συγχαρητήρια γιατί έώσωσα την ζωή του Όλιβερ Χίλνιτς... Άς πάμε σ' ένα μέρος όπου δεν κινδυνεύουμε να συναντήσωμε γνωστά πρόσωπα...

—Στο Κλάριτζ, τότε...

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Οι δυο φίλοι μπήκαν σε λίγο στο άριστο-κρατικότατο έστιατόριο και καθήσαν σ' ένα άπόμερο τραπέζι. Από κει, μπορούσαν να παρακολουθούν με την ήσυχία τους τον κόσμο που έτρωγε.

Ήσαν και οι δυο ένδιαφέροντες τύποι. Ο Άντριου Βίλμορ, ψηλός και μελαχροινός, με μάτια σκοτεινά, έδειχνε εκ πρώτης όψεως αυτό που ήταν: δημοσιογράφος και συγγραφέας άρεκτα καλός, που αγαπούσε το γκόλφ, ζούσε μόνος του, και προτιμούσε την ήπια από τα τσιγάρα. Έμενε σ' ένα προάστειο, στο Ρίτμοντ, γιατί δεν είχε τα μέσα να νοικιάσει στο Λονδίνο ένα διαμέρισμα όσο μεγάλο θά το έπιθυμούσε. Ο Φράνσις Λέντσαμ ήταν όπως είπαμε, ίσχυρός, άθλητικός, με δυνατά χαρακτηριστικά. Η φήμη του παρά την νεαρή ηλικία του—ήταν μόλις τριανταπέντε χρόνων—τον κατέτασσε μεταξύ των πιδ γνωστών ποινικολόγων του Λονδίνου. Άντικε σε μια πλούσια οικογένεια κτηματιών. Δεν ήταν κοσμιός, και δεν άποκτούσε εύκολα γνωριμίες στον κόσμο.

Ο Λέντσαμ κύτταξε αδιάφορα γύρω του. Κοντά τους παρατήρησε ένα τραπέζι με δυο θέσεις που βρισκόταν άδειο. Ένα θαυμάσιο μπουκέτο από κατακόκκινα τριαντάφυλλα το στόλιζε. Σίγουρα ήταν άγκαζαρισμένο από κανένα πλούσιο ζεύγος.

Ο Βίλμορ παρακολουθούσε τον φίλο του με περιέργεια. Δεν τολμούσε ν' άνοιξη πρώτος την κουβέντα, μα τα μάτια του στρεφόταν πάνω του έρωτηματικά.

—Καταλαβαίνω, είπε στο τέλος ο Λέντσαμ, πως θά έχης μεγάλη περιέργεια να με ρωτήσεις για την υπόθεση Χίλνιτς...

—Ένδιαφέρομαι μάλλον για σένα, τον διέκοψε εκείνος. Άλλωστε, από όσα διάβασα στις έφημερίδες, ή υπόθεση μού φάνηκε πολύ κοινή...

—Πράγματι, φαίνεται πολύ κοινή εκ πρώτης όψεως. Ο Όλιβερ Χίλνιτς ήλθε πριν από δυο χρόνια στην Άγγλία, άγόρασε ένα μέγαρο για το οποίο έξοδεψε άπειρα χρήματα, και άνοιξε μια μεγάλη τραπέζιτική έταιρία, της οποίας ήταν ο κυριώτερος μέτοχος. Πριν από ένα μήνα έφθασε από την Άμερική κάποιος συντάχτης του ένας Τζόρνταν. με τον οποίο βρισκόταν σε διαφορές. Τήν πρώτη ήμέρα την πέρασαν μαζί, και φάνηκε πως κατόρθωσαν να κανονίσουν τις διαφορές των. Χωρίστηκαν το βράδυ, κατά τις 10. Τα μεσάνυχτα, το πτώμα του Τζόρνταν βρέθηκε στο πεζοδρόμιο της Χίλνιτς, σε άπόσταση λίγων μέτρων από το μέγαρο του Χίλνιτς. Είχε χτυπηθί στην καρδιά μ' ένα λεπτότατο μαχαίρι, σαν βελόνα.

και ο θάνατός του ήλπεξε άκαριαίος.

—Μεταξύ των ύπηρχαν σπουδαίες διαφορές;

—Στάθηκε αδύνατο να μάθωμ. Ο Χίλνιτς υπεστήριξε ότι ο Τζόρνταν δεν είχε κανένα λόγο παραπόνου έναντίον του, και ότι μια μικρή παρεξήγηση που ύπήρχε, κανονίσθηκε μόλις συναντήθηκαν.

—Και ο Χίλνιτς τί έκαμε το βράδυ του εγκλήματος;

—Όταν χωρίστηκαν με τον Τζόρνταν, πήγε σπίτι του, έφαγε, κάπνισε, και στις ένδεκα πήγε να κοιμηθί. Το ζήτημα είναι... Ο Λέντσαμ στάθηκε ξαφνικά στη μέση της φράσεώς του. Με τα μάτια του στραμμένα στην είσοδο της αίθουσας, έμενε άπολιθωμένος χωρίς φωνή...

—Για όνομα του Θεού! Τί σου συμβαίνει; ρώτησε άνήσυχος ο Βίλμορ.

Ο Λέντσαμ κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια για να γίνη κύριος του έαυτού του.

—Αν θέλεις να μάθης περισσότερα, είπε με σβυσμένη φωνή στον Βίλμορ, ρώτησε τον άνθρωπο που παίζει αυτή την στιγμή μέσα... Είναι ο Όλιβερ Χίλνιτς.

—Και ή γυναίκα που τον συνοδεύει; ρώτησε πάλι ο Βίλμορ.

—Είναι ή γυναίκα του.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΣΕ ΓΕΥΜΑ

Για να πάνε στο τραπέζι τους—στο τραπέζι ακριβώς με τα κόκκινα τριαντάφυλλα—οι νεοελθόντες, οδηγούμενοι απ' τον μάιτρ-ντ' ότέλ, πέρασαν μπρος από τους δυο φίλους. Η γυναίκα φαινόταν ήρεμη, με μια ψυχρή και άγέρωχη όμορφιά. Η τουαλέττα της ήταν όλοιαση, σοβαρή, η τελεία στις παραμικρότερες λεπτομέρειες. Πέρασε μπροστά στους δυο άνδρες μ' ένα βλέμμα νοχελές, και καθήσε στο κάθισμα που της προσέφερε ο μάιτρ-ντ' ότέλ.

Ο συνοδός της, εν τούτοις, όταν παρατήρησε τον Λέντσαμ, αισθάνθηκε για μια στιγμή κάποιον διαταγμό. Το πρόσωπό του, με την άσπρη έκφραση, φωτίσθηκε από ένα εύγενικό γαμόγλο. Και χαιρέτησε με έπιστημότητα. Ο Φράνσις του ανταπέδωσε τον χαιρετισμό σαν αυτόματο, ενώ ο Άντριου Βίλμορ παρακολουθούσε την σσηνή με περιέργεια.

—Όστε, να κι' ο περίφημος Όλιβερ Χίλνιτς! μουρμούρισε. Παράξενος τύπος, μα την αλήθεια! το άπόγευμα βρισκόταν στο έδώλιο του κατηγορουμένου, και τώρα δειπνά στο Κλάριτζ... Έχει άποσώθηκες μεγάλο τουπέ. Κι' ή συνοδός του είναι πολύ ώραία. Μιλούσες σοβαρά, Φράνσις, όταν μιλούσες πως είναι γυναίκα του;

—Εκείνη μου το είπε σήμερα.

Ο Βίλμορ έξακολούθησε:

—Και όμως πέρασε μπροστά σου με τον άνδρα της, τον οποίο τόσο σ' κατηγορούσε, χωρίς να δείξη το παραμικρό.

—Πράγματι, μου διηγήθηκε την ζωή αυτού του ανθρώπου και όμολογώ πως ποτέ στη ζωή μου δεν άκουσα φριχτότερη αφήγηση, είπε ο Λέντσαμ.

—Και όμως νάτος σ' ένα παράξενο τέταρτο. Πρέπει νάχουν και οι δυο μεγάλο κουράγιο, για να εμφανίζονται στον κόσμο! παρατήρησε και ο Βίλμορ.

—Κι' έμένα με εκπλήττει αυτό, ώμολόγησε ο Λέντσαμ. Όταν την άκουσα να μιλά έτσι δεν θά μπορούσα να φαντασθώ ότι ζούν άόλημ μαζί.

—Και όμως, το παρουσιαστικό του άνδρος είναι έξαιρετικό. Τίποτα δεν δείχνει τον εγκληματία. Το πρόσωπο είναι άσπρη και έξυπνο, ή δέ συμπεριφορά του δείχνει έναν άνθρωπο με τέλεια άνατομή.

—Πρέπει να σε προειδοποιήσω, φίλε μου,

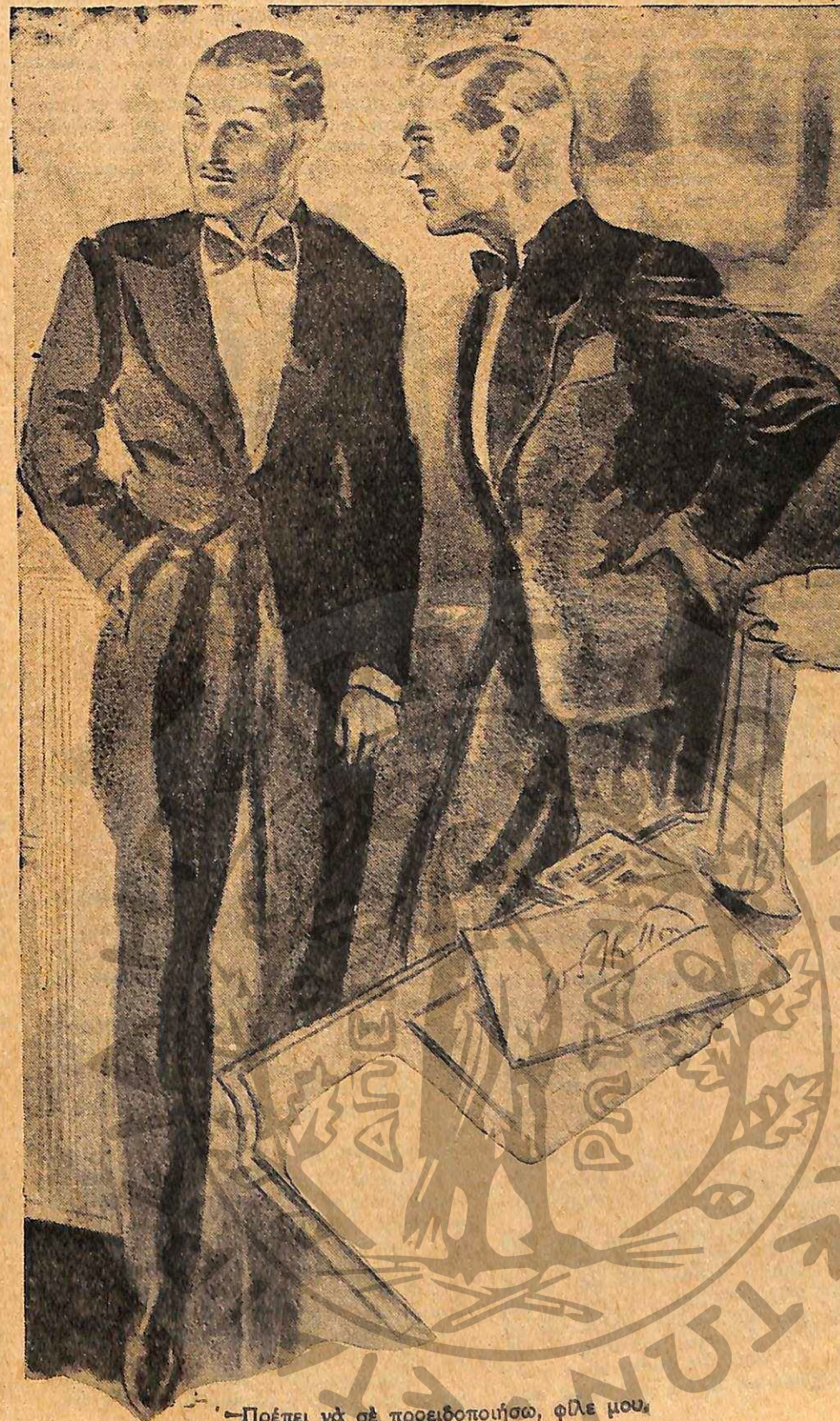
Ο δικηγόρος παρατηρούσε τον πελάτη του, χωρίς να μιλή, σαν ύπνοτισμένος. Η σκέψη του πετούσε στο ξαγροπλαστείο, όπου άκουε την άγνωστη να του διηγείται τόσα άποτρόπαια πράγματα. Νόμιζε πως έβλεπε μπροστά του το κάτωχρο πρόσωπό της κι' άκουε τη φωνή της που παλλόταν σ' ένα τρανικό λυγμό. Αισθάνθηκε να τον κυριεύει ένα παράξενο συναίσθημα άποτροπισμού. Έξαφνα σηκώθηκε πάνω:

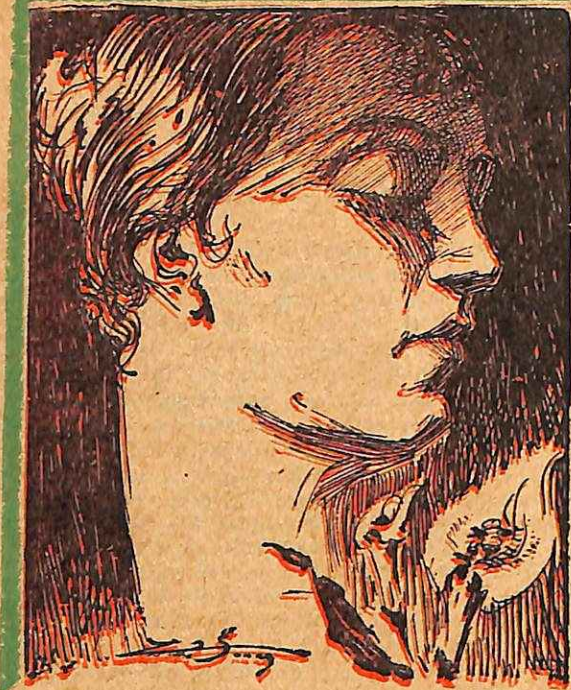
—Άντριου, θέλω να θυγώμ λίγο έξω. Παρακάλεσε το γκαρσόνι να με φέρη τον καφέ στη βεράντα.

Την ώρα όμως που περνούσαν μπρος από

το ζεύγος, εκείνο που ήθελαν να άποφύγουν έγινε: Ο Όλιβερ Χίλνιτς, μ' ένα εύγενικό κίνημα, σταμάτησε τον δικηγόρο. Ο Φράνσις βρέθηκε όρθιος μπρος στον άνθρωπο τον οποίο προ όλίγων ώρών είχε σώσει από την άτίμωση και ίσως-ίσως από τον θάνατο. Πλάι του βρισκόταν ή γυναίκα που του είχε κάμει προ όλίγων την πιδ φρικτά έκμυστήρηση, και τον είχε φέρε σε σημείο να μισήσει την στιγμή εκείνη την ζωή και να χάσει κάθε χαρά και κάθε φιλοδοξία.

(Συνέχεια στο προσεχές)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσσαί φαίνεται ότι είναι ένας από τους τυχερούς της ζωής: αντιπρόεδρος της Βουλής, δέκατος μέλλων ύπουργός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μιας γυναίκας που τον λατρεύει, πατέρας δυο χαριτωμένων παιδιών. Κι' όμως πίσω από την φανταχτερή αυτή αυλαία, παίζεται ένα αφάνταστο δράμα: ο Μιχαήλ Τεσσαί είναι φρικτά δυστυχισμένος. Άγαπα μ' έναν άπελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστεθ, κόρη ενός φίλου του, που, πεθαίνοντας, του άνεθεσε την προστασία της.

Η πάλη μεταξύ του καθήκοντος και του αισθήματος τον φέρνει σε άπογνωση. Άγαπά την γυναίκα του και τα παιδιά του, με την ήρεμη αγάπη του οικογενειάρχου, σέβεται τις υποχρεώσεις του ως πολιτικού που πρέπει να δίδει το καλό παράδειγμα, μα έρχονται ώρες που ο έρωτάς του τ' αβίνει όλα. Και τότε ο Τεσσαί είναι σαν τρελλός, δεν ξέρει τί να κάνει.

Μια μέρα η Σουζάν ανακαλύπτει το τρομερό μυστικό του συζύγου της. Με πληγωμένη ψυχή, προσπαθεί να μην αποδείξει τίποτα, για να μην ταράξει την ζωή των παιδιών της. Και υποδέχεται μ' ένα βεβιασμένο χαμόγελο τον Ίακωβο Μοντέ έναν παλινό οικογενειακό φίλο, που ήρθε από την επαρχία και μένει μαζί τους για λίγες μέρες.

2. (Η συνέχεια)

Η Μπλάνς διάβαζε και ξαναδιάβαζε, το γράμμα του Μιχαήλ. Και ενώ μερικά δάκρυα έπεφταν επάνω στο χαρτί, ρωτούσε τον εαυτό της, ποιά μοίρα την έφερε ώστε να αγαπά κάποιον που δεν μπορούσε ποτέ να γίνει δικός της. Ήταν καταδικασμένη να ζήσει χωρίς έλπιδα να δοκιμάσει ποτέ την χαρά, του ν' ανήκει σ' εκείνον που ζητούσε η ψυχή της, το πνεύμα της, ή καρδιά, δλόκληρη, το είναι της, και που μόνος αντιπροσώπευε γι' αυτήν το πάλν. Γύρω της βέβαια ήταν άλλοι νεώτεροι, άραιοίτεροι, συνομήλικοι της, που θα ήσαν εύτυχεις να ενώσουν την ζωή των μαζί της. Πού θα ήσαν πρόθυμοι να ικανοποιήσουν κάθε της επιθυμία. Ωστόσο

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

— Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

εκείνη δεν έβλεπε, δεν αισθανόταν παρά μόνον αυτόν. Ο κόσμος όλος δεν περιελάμβανε παρά μόνον αυτόν...

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ

ΗΡΕΜΗ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ

Στο σαλόνι, μετά το γεύμα, ο Μιχαήλ βρίσκεται περιτριγυρισμένος από πολιτικούς φίλους του.

— Ένας από αυτούς, ο ντε Τόρν, τον παίρνει ιδιαίτέρως για να τον οδηγήσει στο γραφείο του. — Έχω μια επείγουσα συνέντευξη! λέγει εκείνος βγάζοντας το ρολόι του.

— Αυτό, που έχω να σάς πω, δεν επιδέχεται αναβολή! επιμένει ο ντε Τόρν. Ο Μοντέ που βρίσκεται σε μιάν άκρη, είδε το βλέμμα της άγωνίας, που η Σουζάν έρριξε προς τον σύζυγό της.

Όταν σε λίγο έμεινε μόνος μαζί της, παρατήρησε εκείνο, που δεν είχε αντιληφθεί την ώρα που η Σουζάν έκτελοσε τα καθήκοντα της οικοδέσποινας με τον ήρωισμό που έχουν οι γυναικείοι χαρακτήρες. Βλέπει, ότι πάσχει από μια λύπη έντονη και σκληρή, την οποία συγκρατεί και η οποία είναι δυνατότερη από την θέλησή της γιατί ένα δάκρυ ξεφεύγει από τα μάτια της και σπεύδει να το σφουγγίσει κρυφά.

Η στενή γνωριμία των του έδινε το δικαίωμα να την ρωτήσει για την λύπη αυτή, που τόσο δύσκολα κρύβει. Θέλει να την ρωτήσει: «Τι έχετε;», αλλά σταματά, συγκρατούμενος από μια από τις ενδόμυχες εκείνες προειδοποιήσεις, που δεν άπατούν.

Εκείνη όμως διάβασε την ερώτηση στα μάτια του και την προλαμβάνει, παραπονούμενη.

— Α! Αυτή η καταραμένη πολιτική! Τι έχωρds, που είναι... Μας τρώγει όλη μας τη ζωή... Οι μέρες μας περνούν μέσα σ' ένα αδιάκοπο θόρυβο φωνών, συζητήσεων... Ο Μιχαήλ δεν μου ανήκει πιά δεν ανήκει ούτε στον εαυτό του... Σας είπα χθές, ότι είναι πάντοτε ο ίδιος. Δεν είναι αλήθεια. Μετεβλήθη, μετεβλήθη τόσο, ώστε δεν τον αναγνωρίζω πιά... Έχει γίνει τόσο εφρέθιστος και τόσο νευρικός, όσο ήρεμος και κύριος του εαυτού του ήταν πρίν... Θα το παρατηρήσατε χωρίς άλλο. Έχει διαρκώς ύψος άφηρημένο... Πώς να άντέξει σε τόσες φροντίδες. Σκοτώνει τον εαυτό του...

Ο Μοντέ την ακούει και την κυττάζει. Η διορατικότης του δεν άπατάται. Το λέγει βέβαια την λύπη της, αλλά το κρύβει την αίτια. Και της άπαντα χωρίς μεγάλη πεποίθηση:

— Μά έχει τόσο ύψηλές ασχολίες... Παί-

ζει ένα τόσο ωραίο ρόλο στη ζωή...

Και εκείνη άπαντα, με τόνο που συγκρατεί την πικρή ειρωνεία.

— Ναί. Είναι αλήθεια... Παίζει ωραίο ρόλο!

— Αν ακούγατε τι λένε γι' αυτόν... Πρόδλγίου στο καφενείο άκουγα μιά συνομιλία μεταξύ άγνωστων... Τον θαύμαζαν. Αν τους ακούγατε θα σάς έκανε μεγάλη ευχαρίστηση... Γιατί, νομίζω, ότι έσθε εύτυχής για την εργασία του...

Τον διακόπτει μ' ένα στεναγμό, ενώ τα μάτια της μένουν κλειστά.

— Εύτυχώς!

— Σεις που σάς είδα να υπερηφανεύεσθε τόσο για τις τόσες του επιτυχίες...

— Άλλοτε ναί... όταν είχα ωραίες ιδέες...

— Ωραίες ιδέες... Για τι πράγμα;

— Για όλα... Για τη ζωή...

— Και δεν τις έχετε πιά;

— Δεν τις έχω...

Σώπασαν. Και, έπειτα από μια σύντομη σιγή, ο Μοντέ πιάνει με τρυφερότητα το χέρι της:

— Δεν μου λέτε την αλήθεια... Η πολιτική δεν έχει να κάνει τίποτα με την μελαγχολία σας... Κάτι άλλο είναι, κάτι άλλο συμβαίνει... Γιατί δεν έχετε πιά έμπιστοσύνη σε μένα;... Είμαι άρκετα φίλος σας και άρκετα φίλος του Μιχαήλ για να μην έχετε μυστικό για μένα ούτε ο ένας ούτε ο άλλος... Ποιός ξέρει αν δεν πρόκειται περί άπλης παρεξηγήσεως, την οποία μπορώ να εξαλείψω; Θα ήθελα να σάς βοηθήσω... Θα μπορούσα ίσως...

Μά η Σουζάν κούνησε το κεφάλι. Σε λίγο λέει σαν να άπαντα στην δική της σκέψη, λόγια όμως τα οποία ο Μοντέ δεν έννοει καλά:

— ...Στο κάτω-κάτω γιατί να παραπονούμαι;... Μου μένουν τα παιδιά μου...

Την στιγμή εκείνη άκριβώς ο Μιχαήλ, άφου τελείωσε με τον ντε Τόρν, μπαίνει βιαστικός με το καπέλλο στο κεφάλι.

— Θα βγής; τον ρωτά. Δεν έχει σήμερα συνεδρίαση...

— Δεν έχει. Άλλά έχω κάποια συνεδρίαση Έπιτροπής... Ωρβουάρ, άγαπητή μου.

Την φίλησε στο μέτωπο, χωρίς να αντιληφθεί την καταγίδα, που έβραζε μέσα της. Και στρεφόμενος προς τον Μοντέ:

— Όσον άφορα για σένα είμαστε σύμφωνοι. Θα έλθω να σε πάρω στις έπτά και θα φάμε έξω... Παραλυσίες, άγαθή έπαρχιώτη...

Και άφου βγήκε, η Σουζάν και ο Μοντέ κυττάζονται.

— Βλέπετε! λέγει εκείνη.

— Βλέπω, ότι είναι άησυχολημένος, ότι έχει σκοτούρες, δουλειές.

— Δουλειές...

Αυτή την φορά δεν συγκράτησε την ειρωνεία της. Και ο Μοντέ, προσπαθώντας ν' άπομακρύνει μια ένοχλητική σκέψη, άναφωνεί:

— Μά για σταθίτε! Μήπως τυχόν τον ζηλεύετε;

Εκείνη γελά με νευρικό γέλιο.

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΤΑΛΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

— Νά ζηλεύω!... Ώ! Όχι! Μή ζητάτε περισσότερα... Δεν πρόκειται για τίποτα, δεν θα βρήτε τίποτα. Πρόκειται για τιποτένια πράγματα.. γυναικείες χίμαιρες...

Και θβάνουν την στιγμή αυτή η Άννα και η Λώρα με την μπόνα τους, έτοιμες για περίπατο. Τις άγκαλιάζει με παραφορά σχεδόν, με άπελπισία. Και νομίζει κανείς, ότι οι δυο μικρές την μαντεύουν. Τόσο θερμά είναι τα χείλια των.

— Ελάτε! Πηγαίνετε να διασκεδάσετε, — Άντιό μαμά...

Και διευθύνονται προς την πόρτα. Άλλά η Άννα τρέχει πάλι πίσω, για να φιλήσει μια φορά άκόμη την μαμά της.

— Θα νόμιζε κανείς, ότι έννοούν! λέγει η Σουζάν στον Μοντέ.

— Ναί! άπαντα εκείνος. Είναι τόσο έξυπνες...

Και, σιωπώντας, συλλογίζεται τα έξη παιδιά του στην ήσυχη έπαρχιακή ζωή, στην γαλήνια άτμόσφαιρα της μικρής πόλης.

Το άπόγευμα περνά άργα με συνομιλίες που διακόπτονται. Τα κοριτσάκια γυρίζουν εύθυμα από τις έντυπώσεις του Φασουλή και ο Μοντέ φωνάζει:

— Επ'ι τέλους! Μπαράβ!

Τις πέρνει στα γόνατά του, τις χορεύει, τις ρωτά και γελά και αυτός μαζί των. Άλλά σε λίγο η μπόνα έρχεται και τις παίρνει. Είναι 5 ή ώρα. Είναι η ώρα, που δέχεται η κυρία. Θα άρχίσουν οι έπισκέψεις.

Και ο Μοντέ, λίγο παράμερα, παρακολουθεί την καθημερινή παρέλαση διάφορων τύπων. Κυριών, που δεν γνωρίζονται μεταξύ των και κυττάζονται με πλάγιο βλέμμα.

Δυο βουλευτών πάρα πολύ περιποιητών, που ήλπιζαν να συναντήσουν τον Μιχαήλ. Ένός Άκαδημαϊκού, που μιλούσε για την προσεχή έκλογη στην Άκαδημία όπου υπεστήριζε κάποιο δικό του υποψήφιο. Ένός φλύαρου δημοσιογράφου που φέρνει την είδηση της ήμέρας: Τους γάμους μιας γνωστής ήθοποιου με έναν άριστοκράτη.

— Νά η ζωή μου! λέγει η Σουζάν στον Μοντέ, μετά την άναχώρηση και του τελευταίου έπισκέπτου... Αυτό γίνεται όλες τις μέρες... Άκούει κανείς λόγια, λόγια.

— Έχουν ενδιαφέρον κάποτε! άπαντα ο Μοντέ με τόνο ουμβισαστικό

— Δεν μου φαίνεται. Ξέρω έκ των προτέρων, τί θα πούν...

— Είσθε πολύ έξυπνη και πολύ ευαίσθητη, γι' αυτό...

— Επ'ι του παρόντος είμαι κουρασμένη, άπλως, σαν να μιλούσα έγώ...

— Αυτό συμβαίνει γιατί δεν τους άκούγατε. Έσυλλογίζεσθε άλλο πράγμα. Είσθε άλλο...

— Όχι! Όχι! Σας βεβαιώ. Άπατάσθε... Τι είχα να συλλογισθώ;

Μά η φωνή της δεν είναι άληθινή. Φαίνεται τόσο λύπη κάτω από την προσποιητή ήρεμία της, ώστε ο Μοντέ συγκινείται βαθύτατα. Μά δεν τολμά να την

ρωτήσει περισσότερο. Και σκέπτεται: «Έν τούτοις πρέπει να μάθω. Θα ρωτήσω τον Μιχαήλ» θα μου τά πη όλα αυτός...

Ο Μιχαήλ έρχεται, καθυστερημένος, όπως συνήθως και πάντοτε βιαστικός:

— Ελα! Πάμε γρήγορα! λέει μπαίνοντας. Πεθαίνω από την πείνα. Και σ' βέβαια.

Η Σουζάν τους άφίνει να φύγουν, χωρίς να ζητήσει να τους κρατήσει.

ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

— Λοιπόν! Πού θέλεις να δειπνήσουμε, Μοντέ;

— Δεν μου λέτε την αλήθεια... Κάτι άλλο συμβαίνει...

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΕΝΤΟΥΑΡ ΡΟΝΤ

τόν φίλο του κατά πρόσωπο.

—Για λέγε μου! Τι έχεις; τόν ρωτά χωρίς περιστροφές.

—Ο Μιχαήλ σηκώνει τούς ώμους.

—Εγώ δεν έχω τίποτα.

—Μην τὸ λές αυτό σέ μένα. Δεν μπορεί κανείς να γελάση ένα φίλο σάν και μένα. "Αλλωστε, γιατί να μού κρύψης, διττήποτε;... Ξέρεις ότι μπορείς να μού τὰ πῆς όλα... Καί σέ ξέρω καλά. Αισθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσης... "Ελα... λέγε... θὰ ἀνακουφίσῃς.

—Επακολουθεῖ σιωπή. "Ο Μοντέ ρουφά τὰ στρείδια του. "Ο Μιχαήλ, σκεπτικός, κυττάζει τὸ ταβάνι.

—Ε! Λοιπόν, ναί! λέγει. "Εχεις δίκη. Κάτι συμβαίνει... Συμβαίνει, ὅτι εἰμαι τρομερά δυστυχῆς. Δεν ἀντέχω πιά... Ζῶ δὺο-τρεῖς ζωές, καὶ ἐνῶ τὰ ἔχω όλα, δὲν μπορῶ νὰ ἔχω τὸ μόνο πράγμα πού ποθῶ... Καὶ ἐν τούτοις, πρέπει νὰ τὸ ἀποκτήσω ἢ νὰ πεθάνω... "Ενώσεις;

—Ναί! Νέα σιωπή. Τὸ γκαρσόνι παίρνει τὰ ἀδειανὰ πιάτα, καὶ σερβίρει τὸ φαγητό. "Οταν φεύγει, ὁ Μοντέ ἐξακολουθεῖ: —Ναί. "Ενωῶ... Εἶσαι ἐρωτευμένος. Αυτό εἶναι ὅλο. Εἶναι βέβαια πολὺ κακό, ἀλλὰ ὄχι καὶ θανάσιμο... τὸ σπουδαῖο εἶναι νὰ μὴν κάνης δυστυχῆ καὶ τὴν γυναῖκα σου...

—"Η γυναῖκα μου δὲν ξέρει τίποτα.

—Νομίζεις;

—Εἶμαι βέβαιος.

—Εγώ εἶμαι βέβαιος περὶ τοῦ ἐναντίου.

—Σοὺ εἶπε μήπως τίποτα;

—Δὲν μού εἶπε, ἀλλὰ δὲν μού εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβω. "Οπωςδήποτε, ὅλα μποροῦν νὰ διορθωθοῦν. Θὰ τὴν ξεχάσης... "Αρκεῖ νὰ μὴν τὸ μάθῃ ἡ ἴδια, καὶ δημιουργήσης κι' ἄλλον δυστυχῆ... Νὰ μὴν τὸ μάθῃ κι' ὁ σύζυγός της...

—Δὲν ὑπάρχει σύζυγος.

—"Ο Μοντέ σταματᾷ ἀπότομα τὸ φαγητό του.

—Δὲν ὑπάρχει σύζυγος;... Τότε εἶναι κανένα κορίτσι;... "Ω! Δυστυχισμένε... τί συμφορά εἶναι αὕτη!

Καὶ σὰν νὰ φωτίστηκε ξαφνικά:

—"Ω! Θεέ μου!... ἡ Μπλάνς... ἡ Μπλάνς "Εστὲβ... δυστυχισμένε! Τὸ σκέφθηκες καλά;... "Η κόρη τοῦ φίλου μας; "Η κόρη σου σχεδόν;

—Τὰ σκέφθηκες ὅλα, καλέ μου Μοντέ... Καὶ ἐκείνη ἐπίσης, σὲ βεβαιῶ.

—Τὸ ξέρει λοιπόν;

—Τὸ ξέρει... καὶ μὲ ἀγαπᾷ κι' αὐτή.

—"Ο Μοντέ σηκώνεται ἀπὸ τὸ τραπέζι ταραγμένος, βηματίζει ἀνὰ κάτω, ἐνῶ τὸ γκαρσόνι σερβίρει πάλι.

—"Αλλὰ ἐπὶ τέλους! λέγει ὅταν ἔμειναν πάλι μόνοι. Ποῦ πηγαίνετε; Τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε... Δεν εἴσθε μικρὰ παιδιὰ... ἐσὺ τουλάχιστον... θὰ καταλαβαίνετε βέβαια, ὅτι εἶναι ἀδύνατον.

—Τὸ καταλαβαίνουμε...

Καὶ ὁ Μιχαήλ ἐξακολουθεῖ, σὰν νὰ μιλούσε μέσα σὲ ὄνειρο.

—Τὸ καταλαβαίνουμε... Ξέρουμε τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου πού μᾶς χωρίζει... Ξέρουμε, ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἐνώσει... Δεν ὑπῆρχε, φίλε μου, παρὰ μιὰ διέξοδος, πού ὁ πειρασμός της μὲ βασάνισε συχνά... Νὰ χωρίσω, γιὰ νὰ πάρω τὴν Μπλάνς...

—Μὰ ἡ γυναῖκα σου; διακόπτει ὁ Μοντέ μὲ βίαιη χειρονομία... Θὰ τὴν σκότωνες... Καὶ τὰ παιδιὰ σου;... Τὰ λησμονεῖς;

—Τί ἔχει νὰ κάνῃ; Τὸ συλλογίστηκε.

—Επειτα σκέφθηκα ὅτι καὶ αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο... καὶ ἔκοψα κάθε ὑποχώρησι, ὅπως ἔλεγε χθές, χωρὶς νὰ ξέρῃς, ὅτι ἐμάντευες ἔτσι ἀκριβῶς... Εἶχες δίκη. Μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κόψω κάθε ὑποχώρησι, ζήτησα στὴν Βουλὴ τὴν κατάργησι τοῦ διαζυγίου... Πολιτικὸ σφάλμα λέγει ὁ ντὲ Τόρν... Δεν μὲ μέλλει... "Αν νομίζῃς ὅτι συλλογίζομαι τὸ λέγω καὶ τὶ κάνω στὸ κόμμα μου...

—Ξέρεις ὅτι παραλογίζεσαι;... Ξέρεις ὅτι αὐτὰ πού λές εἶναι σχεδὸν γελοῖα; "Ενας ἀνδρας τῆς ἡλικίας σου, τῆς θέσεώς σου;

—Τῆς ἡλικίας μου; Μὰ εἰμαι ἕνα παιδάκι, ἀγαπητέ μου. "Η καρδιά μου εἶναι δέκα ὀχτὼ χρονῶν... Δεν ἐγέρασε καὶ εἶμαι ἐρωτευμένος σάν παιδί... "Οσον ἀφορᾷ τὴν θέσι μου, κάθε μέρα τὴν καταριέμαι, γιὰτὶ στὸ κάτω-κάτω, ἂν ἤμουν ἕνας ἀπλὸς ἰδιώτης...

—Ε! Λοιπόν;

—"Α! Δεν ξέρω πιά τί λέω... Νά! Σκέπτομαι συχνά, ὅτι μιὰ μέρα θὰ ἀνακαλύψουν τίς ἀθῶες σχέσεις μας, τὰ γράμματά μας, τίς συνεντεύξεις μας μέσα στὶς ἐκκλησίες... Τότε κάποια ἐφημερίδα θὰ γράψῃ... θὰ κάνουν γελοιογραφίες καὶ ἀρθρα... Θὰ θεωρηθῶ σάν ἕνα τέρας ὑποκρισίας... Δεν θὰ μού μένῃ νὰ κάνω ἄλλο τίποτα παρὰ νὰ στελλῶ τὴν παραίτησή μου ἀπὸ βουλευτῆς καὶ νὰ ἐξαφανισθῶ στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ, ἀφήνοντας τοὺς ἄλλους νὰ γαυγίζουν ἀπὸ πίσω μου ἐν ὀνόματι τῆς ἠθικῆς... Ναί! Συλλογίζομαι συχνά αὐτὴ τὴν πιθανότητα καὶ δὲν τὴν φοβοῦμαι, σὲ βεβαιῶ...

—Τί λές;... "Εννοεῖς πόσα ἄλλα πράγματα θὰ κρημνίζονταν μαζί σου;... Δεν εἶσαι ἕνα άτομο. "Αντιπροσωπεύεις μιὰ κοινωνικὴ ὁμάδα... Μπορῶ νὰ σοὺ πῶ μάλιστα ὅτι εἶσαι ἡ ψυχὴ ἐνὸς τόπου.

—Λές μιὰ ἀνοησία, ἀγαπητέ μου!...

—"Οταν ἐξαφανισθῶ ἐγώ, θὰ βρεθῇ ἕνας ἄλλος, παρασώτερο ἀξίος, γιὰ νὰ παίξῃ τὸν ρόλο μου... "Ο ντὲ Τόρν, ἐπὶ παραδείγματι, ὁ ὁποῖος παραμερίζει τώρα λιγάκι ἐμπρός μου, δὲν ξέρω γιὰτὶ. Αὐτὸς δὲν θὰ ἔχῃ ἀδυναμίες. Καὶ ἂν εἶχε, τὸ πρῶγμα δὲν θὰ εἶχε σημασία. Εἶναι ἐπιτήδειος, κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, φιλόδοξος... "Εγώ δὲν εἶμαι τίποτα ἀπὸ αὐτὰ... Εἶμαι ἕνας ἀφελής...

—Εἰλικρινῆς θέλεις νὰ πῇς... "Επειδὴ εἶσαι ὁ μόνος, εἶσαι δυνατώτερος ἀπὸ ὁλοὺς καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σὲ ἀντι-

τρέλλῃ σου, βλέπεις πολὺ καλά, ὥστε νὰ τὸ ξέρῃς.

—Θέλεις νὰ πῇς, ὅτι θὰ καταλήξουμε ὅπως τόσοι ἄλλοι καὶ ὅτι θὰ γίνῃ μιὰ κρυφὴ ἐρωμένη μου;... "Ε! λοιπόν ἀγαπητέ μου, ἀπατάσαι... Αὐτὸ ποτέ... Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἀδύνατον, τὸ πιὸ ἀπαίσιον... "Εν πρώτοις, δὲν θὰ δεχόταν. "Εχει ψυχὴ πολὺ ὑπερήφανη γιὰ νὰ παίξῃ ἕνα τέτοιο ρόλο μὲ τὴν ὑποκρισία καὶ τίς ταπεινότητες, πού ἀπαιτεῖται... "Επειτα ἐγώ ὁ ἴδιος δὲν θὰ τὸ ἤθελα... Τὴν ἀγαπῶ πάρα πολὺ, γιὰ νὰ μὴν μπορῶ νὰ κάνω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

—"Ο Μοντέ κούνησε τὸ κεφάλι.

—"Ω! Νομίζεις... νομίζεις... Καὶ ὅμως, ἀρκεῖ ἕνας αἰφνιδιασμός τῶν αἰσθησέων...

—Τέτοιοι ὑπάρχουν μόνο στὰ μυθιστορήματα... Εἴμαστε κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ μας...

—...μέχρι τῆς στιγμῆς, πού δὲν θὰ εἴσθε πιά...

—"Οχι. Ξέρω ἀκριβῶς τί μπορεῖ ἡ θέλησή μας.

(*"Η συνέχεια στὸ προσεχές*)

Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα καλὰ μυθιστορήματα πού ἔχετε διαβάσει.

Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα καλὰ μυθιστορήματα πού ἔχετε διαβάσει.

Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα καλὰ μυθιστορήματα πού ἔχετε διαβάσει.

Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα καλὰ μυθιστορήματα πού ἔχετε διαβάσει.

Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα καλὰ μυθιστορήματα πού ἔχετε διαβάσει.

Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα καλὰ μυθιστορήματα πού ἔχετε διαβάσει.

Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα καλὰ μυθιστορήματα πού ἔχετε διαβάσει.

Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα καλὰ μυθιστορήματα πού ἔχετε διαβάσει.

καταστησι.

—Απατάσαι στὶς κρίσεις σου γιὰ μένα... "Αλλωστε καὶ ἂν μείνω ὅπως εἰμαι καὶ ἂν βουλιάξω καὶ ἂν μὲ ἀντικαταστήσουν ἢ ὄχι, αὐτὰ εἶναι ἡ ἀσημαντὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος... "Οταν τὸ συλλογίζομαι — καὶ αὐτὸ διαρκῶς συλλογίζομαι — δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὸν ρόλο μου, τὴν θέσι μου, τὸ κόμμα. Συλλογίζομαι μόνο τὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα θίγουν ἀμέσως τὰ αἰσθήματα καὶ οἱ πράξεις μου. Τὴν γυναῖκα μου, τὴν ὁποία δὲν ἔπαψα νὰ ἀγαπῶ, τὰ παιδιὰ μου, ἐκείνην... "Αλλοίμονο! Αὐτοὶ εἶναι τὸ ἐμπόδιο. Δεν μπορῶ νὰ εἶμαι εὐτυχῆς, χωρὶς νὰ ὑποφέρουν αὐτοί... "Οπως σοὺ ἔλεγα πρὶν, δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Τὸ γκαρσόνι τοὺς διέκοψε. Καὶ ὅταν ἔμειναν πάλι, μόνοι, ὁ Μοντέ λέγει:

—Πρὸ παντὸς δὲν ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ κάνωμε δυστυχισμένους ἐκείνους πού μᾶς ἀγαποῦν καὶ δὲν μᾶς ἔφταιξαν ποτέ.

—Τὸ γνωρίζω!

Καὶ ὁ Μιχαήλ προσθέτει:

—"Αν ἤξερες τὰ τρελλὰ σχέδια πού ἔκανα... Θὰ τὰ φαντάζεσαι, ἄλλωστε, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ, πού σοὺ εἶπα... Τὸ διαζύγιο ἦταν ἡ λογικώτερη σκέψη... Ναί! "Ωνειρεύθηκα ρομαντικὲς ἀπαγωγές, νὰ φύγῃ σὲ ἄγνωστα μέρη καὶ ν' αὐτοκτονήσω μαζί της, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μὴνα εὐτυχίας... Συλλογίστηκε ἐπίσης νὰ πεθάνω μόνος... Ναί! Τὸν θάνατο τὸν φοβοῦμαι λιγώτερο ἀπὸ ὅλα... τὰ τακτοποιεῖ ὅλα. "Αλλὰ πρὸς τί; "Ολα εἶναι ἀνεφάρμοστα. Διέξοδος δὲν ὑπάρχει.

—Δὲν ὑπάρχει διέξοδος! ἔπαναλαμβάνει ὁ Μοντέ, πού γιὰ μιὰ στιγμή δὲν ἔχει νὰ προσθέσῃ τίποτα.

Ξαφνικὰ ξεσπᾷ.

—Μὰ ὑπάρχει μιὰ... Φανήτε δυνατοί... "Αφοῦ δὲν μπορεῖτε τίποτα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, πάψετε νὰ βλέπεσθε... "Εσὺ, πού ἔχεις συναίσθησι τῆς τιμῆς, πού εἶσαι λογικός, πού ἔχεις τὴν δύναμη...

—Εγώ;... Δεν μπορῶ...

—"Ωστε θέλετε νὰ ὑποφέρετε;

—Ναί! Δεν μπορῶ!

—Μπορεῖ κανεὶς ἐκεῖνο πού θέλει...

—..."Οταν δὲν ἀνακατεῖται ἡ καρδιά.

—Τότε εἴσθε χαμένοι.

—Τί θέλεις νὰ πῇς;

—"Ω! Τὸ ξέρεις καλά... Παρ' ὅλη τὴν τρέλλα σου, βλέπεις πολὺ καλά, ὥστε νὰ τὸ ξέρῃς.

—Θέλεις νὰ πῇς, ὅτι θὰ καταλήξουμε ὅπως τόσοι ἄλλοι καὶ ὅτι θὰ γίνῃ μιὰ κρυφὴ ἐρωμένη μου;... "Ε! λοιπόν ἀγαπητέ μου, ἀπατάσαι... Αὐτὸ ποτέ... Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἀδύνατον, τὸ πιὸ ἀπαίσιον... "Εν πρώτοις, δὲν θὰ δεχόταν. "Εχει ψυχὴ πολὺ ὑπερήφανη γιὰ νὰ παίξῃ ἕνα τέτοιο ρόλο μὲ τὴν ὑποκρισία καὶ τίς ταπεινότητες, πού ἀπαιτεῖται... "Επειτα ἐγώ ὁ ἴδιος δὲν θὰ τὸ ἤθελα... Τὴν ἀγαπῶ πάρα πολὺ, γιὰ νὰ μὴν μπορῶ νὰ κάνω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

—"Ο Μοντέ κούνησε τὸ κεφάλι.

—"Ω! Νομίζεις... νομίζεις... Καὶ ὅμως, ἀρκεῖ ἕνας αἰφνιδιασμός τῶν αἰσθησέων...

—Τέτοιοι ὑπάρχουν μόνο στὰ μυθιστορήματα... Εἴμαστε κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ μας...

—...μέχρι τῆς στιγμῆς, πού δὲν θὰ εἴσθε πιά...

—"Οχι. Ξέρω ἀκριβῶς τί μπορεῖ ἡ θέλησή μας.

(*"Η συνέχεια στὸ προσεχές*)

Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα καλὰ μυθιστορήματα πού ἔχετε διαβάσει.

Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα καλὰ μυθιστορήματα πού ἔχετε διαβάσει.

Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα καλὰ μυθιστορήματα πού ἔχετε διαβάσει.

Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα καλὰ μυθιστορήματα πού ἔχετε διαβάσει.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Γυμνὸς σὰν τὸ σκουληκι!

Πρόεδρος.— "Οκρίβας Πινελάκης;

Πινελάκης.— Παρών!

Πρόεδρος.— Καὶ τώρα, "Αδάμ "Εβας.

"Εβας.— Παρών.

Πρόεδρος.— Κατηγορεῖσαι ἐπὶ προσβολῇ τῆς δημοσίας αἰδοῦς. "Αναγνωρίζεις τὸ κατηγορητήριον;

"Εβας.—Δὲν ἀναγνωρίζω τίποτα ἀπολύτως, κ. πρόεδρε.

Πρόεδρος.— Πινελάκης. "Ηλικία, ἐπάγγελμα;

Πινελάκης.— 52 χρονῶν, ζωγράφος τοπίων. Τοπίων, πρὸ παντός!

Πρόεδρος.— Ποῦ μένεις;

Πινελάκης (ἀφηρημένος).— Στὸ σπίτι μου! (Συνέρχεται) Μὲ συγχωρεῖτε: μένω στὴν Κιτρινοπράσινη ἀκτὴ.

Πρόεδρος.— Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ μέρος;

Πινελάκης.— Μεταξὺ Φαλήρου καὶ Βουλιαγμένης. Στὴν βίλλα τῶν «Μεμφιμοιρίων».

Πρόεδρος.— "Εσὺ τὴν βάπτισες ἔτσι;

Πινελάκης.— Μάλιστα. Εἶμαι καὶ πολὺ μεγάλος ποιητὴς μὲ ἐσώβαθα καὶ ἐσώψυχα ὅσα θέλετε.

Πρόεδρος.— Ἐπὶ τοῦ προκειμένου. "Υπέβαλες μήνυση ἐπὶ προσβολῇ τῆς δημοσίας αἰδοῦς ἐναντίον τοῦ "Αδάμ "Εβας. "Αναγνωρίζεις ἐδῶ τὸν "Εβας;

Πινελάκης.— "Απολύτως.

Πρόεδρος.— "Εξήγησε τώρα στὸ δικαστήριο πῶς συνέβη τὸ ἀδίκημα;

Πινελάκης.— Κατέβαινα ἀπ' τὸ ἀτελιέ μου, δηλαδὴ ἀπ' τὴν σοφίτα μου, γιὰτὶ δὲν ἔχω ἀτελιέ.

Πρόεδρος.— Τί παράπνομο ἔχεις κατὰ τοῦ "Εβας;

Πινελάκης.— "Εγώ; κανένα παράπνομο. "Η γυναῖκα μου ἐμπηξέ τις φωνές. "Ακούστε. "Εγώ εἶμαι ζωγράφος τοπίων, πρὸ παντός. Ἐκεῖ πού καθόμουν στὸ ἀτελιέ μου καὶ τέλειωνα διὰ πατιοκεφαλές ἐξαιρετικῆς τέχνης, ἀκούω τὴν γυναῖκα μου νὰ ξεφωνίζει: «Βοήθεια! Τί φρίκη!»

Εἶπα στὴν ἀρχὴ νὰ μὴν ἀφήσω τίς πατιοκεφαλές καὶ νὰ κάνω τὴν πᾶπια, στὴν δεύτερη δὲμως κραυγῇ τῆς γυναίκας μου, ὥρμησα ἀνήσυχος κι' εἶδα ἕναν ἄνθρωπο γυμνὸ, ταισίδι...

Πρόεδρος.— "Ηταν ὁ "Αδάμ "Εβας;

Πινελάκης.— Μάλιστα. Παρατῶ τὰ χρώματά μου κι' ὁρμῶ ἐναντίον τοῦ γυμνιστοῦ. "Αν ἤμουν ζωγράφος γυμνῶν, μπορεῖ νὰ τὸ ἀνεχόμουν καὶ νὰ τὸν ἔπαιρνα καὶ γιὰ μοντέλο, δεδομένου ὅμως ὅτι εἶμαι ζωγράφος τοπίων, πρὸ παντός...

Πρόεδρος.— "Ηταν γυμνὸς μέσα στὸν κῆπο σου καὶ ἐνώπιον τῆς συζύγου σου; Κι' αὐτὴ σὲ φώναζε; "Ωρμησες ἐναντίον του;

Πινελάκης.— "Αναχαιτίσθηκα ὅμως ἀμέσως γιὰτὶ μὴ φάνηκε πιὸ δυνατός ἀπὸ μένα. "Η ἐργασία πρὶν ἀπ' ὅλα: σκέφθηκα νὰ ξαναγυρίσω στὸ ἀτελιέ μου νὰ τελειώσω τίς διὰ πατιοκεφαλές μου.

Πάντως, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ κι' ἡ γυναῖκά μου, ἔστειλα τὸν διανομέα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα. Τὸ ἄτομο ἔσπευσε νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

Πρόεδρος.— "Εξήγησέ μας γιὰτὶ ἦσουν γυμνὸς τὴν Κυριακῇ; ("Ο "Εβας φερνίζεται).

"Εβας.— Μὲ συγχωρεῖτε, κ. πρόεδρε, ἐγώ εἶμαι συνηθισμένος, κρύωσα...

Πρόεδρος.— Ποῖος σοὺ εἶπε νὰ βγάλῃς περιπόνο γυμνός; Τί περιμένεις; Νὰ ζεσταθῇς;

Πρόεδρος.— Καὶ τί ἀπαιτήσεις ἔχει;

Πινελάκης.— "Ατομικῶς, παραιτοῦμαι πάσης χρηματικῆς ἀπαιτήσεως...

Συνήγορος τοῦ Πινελάκη.— Ζητοῦμε ποινικὲς κυρώσεις ἐξ ὀνόματος τῆς καταπατηθείσης ἠθικῆς...

Πρόεδρος.— "Ωστε ἐπιμένεις σαφῶς στὴν κατηγορία: ὁ "Εβας περιεφρόταν γυμνὸς μέσα στὸν κῆπο σου;

Πινελάκης.— "Απολύτως γυμνός. Μάλιστα ἦταν καὶ στιγματισμένος.

Πρόεδρος.— Τί ἔκανε, λέει; Στιγματισμένος!

Πινελάκης.— Μάλιστα, κ. πρόεδρε. Εἶχε ζωγραφισμένες μὲ μῶβ μελάνι διὰ μαργαρίτες ἀπάνω στὸν ὄμο του...

"Εβας.— Δεν εἶμαι στιγματισμένος. Χτύπησα κάπου κι' ἦταν μελανὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος...

Πρόεδρος.— Κατηγοροῦμε, λίγη ὑπομονή. Δεν ἔφθασε ἡ σειρά σου...

Συνήγορος τοῦ "Εβας.— Κύριε πρόεδρε, δὲν πρέπει νὰ μᾶς παρεξηγήσετε... "Η ἀγανάκτησίς μας γιὰ μιὰν φριχτὴν κατηγορίαν...

Πρόεδρος.— "Ακόμα δὲν ἀκούσατε ὅλο τὸ κατηγορητήριον, κ. συνήγορε.

Πρόεδρος.— Καὶ τί ἀπαιτήσεις ἔχει;

Πινελάκης.— "Ατομικῶς, παραιτοῦμαι πάσης χρηματικῆς ἀπαιτήσεως...

Συνήγορος τοῦ Πινελάκη.— Ζητοῦμε ποινικὲς κυρώσεις ἐξ ὀνόματος τῆς καταπατηθείσης ἠθικῆς...

Πρόεδρος.— "Ωστε ἐπιμένεις σαφῶς στὴν κατηγορία: ὁ "Εβας περιεφρόταν γυμνὸς μέσα στὸν κῆπο σου;

Πινελάκης.— "Απολύτως γυμνός. Μάλιστα ἦταν καὶ στιγματισμένος.

Πρόεδρος.— Τί ἔκανε, λέει; Στιγματισμένος!

Πινελάκης.— Μάλιστα, κ. πρόεδρε. Εἶχε ζωγραφισμένες μὲ μῶβ μελάνι διὰ μαργαρίτες ἀπάνω στὸν ὄμο του...

γυρούνα που τη σφάζουν...

Πρόεδρος.—Ήταν γυμνός;
Μπουνατάς.—Όχι. Μαλλον ήταν γδυτός.

Πρόεδρος.—Άλλος μάρτυς. (Ιδία). Δεν θα ξεμπλέξουμε ως αύριο το πρωί! (Δυνατά). Πολυξένη Άμαραντου!

Άμαράντου.—Παρουσία!
Πρόεδρος.—Είστε γειτόνισσα της κ. Πινελάκη; Ήλικία, παρακαλώ;

Άμαράντου.—27 χρονών περίπου. Είπαμε να λέμε την αλήθεια!

Άμαράντου.—(άκκιζομένη).—Είμαι 26½ μάλλον. Σας είπα: «περίπου»...

Πρόεδρος.—Δεν τ' αφήνεις αυτά; (Στόν γραμματέα). Γράφε, όπωσδήποτε 27 χρονών.

Άμαράντου.—Άσχολούμαι κι' εγώ με τās Καλās Τέχνας...

Πρόεδρος.—Μήπως είσαι κι' εσύ ζωγράφος;

Άμαράντου.—Μάλιστα: διδάσκα Ιχνογραφία σέ νηπιαγωγείο. Κατά τις ώρες της σκόλης μου, ζωγραφίζω για άτομικη μου ευχαρίστηση.

Πρόεδρος.—Λοιπόν, δεσποινίς Άμαράντη Πολυξένη...

Άμαράντου.—Παρακαλώ: Πολυξένη Άμαράντου, κ. Πρόεδρε...

Πρόεδρος.—...τί είδες την περασμένη Κυριακή;

Άμαράντου.—Ένα θέαμα αὐστηρῶς καλλιτεχνικό, κ. πρόεδρε. Είδα ένα μοντέλο πρώτης γραμμής για «γυμνός».

Πρόεδρος.—Θα μάς πῆς, ἐπὶ τέλους, ὑπὸ ποίας συνθήκας είδες τὸ «θέαμα»;

Άμαράντου.—Βρισκόμουν στὸν κήπο μου πού εἶναι κολλητὸς με τὸν κήπο τῆς κ. Πινελάκη. Μάζενα λουλούδια γιὰ νὰ φτιάξω ἕνα μπουκετάκι: μαργαρίτες, ἀνεμώνες, χαμομήλι...

Άμαράντου.—Τὴν στιγμή πού ἔφερα τὸ μπουκέτο στὴ μύτη μου, εἶδα ἕνα θέαμα καλλιτεχνικώτατο...

Πρόεδρος.—Τὸ ἀκούσαμε. Μήπως ἀντελήφθης ὅτι ὁ κ. Έβας εἶχε κακὲς προθέσεις ἐναντίον τῆς κ. Πινελάκη;

Άμαράντου.—Έναντιὸν ποίας; Τῆς κ. Πινελάκη; Νὰ γελᾶσαι, κ. Πρόεδρε. Δεν μπορῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος με τέτοια καλλιτεχνικὴ ἐμφάνιση, ὅπως ὁ κ. Έβας, θὰ στραφῇ ἐναντίον τῆς κ. Πινελάκη...

Πρόεδρος.—Φαινόταν πολὺ καθὼς πρέπει... γυμνός! Σκέφτηκα μάλλον πὼς ἴσως νὰ εἶχε ἔρθῃ τὰ ποζάρη, ἴσως νὰ ἦταν γυμνιστὴς, ἴσως νὰ ἦταν φορολογούμενος πού μόλις εἶχε φύγει ἀπ' τὴν Έφορεία...

Πρόεδρος.—Καλά... καλά... Κατηγορούμενε, ἔχεις νὰ προσθέσῃς τίποτε;

Έβας.—Έχω νὰ πῶ πὼς δὲν ἔκανα προπονοῦμαι στὶς λεμβοδρομίες στὴν Κιτρινοπράσινη Ἀκτὴ...

Άμαράντου.—Θὰ εἶναι πολὺ λυπηρόν, κ. Έβας! (Γέλοια στὸ ἀκροατήριον).

Κα Πινελάκη.—Κ. πρόεδρε, βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά πού οἱ δύο τους εἶναι μὴ λυμένοι! (Στὸν Έβας). Σὰν δὲν ντρεπόμαστε λιγάκι; Γιατὶ τὸν πέραςες τὸν κήπο μου καὶ πᾶς σοῦρταφέρτα ταῖσινδ; Γιὰ Μουσεῖο!

Άμαράντου.—Θεέ μου! Τί ἀκαλοῖσθητι ἄνθρωποι κι' ἔπειτα φαντάζεται ὅτι πῆγαν γιὰ τὰ μούτρα τῆς...

Πρόεδρος.—Σιωπὴ... Ένοχος ὁ κατηγορούμενος... Φυλάκιους τριῶν ἡμερῶν... Πηγαίνετε...

ΠΟΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ

ΟΥΓΓΡΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ἰα φορά κι' ἕναν καιρὸ ἦταν δυὸ γετονες. Ὁ ἕνας ἦταν πλούσιος καὶ ὁ ἄλλος φτωχός. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νάιναι δυὸ καλοὶ φίλοι.

Μιά μέρα, κουβέντιαζαν γιὰ διάφορα πράγματα, ὅποτε ὁ πλούσιος εἶπε τοῦ γείτονά του:

—Πίστεψέ με, φίλε μου, δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμῳ καλλίτερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ χρῆμα.

—Χωρὶς ἄλλο, εἶπε ὁ φτωχός, τὸ χρῆμα εἶναι πολὺ ὠραῖο πρᾶγμα, δὲν ὀφείλει, ὅμως, σὲ τίποτα, χωρὶς τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ συζήτηση συνεχίστηκε καὶ ἐπειδὴ οὐτὸ ὁ ἕνας οὐτὸ καὶ ὁ ἄλλος ἀλλάξαν γνώμη, ὁ πλούσιος πρότεινε νὰ πάνε στὴν γειτονικὴ πόλη καὶ νὰ λύσουν τὴν διαφορά τους.

—Θὰ δώσω, εἶπε ὁ πλούσιος, δισκόσ' χρυσᾶ λουδοβικεῖα στὸν πρῶτο φτωχὸ πού θ' ἀνταμώσουμε καὶ θὰ δῆς ἂν θὰ τὸν κάμουν ἢ ὄχι πλούσιο καὶ εὐτυχισμένο.

Πῆγαν στὴν πόλη.

Μόλις πῆκαν, εἶδαν ἀντίκρου τοὺς ἕνα φτωχόσπιτο, μισοτελειωμένο καὶ χωρὶς στέγη σχεδόν.

Στὸ σπῖτι αὐτὸ ἔμενε ἕνας φτωχὸς σχοινᾶς με τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του.

Οἱ δύο φίλοι πλησίον:

—Γιατὶ δὲν ἀποτελεῖνε τὸ σπῖτι σου, καλὲ μου ἄνθρωπε, ρώτησε ὁ πλούσιος τὸν σχοινᾶ.

—Ἀλλοῖμονο, κύριέ μου, ἀπάντησε ὁ φτωχὸς ἄνθρωπος, δὲν ἔχω τὰ μέσα.

—Ὅσα κερδίζω, μόλις μοῦ φθάνουν γιὰ νὰ μὴ πεθάνω με τῆς πείνας.

—Ἄν εἶναι ἔτσι, ἔκανε ὁ πλούσιος, νὰ διακόσια χρυσᾶ λουδοβικεῖα καὶ κῦτταξε νὰ τὸ ἀποτελειώσῃς, τὸ σπῖτι σου. Σὲ ἔξη μῆνες θὰ ξαναπεράσουμε νὰ δοῦμε τί ἔκανες.

—Υστερα ἀπ' αὐτὸ οἱ δύο φίλοι ξαναγύρισαν στὸ χωριὸ τους.

—Ὁ σχοινᾶς, μόλις πῆρε τὰ λεπτὰ, ἔτρεξε ν' ἀγοράσῃ ψωμί καὶ κρέας γιὰ τὴν οἰκογένειά του καὶ ὀλίκα γιὰ τὴν δουλειά του. Εἰσέφερε ἔν 800 λουδοβικεῖα καὶ τὰ ὑπόλοιπα 190 τάρραψε μέσα στὸ σκούφο του.

Μιά μέρα, ὅπως πῆγαινε, ἕνας ἀετός, βλέποντας τὸν κόκκινο σκούφο του, τὸν πῆρε γιὰ πλεμόν καὶ τὸν ἄρπαξε πετώντας κατόπι στὴν φωλιά του. Ὁ χωρικός ἦταν γιὰ πολὺν καιρὸ ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ πάθημά του, σὲ τέλος ὅμως εἶπε πὼς ἔτσι ἦταν γραμμένο καὶ παρηγορήθηκε.

Πέρασαν ἔξη μῆνες.

—Ένα πρᾶϊ, φθάνουν στὸ σπῖτι τοῦ σχοινᾶ οἱ δύο γείτονες ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ τὸ βλέπουν στὴν ἴδια κατάσταση.

—Πῶς! ἔκανε ὁ πλούσιος. Δεν τὸ ἀποτελειώσες, λοιπόν, τὸ σπῖτι σου;

—Ὁ χωρικός, τότε, με κλάμματα τοὺς διηγῆθηκε τὸ πάθημά του καὶ ὁ πλούσιος τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ἔδωσε ἄλλα διακόσια χρυσᾶ νομίσματα με τὴν ἴδια συμφωνία.

Οἱ δύο φίλοι ἔλεγαν καὶ αὐτὴ τὴ φορά ὅτι θὰ ξαναγύρισουν μετὰ ἔξη μῆνες γιὰ νὰ δοῦν τὸ σπῖτι τελειωμένο.

Ὁ φτωχὸς πῆρε τὰ λεφτά, πῆγε πάλι στὴν ἀγορά, ἔδωσε τὰ δέκα λουδοβικεῖα γιὰ κατὶ ἐπιγούσης του ἀνάγκης

καὶ ἔκρυψε τὰ ἄλλα σ' ἕνα ξύλινο κουτί γεμάτο πίτουρο, γιὰ νὰ μὴν πάθῃ ὅ,τι καὶ τὴν πρώτη φορά.

Υστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ γυναῖκα τοῦ σχοινᾶ χρειάστηκε ἁλάτι, καὶ ὅπως δὲν εἶχε χρήματα γιὰ νὰ ἀγοράσῃ, πῆρε, ἀνύποπτη τὸ κουτί με τὸ πίτουρο καὶ τὸ πῆγε στὸ γειτονικὸ μπακάλη γιὰ νὰ τ' ἀλλάξῃ με ἁλάτι.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρᾶϊ, ὁ σχοινᾶς πῆγε στὴν ἀποθήκη γιὰ νὰ δῇ ἂν τὸ κουτί με τὸν θησαυρὸ ἦταν στὴ θέση του. Μὴ βρίσκοντάς το ἐκεῖ, πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸ κοκο του. Ρώτησε τὴν γυναῖκα του καὶ ἔμαθε τὴν φριχτὴ ἀλήθεια.

Ἦταν ὅμως πιά πολὺ ἄργα, γιὰ νὰ τὸ ζητήσῃ πίσω ἀπὸ τὸν μπακάλη.

—Εἴσαι, ὅταν σὲ ἔξη μῆνες οἱ δύο φίλοι ξαναγύρισαν στὴν πόλη, τὸ σπῖτι ἦταν ἁκόμη χωρὶς στέγη.

Ὁ πλούσιος θυμώσε, εἶπε τὸν σχοινᾶ ἀχάριστο καὶ ἔφυγε.

—Βλέπεις, φίλε μου, τοῦ λέει τότε ὁ φτωχός, ἐπὶ χεῖρας τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ τὸ χρῆμα τίποτε δὲν κάνει;

□ □

Μιά μέρα βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ ὁ σχοινᾶς, βρήκε κάτω ἕνα κομμάτι μολύβι. Τὸ πῆρε καὶ τὸκρυψε καὶ αὐτὸ σπῖτι του. Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ γυναῖκα τοῦ γείτονά του ψαρρᾶ τὸν ρώτησε ἂν εἶχε κανένα κομμάτι μολύβι γιὰ νὰ βάλῃ ὁ ἄνδρας τῆς βαρίδια στὰ πλεμμάτια του, τοῦ ὑποσχέθηκε δὲ τὸ πρᾶτο ψάρι πού θάπιανε, νὰ τοῦ τὸ ἔφερνε αὐτοῦτο.

Ὁ σχοινᾶς τῆς ἔδωκε τὸ μολύβι πού βρήκε καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἡ γυναῖκα τοῦ ψαρρᾶ τοῦ ἔφερε μιά ὠραία συναγριδα.

Σκίζοντας ὅμως τὴν γυναῖκα τοῦ σχοινᾶ τὸ ψάρι γιὰ νὰ τὸ καθαρίσῃ βρήκε στὴν κοιλία του ἕνα μεγάλο διαμάντι πού ἄστραφτε σὰν ἥλιος. Φωνάζει τὸν ἄνδρα τῆς καὶ αὐτός, βλέποντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἀληθινὸ θησαυρὸ, τὸ πηγαίνει ἁμέσως στὸ παλάτι καὶ δίνει τὸ διαμάντι στὸ βασιλεῖ. Ὁ βασιλεὺς εὐχαριστήθηκε καὶ δίνει τοῦ φτωχοῦ σχοινᾶ τέντε χιλιάδες χρυσᾶ λουδοβικεῖα!

Πέρασαν λίγα χρόνια.

Μιά μέρα οἱ δύο φίλοι ἀπὸ τὸ χωριὸ κατέβηκαν πάλι μαζί στὴν πόλη καὶ ζήτησαν νὰ δοῦν τὸν παλιὸ τους φίλο.

Οἱ κάτοικοι τοὺς ἔδειξαν ἕνα παλάτι πού ὑψωνόταν στὴ θέση τοῦ μισοτελειωμένου σπιτιοῦ. Κατάπληκτοι οἱ δύο φίλοι πλησίον καὶ χτύπησαν τὴν πόρτα. Σὲ λίγο τοὺς ἀδηγοῦσαν μπροστὰ σ' ἕναν χρυσοφορεμένο κύριο, ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ παλατιοῦ, ὁ φτωχὸς καὶ ἄτυχος ἔκείνος σχοινᾶς!...

Οἱ δύο φίλοι δὲν ἤξεραν πιά πὼς νὰ σταθοῦν καὶ πὼς νὰ φερθοῦν. Ὁ πρῶτος σχοινᾶς τοὺς πῆρε με ἕνα χαμόγελο καὶ τοὺς ὡδήγησε στὸ μεγαλειότερο του σαλόνι. Ἐκεῖ ἀφοῦ τοὺς πρόσφερε ἕνα σωρὸ λιχουδιῶν, τοὺς διηγῆθηκε τὴν ἱστορία του.

—Ὅταν οἱ δύο φίλοι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μέγαρο, ὁ φτωχὸς λέει τοῦ πλουσίου:

—Τὶ σοῦλεγα τότε; Βλέπεις πὼς μόνο με τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ πιάνουν τόπο τὰ λεπτὰ καὶ κερδίζονται ὅλα τὰ καλά σ' αὐτὸν τὸν κόσμῳ;

(Ἀπ' τὴν συλλογὴ τοῦ ΜΙΚΕΛ ΚΛΙΜΟ)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

Πῶς ὁ Τζέφερσον Σμιθ ἔχασε 5.000 δολ.

Ὁ Τζέφερσον Σμιθ τώρα εἶχε γνωρίσει ὅλους τοὺς συναγωνιστὰς του. Ἐκείνη τὴν στιγμή μῆκε ὁ Ἰωσίας Γουώλκερ καὶ ὁλοι οἱ κύριοι σκώθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ παρουσιάζονται.

□ □

Τὸ Μάρμπελ Πάλας εἶχε ὑπερπληρωθῇ ὡς τὴν τελευταία θέση ἀπὸ τοὺς τέσσερις χιλιάδες θεατὰς οἱ ὅποιοι εἶχαν ἔλκευθῃ ἀπὸ τῆς διαφημίσεως τοῦ Γουώλκερ. Στὸ θεωρεῖο τοῦ Διευθυντοῦ καθόνταν ὁ Τζέφερσον Σμιθ, ὁ Ἄλ. Τζένκινς, ὁ Φίτς Σίμονς, ὁ ἡθοποιός, ὁ ἄνθρωπος πού δὲν καταλάβαινε τὸ χιούμορ, ὁ Σὺλ Δαβίδ, ὅλοι παρακολουθοῦμενοι ἀγρυπνα ἀπὸ τὸν Γουώλκερ καὶ ἕνα συμβολαίγραφο ὁ ὁποῖος τοὺς διάβαζε τῆς ὁδηγίης τοῦ Διαγωνισμοῦ γιὰ τὰ 5.000 δολάρια. Μιά διαστολὴ τῶν γωνιῶν τοῦ στομάχου θὰ εἶχε ὡς συνέπειαν μιά προειδοποίηση, ἕνα ἐπαισθητὸ μειδίσμα θὰ συνεπῆγε τὴν ἄμεση ἀπομάκρυνση ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἡ ὁρχήστρα ἄρχισε νὰ παῖξῃ τὸ σκότος ἐπεκάθησε ἐλαφρὰ ἐπὶ τῶν θεατῶν καὶ ἡ αὐλαία ἀνοίξε. Ἦδη μετὰ τὰ πρῶτα λόγια τοῦ κειμένου ἄρχισαν οἱ πρῶτες σειρὲς τῆς

5.000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΕΙΣ ΜΕΤΡΗΤΑ

λαμβάνει ὁποῖος δὲν θὰ γελᾶσῃ κατὰ τὴν παράσταση τοῦ «Κλεμμένου Πανταλονιῦ τοῦ Μπίλνυ». Δηλώσεις ἐνδιαφερομένων, δεκτὲς ἀπὸ 1—3 μ.μ.

Αὐτὴ ἡ ἀγγελία διαβάστηκε ἀπὸ τὸν Τζέφερσον Σμιθ στὴν Νέα-Υόρκη τὴν Τετάρτη στίς 12 14'. Τὸ ἴδιο ὁρᾶν πῆρε τὸ ἔσπερς γιὰ τὸ Σικάγο ὅπου ἔφθασε τὴν Πέμπτη τὸ πρᾶϊ στίς 9 33'.

□ □

Ὅταν ὁ Τζέφερσον Σμιθ ἀνέβηκε στὸ γραφεῖν τοῦ Ἰωσίας Γουώλκερ, τὸν δέχθηκε στὸ 23ο πάτωμα μιά νέα κυρία, ἡ ὁποία τὸν ρώτησε τί ἐπιθυμοῦσε.

—Ἀπεφάσισα νὰ μὴ γελᾶσω, εἶπε ὁ Τζέφερσον Σμιθ σοβαρά.

—Παρακαλῶ περᾶστε ἀπ' ἐδῶ, κύριε, ἀπῆλθνε ἡ νέα κυρία, καὶ ὡδήγησε τὸν Τζέφερσον Σμιθ σ' ἕνα δωμάτιο ὅπου πέντε κύριοι καθόνταν ἥδη γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ. Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς πέντε ἦταν ἕνας νέος ὁ ὁποῖος αὐτοσυντήθηκε ὡς Ἄλ. Τζένκινς, ἄνεργος λογιστής: «Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη μου εὐκαιρία νὰ κερδίσω λεπτὰ, εἶπε στὸν Τζέφερσον Σμιθ». Ἀπὸ δυὸ χρόνια πού ἔχασα τὴν θέση μου δὲν ἔχω λόγους νὰ γελᾶσω γιὰ τίποτα καὶ ἂν δὲν μπορέσω νὰ συγκρατηθῶ σήμερα τὸ ὁρᾶν, δὲν θὰ γελᾶσω γιὰ πολὺν καιρὸ ἄκόμα.

Ὁ δεύτερος ἦταν ἡθοποιός: «Χᾶρις στὴν μιμητικὴ μου τέχνη», εἶπε, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὴ κἀν νὰ γελᾶσω.

Ὁ τρίτος ἦταν ὁ Φίτς Σίμονς, ὁ γνωστὸς φιλόσοφος: «Δὲν γέλασα ποτὲ μου γιὰ τίποτα ἄλλο παρὰ γιὰ τῆς χίμαιρας τῆς ἀνθρωπότητος», εἶπε καὶ τὸ «Κλεμμένο Πανταλόνι τοῦ Μπίλνυ» δὲν ἀποτελεῖ βέβαια χίμαιρα κατὰ τὴν φιλοσοφικὴ ἐννοία τῆς λέξεως...

Ὁ τέταρτος ὑποστήριξε ὅτι δὲν κατάλαβε ποτὲ του τὸ χιούμορ: «Εἶδα τὸν Τσάπλιν, εἶδα τὸν Χάρντντ Λόυντ καὶ τὸν Μπᾶστερ Κῆτον, καὶ ὅμως δὲν γέλασα. Ὅτε θὰ γελᾶσω τώρα γιὰ τὸ «Κλεμμένο Πανταλόνι τοῦ Μπίλνυ».

«Ὁ κινηματογράφος εἶναι ἀμάχητος», εἶπε ὁ πέμπτος καὶ ὁποῖος γελᾶ γιὰ ἀμαρτίαν κατὰ ἀργότερα θὰ κλαύσῃ καὶ θὰ τρέξῃ τοὺς δδόντας του. Αὐτὸς ἦταν ὁ Σὺλ Δαβίδ ὁ πούριτανός.

Ὁ Γουώλκερ γελᾶσε δυνατὰ καὶ μεταδοτικώτατα.

πλατείας νὰ γελοῦν, καὶ κατὰ τὴν κομικὴ εἰσοδὸ τοῦ Μπίλ, ἀκολούθησε σωστὸ πανδαμόνιο. Τὸ κοινὸ προφανὲς εἶχε πολὺ κέφι, καὶ ὁ ἀνεργὸς λογιστὴς διέστειλε τὰ χεῖλη, ἔνεκα τῶν ὁποῖων δέχθηκε τὴν αὐστηρὴ προειδοποίηση τοῦ συμβολαίγραφο. Ὁ Γουώλκερ γελᾶσε δυνατὰ καὶ με μεταδοτικότητα. Κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τυχοδιώκτου ὁ πρῶτος μπᾶγκος τῆς αἰσθᾶς ξεκαρδίστηκε, καὶ ὁ λογιστὴς ἔσκαψε στὰ γέλια. Ἀμέσως ἔγινε πάλι σοβαρός, καὶ ἀπεχώρησε μόνος του. Στὴν 6' πρᾶξῃ ὁ ἦρωας εἶχε μιά ξεκαρδιστικὴ σκηνὴ με τὸν πατέρα τῆς ἡρωίδος. Ὁ ἡθοποιὸς στὸ θεωρεῖο μεταχειριζόταν ὅλην τὴν μιμητικὴν ἱκανότητα γιὰ νὰ κρατηθῇ, καὶ ἔκαμνε τέτοιους μορφασμοὺς ὅστε ὁ ἄνθρωπος πού δὲν εἶχε χιούμορ ἄρχισε νὰ γελᾶ. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὁ Τζέφερσον Σμιθ ἦταν ὁ πού σοβαρός. Στὴν τρίτη πρᾶξῃ ὅπου ἐκτυλίσσεται ἡ πλοκὴ τοῦ ἔργου, μυνηριώδεις κρότοι ἀκούσθησαν ἀπὸ τὸ θεωρεῖο τοῦ διευθυντοῦ. Ἦταν ὁ ἡθοποιὸς ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ τῶν προσπαθειῶν πού κατέβαλλε γιὰ νὰ κρατηθῇ, λίγο ἔλειπε νὰ λιποθυμήσῃ καὶ τέλος ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα.

Στὸ διάλειμμα, ἀπὸ τὸ πρῶτο μέρος, ὁ Φίτς Σίμονς, ὁ γνωστὸς φιλόσοφος ἔδωκε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἔργο περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ ἐδίδαζε μετὰ μεγάλη προσοχή. Ἦδη ὅμως εἶχε ἀρχίσει

νὰ κλονίζεται. Ὁ Σὺλ Δαβίδ πούριτανός σκώθηκε ὡρὸς καὶ ἀπήγγειλε μερικὰ διαλεκτὰ λόγια περὶ ἀμαρτίας, καὶ ἀπεχώρησε ἀπὸ τὸ θεωρεῖο καὶ τὸν συναγωνισμὸ. Σὲ λίγο ἐμφανίσθηκε στοὺς πρῶτους μπᾶγκους γελώντας καὶ ζητωκραυγάζοντας μαζί με τοὺς ἄλλους με τὸν μεγαλειότερον ἐνθουσιασμὸ. Ὁ Τζέφερσον Σμιθ βρισκόταν ἀκόμη στὴν καλλίτερη κατάστασι. Τὸ δεύτερο μέρος ἀρχισε.

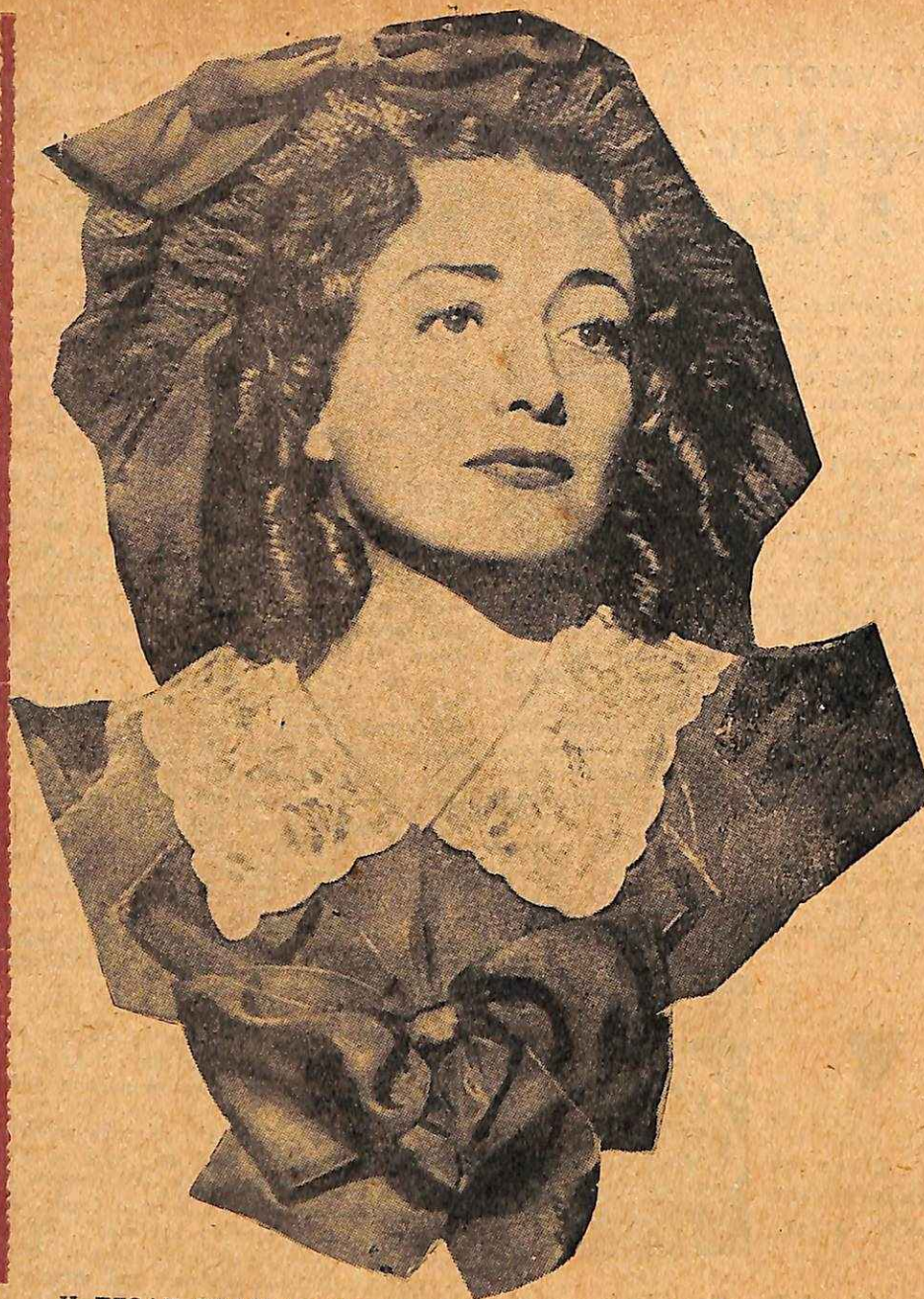
Τώρα ἡ πλοκὴ τοῦ ἔργου περιεπλάκη περισσότερο. Καὶ οἱ τέσσερις χιλιάδες ἐνέτειναν ἀκόμη περισσότερο τὴν προσοχή τους. Ὁ Τζέφερσον Σμιθ χασμουρήθηκε δυνατὰ, πρᾶγμα πού ὁ Γουώλκερ παρατήρησε μετὰ ἐξαιρετικὴν κατὰληξιν. Ἡ δεύτερη πρᾶξις ἦταν ἡ κατακλείς τοῦ ἔργου καὶ τὰ κομικὰ ἐπεισόδια διεδέχοντο τὸ ἕνα τὸ ἄλλο με αὐξανόμενη ταχύτητα. Μερικοὶ θεαταὶ λιποθύμησαν ἀπὸ τὰ γέλια καὶ μετεφέρθησαν ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Κατὰ τὸ τέλος τῆς πρᾶξεως τὸ «Κλεμμένο πανταλόνι τοῦ Μπίλνυ» ἔπιασε φωτιά, καὶ ὁ φιλόσοφος κατελήφθη ἀπὸ παροξυσμὸ γέλωτος καὶ ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ὁ Τζέφερσον Σμιθ ἔμεινε μόνος κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ ὁ συμβολαίγραφος ὁ ὁποῖος δὲν τολμοῦσε πιά νὰ κτυπᾶ τὴν σκηνὴ, τὸν παρατηροῦσε με τὴν μεγαλειότερη προσοχή. Ἡ ἔβδομη καὶ τελευταία πρᾶξις ἄρχισε, καὶ οὕτε ἔχους μειδίσματος δὲν εἶχε φανῇ στὸ αὐστηρὸ πρόσωπον τοῦ Τζέφερσον Σμιθ. Καὶ ὁ Γουώλκερ ἄνοιξε ἡδὺ τὸ βιβλιᾶριὸν τῶν ἐπιταγῶν του. Μιᾶ σὴ σκηνὴ ἔμενε ἀκόμη, ἀλλὰ πρᾶγματι ὅλα εἶχαν τελειώσει. Τὸ κοινὸ ἄρχισε νὰ σκώετα καὶ ὁ Γουώλκερ ἔβγαλε τὸ στυλὸν του γιὰ νὰ υπογράψῃ τὸ τσέκι τῶν 5 χιλιάδων.

Τότε συνέβη κατὰ ἀπρόοπτον! Ὁ Τζέφερσον Σμιθ γέλασε!

□ □

«Καὶ ὅμως ἦταν πραγματικὸς ἄθλος», εἶπε ὁ Σ. Γουώλκερ ἀφοῦ συνῆλθαν. «Ἀλλὰ πέστε μου, πὼς κατορθώσατε νὰ μείνετε σοβαροὶ τόσον ὥρα»;

Ὁ Τζέφερσον Σμιθ τὸν κῦτταξε μελαγχολικά. «Ἄν εἶχατε δῇ καὶ σεῖς αὐτὸ τὸ φιλμ 544 φορές ὅπως ἐγὼ», εἶπε, «θὰ μπορούσατε καὶ σεῖς νὰ μείνετε ἐξ ἴσου σοβαροί. Κι' ἐγὼ κύριοί μου, τὸ εἶδα 544 φορές, δηλαδή ἕνα κύριοί μου, τὸ εἶδα 544 φορές, δηλαδή ὅσες φορές παίχτηκε στὴν Ν. Υόρκη. Επαί- νους τοῦ δεύτερου φλάουτο καὶ μπορὼ νὰ ἔα ἐκεῖ τὸ δεύτερο φλάουτο

Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ στο τελευταίο της φιλμ «Γκόρζιους Χάσους».

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια εἶχαν δώσει στὸν Φράνσοτ Τόν, νεοφερμένο στὸ Χόλλυγουντ, τὸν ρόλο τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Τζόαν Κράουφορντ στὴν ταινία «Σήμερα ζούμε». Ὁ Φράνσοτ ἔτρεμε παίζοντας τὸν ρόλο αὐτό γιατί τότε ἤξερε τὴν Τζόαν μόνο ὡς Μεγάλην Στάρ καὶ φοβόταν ὅτι δὲν θὰ ἦταν ἀξίος νὰ μετρηθῇ μαζί της.

Σήμερα ὅμως, πού ὁ Φράνσοτ Τόν δὲν εἶναι πιά ἕνας ἀγνωστος νεοφερμένος ἀλλὰ ἕνας γνωρισμένος ἀστήρ, παίζει τὸν ρόλο τοῦ συζύγου τῆς Τζόαν Κράουφορντ στὴν ταινία «Γκόρζιους Χάσους». Τώρα δὲν φοβάται πιά, γιατί τώρα γνωρίζει τὴν Τζόαν: εἶναι παντρεμένος μαζί της. Σήμερα ὅμως, ἡ ἴδια ἡ Τζόαν τρέμει πού παίζει μαζί με τὸν Φράνσοτ Τόν! «Εἶναι ἕνας τόσο μεγάλος ἡθοποιός, λέγει ἡ Τζόαν, πού πρέπει νὰ ἐργάζομαι τρεῖς φορές περισσότερο ὅταν παίζω μαζί του γιὰ νὰ εἶμαι ἀντάξιά του. Ζητᾷ τόσο πολλὰ ἀπὸ μένα!»

«Ἕνας χρόνος συμπληρώνεται ἀφ' ὅτου παντρεύτηκαν καὶ ὁ Φράνσοτ Τόν θεωρεῖται ἀκόμη ὡς «ὁ τελειότερος σύζυγος

τοῦ Χόλλυγουντ». Κατάλαβα ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ γράψω κανεὶς ἕνα ἄρθρο γιὰ τὸν Φράνσοτ Τόν, μόνον τοῦ. Ὅχι ἐπειδὴ δὲν ἔχει δική του προσωπικότητα—κάθε ἄλλο!—ἀλλὰ γιατί ὁλόκληρη ἡ ζωὴ του, ἡ ζωὴ του στὸ στούντιο, ἡ ζωὴ του στὶς διακοπές, ἡ ζωὴ του στὸ σπίτι, ἡ ἰδιωτικὴ του ζωὴ, εἶναι τόσο ἀναπόσπαστα συνδεδεμένη μετὰ τὴν ζωὴ τῆς Τζόαν Κράουφορντ πού σὰς εἶναι ἀδύνατο νὰ γράψετε μόνο γιὰ τὸν Φράνσοτ Τόν. Θὰ γράψετε ἀναγκαστικῶς γιὰ τὸν Φράνσοτ καὶ τὴν Τζόαν!

Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ σὰς πῶ ἀκόμη μιὰ φορά ὅτι ἕνα χρόνο μετὰ τὸν γάμο τους ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Τόν εἶναι ἀκόμη τὸ «ἰδεωδέστερο ἀνδρόγυνον τοῦ Χόλλυγουντ». Καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι πού διηρωτῶντο περίου: «πόσο θὰ βαστάξῃ κι' αὐτό;» κατάπιαν τὴ γλῶσσα τους ἐν τῷ μεταξύ.

Μὲ χίλιους δυὸ τρόπους ὁ Φράνσοτ Τόν δείχνει τὴν ἀγάπη του στὴ σύζυγό του Τζόαν. Ὅχι μονάχα ὅταν εἶναι μόνοι τους, ἀλλὰ καὶ στὸ στούντιο ἀκόμη μπροστὰ σὲ ὄλους, ὁ Φράνσοτ δὲν κρύβει τὴν ἀγάπη του.

Ὁ γάμος δὲν ἄλλαξε τὸν Φράνσοτ Τόν

Κυτᾶτε λ.χ. τὰ καμαρίνια τους στὸ στούντιο ὅπου γυρίζουν τὴν τελευταία ταινία τους. Εἶναι τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο. Ἄν ρίξετε μιὰ ματιά στὸ διαμέρισμα τῆς Τζόαν θὰ τὸ ἴτε πάντα γεμάτο μετὰ ἐξαισία ὀροσερὰ λουλούδια. Εἶναι λουλούδια τοῦ Φράνσοτ. Κάθε μέρα φροντίζει νὰ τὸ γεμίξῃ μετὰ νέα λουλούδια γιὰ νὰ θυμίζουν στὴν γυναῖκα του τὴν ἀγάπη του.

Αὐτὸ εἶναι μιὰ ὥραία χειρονομία. Ἐκάνει καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη πρακτικώτερο: Θὰ ἴτε μέσα στὸ κινητὸ καμαρίνι τῆς Τζόαν ἕνα τηλέφωνο! Εἶναι τὸ μοναδικὸ τηλέφωνο πού ὑπάρχει σὲ κινητὸ καμαρίνι· κι' αὐτὸ γιατί ὁ Φράνσοτ σκέφθηκε νὰ τῆς κἀν μιὰ εὐχάριστη ἐκπληξὴ ξέροντας πόσο τῆς ἀρέσει νὰ τηλεφωνῇ συχνά. Διέταξε λοιπὸν καὶ ἔνωσαν τὸ τηλέφωνο αὐτὸ μετὰ τὸ ἐντρικὸ σύρμα τοῦ στούντιο ὥστε σ' ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ στούντιο κι' ἂν μεταφέρεται τὸ καμαρίνι τῆς Τζόαν νὰ μπορῇ ἐκεῖνη νὰ τηλεφωνῇ.

«Κάθε μέρα, τῆς κάνει ἕνα μικρὸ δῶρο. Ἡ ἀγάπη τοῦ Φράνσοτ ὅμως οὐδὲν περιορίζεται μόνο στὰ ὄψα αὐτά. Εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε ὁ Φράνσοτ, καθὼς εἶναι λεπτὸς ψυχολόγος, ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ ἀτομικὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου—καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται γιὰ τὴν γυναῖκα του—πρέπει νὰ εἶναι ζηλότυπα σεβαστὴ. Κι' ἔτσι μολονότι τὰ καμαρίνια τους στὸ στούντιο εἶναι δίπλα-δίπλα τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ὁ Φράνσοτ ποτε δὲν ἐπισκέπτεται τὸ διαμέρισμα τῆς Τζόαν, ἂν δὲν τὸν προσκαλέσῃ ἡ ἴδια.

Φυσικά, ἡ Τζόαν τὸν προσκαλεῖ συχνά, πολὺ συχνά. Ὅλα σχεδὸν τὰ διαλείμματα ὁ Φράνσοτ τὰ περνᾷ μετὰ τὴν Τζόαν. Παίζουν χαρτιά ἢ συζητοῦν γιὰ διάφορα θέματα πού τοὺς ἐνδιαφέρουν. Καὶ ὅταν τέλος ὁ βοηθὸς τοῦ σκηνοθέτου χτυπᾷ στὴν πόρτα τῆς Τζόαν καὶ προσκαλεῖ τὴν Τζόαν καὶ τὸν Φράνσοτ, βλέπει πάντα ἕνα χαριτωμένο ταμπλά καθὼς ὁ Τόν βγαίνει ἀπὸ τὴν κάμαρά τῆς γυναῖκας του: σταματοῦν πάντα στὸ κατώφλι καὶ ὁ Φράνσοτ παίρνει στὴν ἀγκαλιά του τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν φιλεῖ.

Καὶ ὅταν τελειώσουν τίς δουλειές τους, δὲν πηγαίνουν ἐνῶς νωρίστὰ νὰ κυτᾶξῃ τὰ συμφροντά του, ὅπως συμβαίνει μ' ἕνα σωρὸ ἀνδρόγυνα στὸ Χόλλυγουντ. Πηγαίνουν καὶ οἱ δυὸ στὸ σπίτι τους. Τὸ σπίτι τους στὸ Μπρέντγουντ εἶναι ὁ Παράδεισός τους. Ζοῦν ἐκεῖ ἀπλᾶ κι' εὐτυχισμένα ὅπως ἕνα ὁποιοδήποτε ἀνδρόγυνον. Ὁ Φράνσοτ ξεπλώνεται σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα μετὰ κανένα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα του βιβλία. Τὸ σκυλί του, ἡ «Πούπχεν» πηγαίνει κοντὰ του περιμένοντας χάδια. Σ' ἕνα μεγάλο μαξιλάρι κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Φράνσοτ, κάθεται ἡ Τζόαν καὶ παίζει μετὰ σκυλάκι της, τὴν «Μπέμπη». Καὶ εἶναι μιὰ πραγματικὰ οἰκογενειακὴ εἰκόνα, λιγάκι ἀσυνήθιστη γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ μουσικὴ εἶναι ἡ πιὸ ἀγαπημένη τους ἐνασχόλησις καὶ ὅταν εἶναι μόνοι τους, ἀισθάνονται πραγματικὴ λατρεία γι' αὐ-

τὴν καὶ τῆς ἀφιερώνουν ὧρες ὁλόκληρες κάθε μέρα.

Στὸ μεγάλο τους σαλόνι ἔχουν τὴν ὠραιότερη μουσικὴ μηχανὴ πού μπορεῖ νὰ ἀγορασθῇ μετὰ χρήματα. Θὰ ἦταν ἐγκλημα νὰ τὴν ἀποκαλούσαμε ἀπλῶς φωνογράφον. Εἶναι τὸ τελειότερο μουσικὸ ὄργανο ἀπ' ὅσα κατασκευάστηκαν ὡς σήμερα γιὰ νὰ παίζουν δίσκους. Δὲν ἔχει ἕνα μόνο μεγάφωνο ἀλλὰ τρία καὶ τοποθετημένα εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποδίδεται τέλεια ἡ μουσικὴ μιᾶς ὕπερας ἢ μιᾶς συμφωνίας.

Ὁ Φράνσοτ ἔχει ἀγοράσει γιὰ τὸ μηχανῶνα αὐτὸ 3.200 δίσκους! Ὁλόκληρα συμφωνικὰ ἔργα, ὁλόκληρες ὕπερες ἀπὸ τὴν πρώτη νότα ὡς τὴν τελευταία.

Πολλὲς φορές, ὅταν παίζεται ὕπερα, τραγουδοῦν καὶ οἱ δυὸ τους μαζί μετὰ τὴν μουσικὴ. Καὶ οἱ δυὸ τραγουδοῦν γλυκά, σωστά, συμπαθητικά. Καὶ δὲν εἶναι τὸ τραγοῦδι κανένα περαστικὸ καπρίτσιο

τους. Ἐχουν προσλάβει γιὰ καθηγητὴ ἕναν ἀπὸ τοὺς καλυτέρους πού ὑπάρχουν, ἕναν Ἰταλὸ μαέστρο. Μελετοῦν μαζί μ' αὐτὸν δυὸ ὧρες τουλάχιστον καθεμέρα.

Σήμερα, τραγουδοῦν οἱ δυὸ τους πολλὰ ἀπὸ τὰ γνωστότερα καὶ ὠραιότερα μουσικὰ ντουέττα. Σκοπεύουν ἄλλωστε νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ ταλέντο τους αὐτὸ καὶ στὸν κινηματογράφον. Περιμένουν ὅμως προηγουμένως νὰ τὸ τελειοποιήσουν στὸν ἀνάτοιο βαθμὸ.

Παραδέχεται ὅτι δὲν εἶναι ἀκριβὴς στὰ ραντεβού του, ὅτι ἀφήνει τὸν κόσμο νὰ τὸν περιμένῃ καὶ ὅτι ξεχνᾷ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ὅταν λησμονήσῃ νὰ πάῃ σὲ κανένα ραντεβού.

Εἶναι πολὺ εὐαίσθητος. Ἀκοῦστε μιὰ ἱστορίαν πού τοῦ συνέβη κάποτε: Ἦταν ἀνέκαθεν θαυμαστής τοῦ Σαρλώ. Ὁ θαυμασμὸς του ἐφθασε σχεδὸν τὰ ὅρια τῆς λατρείας. Κάποτε συνήντησε τὸν Σαρλώ σ' ἕνα κονσέρτο. Διευθύνθηκε σ' αὐ-

τὸν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα αὐτόγραφο. Χωρὶς κανὲν νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν κυτᾶξῃ, ὁ Σαρλώ μευρμούρισε: «Ποτὲ δὲν δίνω αὐτόγραφα». Ντροπιασμένος, κόκκινος, πληγωμένος, ὁ Φράνσοτ ξαναγύρισε πίσω στὸ κάθισμά του. Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν ξαναζήτησε ποτὲ πιά αὐτόγραφο.

Πρὶν ἀπὸ χρόνια, συνήθιζε νὰ πηγαίνει κάθε καλοκαίρι στὸν Καναδᾶ, γιὰ ἱππασίαν, κυνήγι καὶ ψάρεμμα. Καὶ τώρα αἰσθάνεται κάπως τὴν στέρηση τῶν διασκέδασων αὐτῶν. Μὰ δὲν ἀναφέρει τίποτα γι' αὐτὰ γιατί ἡ Τζόαν δὲν πολυενδιαφέρεται γι' αὐτά. Ἐκτός τοῦτοῦ τὸν συνδέει καὶ κάτι ἄλλο μετὰ τὸν Νιαγάρα. Ἐκεῖ κοντὰ γεννήθηκε. Ὁ πατέρας του εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους βιομηχάνους τοῦ κόσμου, ἀρχηγὸς μιᾶς μεγάλης ἀνωνύμου ἐταιρίας τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Φράνσοτ θὰ μπορούσε ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τοῦ πατέρα του καὶ νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς ἕνας καλὸς βιομήχανος. Προτίμησε ὅμως τὸ θέατρο καὶ ἡ οἰκογένειά του ἔξυπνη καὶ μορφωμένη, δὲν τὸν ἐμπόδιζε, ἀλλὰ τὸν ἐβοήθησε ἀπεναντίας. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς λατρεύει τὴν οἰκογένειά του. Πολὺ συχνά τῆς τηλεφωνεῖ καὶ ἐξοδεύει ἕνα σωρὸ χρήματα γι' αὐτὴ τὴν τηλεφωνικὴ συνομιλία. Καὶ μόνο στὶς συνουμιλίες αὐτὲς ὁ Φράνσοτ ξαναγίνεται ἕνα μικρὸ παιδί.

Βέβαια τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τοῦ Φράνσοτ Τόν εἶναι ἡ ἀπέραντη καὶ φλογερὴ ἀγάπη του γιὰ τὴν Τζόαν. Ὅμως καὶ πέρα ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτή, ὑπάρχει καὶ ἄλλο ἀκόμη: εἶναι ὁ ἔντονος, πανίσχυρος ἰδεαλισμὸς τοῦ Φράνσοτ. Γιατί ὁ Φράνσοτ εἶναι ὁ φανατικώτερος ἰδεαλιστὴς τοῦ Χόλλυγουντ. Οἱ στενοὶ του φίλοι ξέρουν καλὰ τὰ οὐτοπιστικὰ δεινὰ του.

Πρὶν ἀπὸ ἕνα δυὸ χρόνια ὁ Φράνσοτ πού συναμιλοῦσε μετὰ κάποιον στενὸ τοῦ φίλου, καθὼς ἦσαν ξεπλωμένοι στὴν ἡλιόλουστη ἀμμουδιὰ μιᾶς ἐρημικῆς πλάζ τοῦ εἶπε: «Εἶμαι τόσο αἰσιόδοξος ὥστε πιστεύω ὅτι ἡ «τέλεια πολιτεία» ὑπάρχει κάπου. Μιὰ οὐτοπιστικὴ πολιτεία, χωρὶς φόρους, χωρὶς χρήματα, χωρὶς πολιτικά. Κάποτε, ἐλπίζω ὅτι θ' ἀγοράσω ἕνα καράβι καὶ θὰ ταξιδέψω ἀναζητώντας τὴν τέλεια αὐτὴ χώρα... Ὡς μὴ μοῦ πῆτε, σὰς παρακαλῶ, ὅτι πουθενά δὲν θὰ τὴν βρῶ.»

Ἀφοῦ παντρεύτηκε τὴν Τζόαν, ὁ ἴδιος ἐκεῖνος φίλος τοῦ τὸν ρώτησε ἂν ὁ γάμος του ἄλλαξε τὸ δεινὸ τοῦ αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ πού θάκανε μιὰ μέρα, ἀναζητώντας τὴν ἰδεώδη χώρα.

—Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Φράνσοτ. Γιατί νὰ τὸ ἀλλάξῃ;

—Γιατί ἴσως ἡ γυναῖκά σας νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀναζήτησιν τῆς οὐτοπίας.

—Ἰσως, ἀπάντησε ὁ Φράνσοτ. Μὰ ὁ γάμος δὲν ἔπαισε ποτὲ ν' ἀλλάξῃ τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τῆς ἀτομικότητός μου πού εἶναι ὁ ἰδεαλισμὸς.

ΦΡΑΝΣΟΤ ΤΟΝ, ὁ μεγαλειότερος ἰδεαλιστὴς τοῦ Χόλλυγουντ

ΧΕΝΡΥ ΛΑΝΓΚΦΟΡΝΤ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένα βαθύτατο μίσος χωρίζει τους δυο συζύγους: την κόρησσα Βέρθα και τον κόμητα Γκοντεφρόντ ντε Λαντεναί. Η κόμηση θεωρεί τον άνδρα της ως δολοφόνο της κόρης της Μαρκέλλας, και ως καταστροφέα της περιουσίας της, ενώ από το άλλο μέρος ο Γκοντεφρόντ την λατρεύει και εγκρατερεί.

Η Βέρθα ήταν κόρη του μεγαλοβιομηχάνου του Σεντάν, Τερλάν. Φιλόδοξος, όσα και σκληροτράχηλος αυτός, ώνιρεύθηκε να δώσει την κόρη του σ' έναν ευγενή. Υπήρχε όμως και κάποιος που αντιμετώπιζε στά σχέδια του Τερλάν, και που εργαζόταν κρυφά για την καταστροφή αυτού και της οικογενείας του.

Ήταν αυτός ο Ζερβαί Φλοριζέ, γιός του παλιού συνεταίρου του Τερλάν, τον οποίο αυτός άδίκησησε και τον έκανε να πεθάνει στην ψάθα μ' ένα φοβερό μίσος στην καρδιά εναντίον του. Το μίσος αυτό το κληροδοτεί πεθαίνοντας στον γιό του Ζερβαί, στην μαύρη και μοχθηρή καρδιά του οποίου βρίσκεται όλη την απήχηση που έχειά-ζοτο για να διαιωνισθή. Ο Ζερβαί μετά τον θάνατο του πατέρα του, προσλαμβάνεται στο εργοστάσιο του Τερλάν. Δεν άργει να έρωτευθή τρελλά την κόρη του Βέρθα. Άλλά αυτή, έκτος από ένα αδελφινό ενδιαφέρον που έχει για τον Ζερβαί τίποτε άλλο δεν οισθάνεται γι' αυτόν. Άπειαντίας λατρεύει έναν αξιωματικό, τον υποκόμητα Ζάν ντε Λαντεναί. Ο Ζερβαί το ξέρει αυτό και σ' ένα κτηνική εκδρομή, σκοτώνει τον νεαρό υπολοχαγό, χωρίς να τον καταλάβει κανείς. Η Βέρθα θρηνεί για τον θάνατο του μηιστήρος της και έμπιστεύεται σ' έναν καιρό στον πατέρα της ότι θα γίνη μητέρα. Ο Τερλάν γίνεται έξω φρενών, και παίρνει την Βέρθα για ένα μακρινό ταξίδι. Εκεί, σ' ένα γωνιά της Πολωνίας η Βέρθα αποκατά ένα κοριτσάκι το οποίο της το άποσπ' ο πατέρας της για να το έμπιστευθή σ' ένα Πολωνίδα, την Λίνα Κίφφερ. Κατόπι παίρνει την κόρη του και επιστρέφουν στην Γαλλία. Η Βέρθα είναι άπαρηγόρητη, και δεν ζή πια παρ' για την κόρη της. Πιεζομένη όμως από τον πατέρα της, συγκατανέει να παντρευτή. Ο ένας όμως, μετά τον άλλον οι μηιστήρες απομακρύνονται μυστηριωδώς από αυτήν. Όλα τα συνοικέσια μεταιώνονται γιατί την τελευταία στιγμή οι γαμβροί έπαυοναν ένα ανώνυμο γράμμα στο οποίο τους άποκαλύπτετο το πάθημα της Βέρθας. Τα γράμματα αυτά, στέλνει ο Ζερβαί. Ένας όμως από τους ύποπτούς—ο τελευταίος απ' όλους—ο κόμης Γκοντεφρόντ ντε Λαντεναί δεν υποχωρεί. Μετά από καιρό την Βέρθα και την θέλει όπωσδήποτε. Όλοι τότε τον κατηγορούν ότι παίρνει την Βέρθα για να πλουτίγη. Τον νομίζουν φτωχό, ενώ αυτός, είχε κάνει σ' ένα μακρά άπουσία του στην Αυστραλία, μια άρκετά μεγάλη περιουσία. Δεν λέγει όμως τίποτε και έτσι παρασύρεται και η Βέρθα από την κοινή γνώμη που είχε κατά του Γκοντεφρόντ και τον άπο-προβεί και αυτή, αν και έχη γίνει πια σύ-

ζυγός του. Σ' αυτό συντελεί και η θεία της Μαρί-Ζάν, κάτοχος κάποιας περιουσίας την οποία θα κληρονομήσει μετά τον θάνατό της η Βέρθα. Όλοι πείθουν την Βέρθα ότι ο κόμης την πήρε για τα λεπτά της και άποδει-ξες ότι μόλις τα πήρε, κυττάζει πώς να τα διασπάθισι. Πραγματικά, ο Γκοντεφρόντ άδοεύει άλύπτητα τα χρήματα της Βέρθας... Χτίζει, αγοράζει το ένα και τ' άλλο κτλ. Έχει όμως τον σκοπό του. Θέλει να έξανεμίσει μέχρι του τελευταίου λεπτού την περιουσία της Βέρθας και τότε όταν θά-ναι πια φτωχή, να της επαναλάβη την διαβε-δαίωση του ότι την λατρεύει άποκαλύπτον-τας της και την ύπαρξη της περιουσίας του. Αν τ'ω μεταξύ η Μαρί-Ζάν, άποφασισμένη να μην άφήση λεπτό στον Γκοντεφρόντ, έμποεί όλη της την περιουσία και κρύβει τα λεπτά στα δεσμάτα των τ'ωτων της δι-βλοθήκης της. Ο Ζερβαί τυχαίως το μα-θαίνει αυτό, και μια νέα έγκληματική σκέψη περνά από το μυαλό του: να σκοτώση την γρηά Μαρί-Ζάν και να βάλη χέρι στα λε-

ΣΗΜΕΡΑ

Έκτενης περίληψης χάριν των νέων άναγνωστών μας, των προηγουμένων και του άραιοτάτου μυθιστορήματός μας που τόσο συ-νεκίνησε.

ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΑΝΤΙΟ

πτά, ένοχοποιώντας ταυτοχρόνως τον Γκοντεφρόντ για τον θάνατό της.

Προτού γίνουν όμως όλα αυτά, πεθαίνει από συγκοπή ο γέρο-Τερλάν. Τυχαίως παρρησιάζεται στις τελευταίες του στιγμές ο Ζερβαί, στον όποιον ο Τερλάν έμπιστεύεται ότι η κόρη της Βέρθας ζή κι' ότι είναι στην Πολωνία με την Κίφφερ. Όλα αυτά η Βέρθα δεν τα ξέρει και ο Ζερβαί δεν της άποκαλύπτει τίποτε. Έχει το σχέδιο του, σχέδιο σατανικό. Ένα χρόνο μετά τον θάνατο του Τερλάν έρχεται στην Γκλιοριέ, το σπίτι του ζεύγους Λαντεναί ένα συστημένο γραμμαίο επ' όνόματι του Τερλάν. Το στέλνει η Λίνα Κίφφερ, η οποία δεν είχε πάρει ένα χρόνο τώρα λεπτά για την μικρούλα—εφόσον ο Τερλάν που της έστειλε είχε πεθάνει και ο Ζερβαί δεν οιστώθηκε τί θα άπογί-νη η Μαρκέλλα, η κόρη της Βέρθας,—και παρακαλεί να την δοθηήσουν.

Ο Γκοντεφρόντ μένει κατάπληκτος και άποφασίζει να πάγη στην Πολωνία και να φέρη την Μαρκέλλα. Έτσι, θα κέρδιζε πια γρηγορά την αγάπη της γυναίκας του. Έμπιστεύεται το σχέδιό του στον Ζερβαί, τον όποιον δεν ύποπτεύεται, και τον νομίζει καλό και εύλοκον φίλο. Του λέγει να μην πη τίποτε της Βέρθας για να της κάνει έκκληση και φεύγει.

Ο Ζερβαί όμως, δεν έννοει να άφήση άνεμετάλλευτη την ευκαιρία. Συλλαμβάνει

στο νου του νέο σατανικό σχέδιο.

Είναι οι παραμονές του γαλλογερμανικού πολέμου του 1870. Ο Γκοντεφρόντ έχει στο εργοστάσιό του έναν Γερμανό εργάτη, τον Μπαίκερ που έτοιμάζεται να φύγη με την έπιστράτευση που άρχισε, για την Γερμανία. Ο Μπαίκερ αυτός είναι ένας τύπος φαύλου και έγκληματίου. Ο Ζερβαί τον παίρνει ένα βράδυ και τον πείθει άντι άδρότάτης άμοιθής να πάγη στην Πολωνία να δολοφονήση την Μαρκέλλα.

Ο Μπαίκερ φεύγει και την άλλη μέρα φεύγει και ο Γκοντεφρόντ. Έν τ'ω μεταξύ στην Πολωνία συμβαίνουν δραματικά γεγονότα. Η Λίνα Κίφφερ πεθαίνει, προτού πεθάνη όμως έμπιστεύεται στην Μαρκέλλα που είχε γίνει κοπέλλα πια, το μυστικό της καταγωγής της. Η Μαρκέλλα άποφασίζει άμέσως να φύγη για την Γαλλία.

Την ώρα που ξεκινούσε, παρουσιάζεται ύπο την μεταμφίεση άμαξά ο Μπαίκερ και προσφέρεται να την μεταφέρει με το κάρο του. Άνύποπη η Μαρκέλλα δέχεται. Είχαν πια φύγει οι δυο τους, όταν φθάνει και ο Γκοντεφρόντ. Μαθαίνει ότι η νέα έφυγε και τρέχει άμέσως να την προφθάση. Η άπό-σταση όμως που τους χωρίζει είναι μεγάλη και όταν φθάνη επί τέλους, το έγκλημα είχε συντελεσθή.

Ο Μπαίκερ είχε ρίξει την Μαρκέλλα άπάνω απ' ένα γκρεμό στον ποταμό. Στον Γκοντεφρόντ λέγει ότι συνέβη δυστύχημα και φεύγει άμέσως. Του κάκου ο Γκοντεφρόντ ψάχνει να βρη την Μαρκέλλα. Άπελπισμένος άποφασίζει να γυρίση πίσω στην Γαλλία, άφου τηλεγράφησε του Ζερβαί τα της καταστροφής, με την σύσταση να μην πη τίποτε της Βέρθας. Άργότερα ο Ζερβαί, όταν άποκαλύπτει στην κόρησσα τον θάνατο της κόρης της, χρησιμοποιεί το τηλεγράφημα αυτό για να ένοχοποιήση τον Γκοντεφρόντ ως δολοφόνο της Μαρκέλλας. Η Βέρθα μισεί τώρα περισσότερο τον άνδρα της.

Έν τ'ω μεταξύ η Μαρκέλλα που δεν είχε σκοτωθή, όπως είχε νομίζει ο Μπαίκερ, σώζεται από ένα νεαρό Γάλλο μηχανικό τον Μαρτέν, και φθάνει μαζί του ως το Σεντάν, όπου η Μαρκέλλα ντυμένη άγορίστρια τραυματίζεται και ο Μαρτέν συλλαμβάνεται αλχημάλωτος από τους Γερμανούς. Ο πόλεμος μαίνεται. Η Μαρί-Ζάν περιμαζεύει μια μέρα τραυματισμένη την Μαρκέλλα και την κρατεί σπίτι της χωρίς να ξέρη ποιά είναι. Όταν η Μαρκέλλα έγινε καλά, της άφηγείται ποιά είναι και η Μαρί-Ζάν δοκιμάζει μια τρομερή συγκίνηση. Πηγαίνοντας να πη την μεγάλη είδηση της Βέρθας, πέφτει λιπόθυμη. Όταν την σήκωσαν δεν είναι πια σ' όθεο ούτε να μιλήσθ ούτε να κινηθή. Είχε πάθει παράλυση. Άκούει, όμως, βλέπει, και άντιλαμβάνεται τα πάντα.

Η Μαρκέλλα άφοσιώνεται στην περιθάλψη της γιαγιάς της, όπως την λέγει, βοηθούμενη και από την Βέρθα. Ξέρει πια ότι αυτή είναι μητέρα της, άλλά όπως είχαν μείνει σύμφωνοι με την Μαρί-Ζάν, δεν της άποκαλύπτει άκόμη τίποτε, έξακολουθεί να περνά για άγνοη με το όνομα Άρνολντ.

Ο Γκοντεφρόντ, ο όποιος ποτέ ως εκείνη την ήμερα δεν είχε πάγει να ιδή την Μαρί-Ζάν, τώρα που βρίσκεται σ' αυτή τη

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

κατάσταση και δεν ξέρει κανείς πόσο θα ζήση, πηγαίνει να την ιδή.

Είναι ένα χειμωνιάτικο βράδυ, το χιόνι πέφτει πυκνό. Ο Γκοντεφρόντ λέει της Βέρθας ότι πάει στην Μαρί-Ζάν. Φθάνει εκεί, άπομακρύνει την Μαρκέλλα και τα λέγει όλα της Μαρί-Ζάν.

Κατόπι φεύγει έλαφρομένος. Ο Ζερβαί όμως, που τριγύριζε εκεί έξω, τον είδε να μπαίνει και άποφασίζει άμέσως να έκτελέση το σατανικό σχέδιο που τόσο καιρό τώρα βυσσοδομούσε.

Παραφυλάγει και όταν ο Γκοντεφρόντ φεύγει, τρέχει στο δωμάτιο της παραλυτικής και την πνίγει μ' ένα μαξιλάρι. Κατόπι έξαφανίζεται μέσα στην νύχτα.

Προηγούμενος ο Ζερβαί, μια άλλη μέρα δηλ. είχε του κάκου ζητήσει να κλέψη την διαθήκη της Μαρί-Ζάν. Δεν την βρίσκει γιατί αυτή την είχε έμπιστευθή στην Μαρκέλλα, κρυμμένη όπως την είχε μέσα σ' ένα βιβλίο, λέγοντας της νέας να κρατήσει αυτό το βιβλίο και να μην το δώσει κανενός.

Ο θάνατος της Μαρί-Ζάν άναστατώνει όλη την περιφέρεια. Ο γιατρός του χωριού τον βρίσκει ύποπτο και είδοποιεί τις άρχές. Αυτές άρχίζουν εύθως άνακρίσεις. Η Βέρθα, ύποψιάζεται άμέσως τον Γκοντεφρόντ. Όλα είναι εναντίον του. Δεν λέγει όμως άκόμη τίποτε. Τώρα ο άνακριτής άπευθύνεται σ' αυτήν:

—Ρωτήστε με, κύριε, λέγει στον άνακριτή, θα άπαντήσω.

41. (Η συνέχεια)

—6 γήκατε καθόλου από την Γκλιοριέ, χθές;

—Όχι.
—Ο κόμης ντε Λαντεναί άπουσίσε καθόλου;

—Ναι... είπε έκενη με φωνή σιγαή άλλά σταθερή. Στις τέσσερις.

—Σας είπε που πήγαινε;

—Ναι, έρχόταν έδω. Στην θεία μου.

—Έρχόταν συχνά έδω;

—Ήλθε χθές... για πρώτη φορά.

Ο άνακριτής άνατρίχιασε.

—Σας είπε μήπως και το λόγο της έπισκέψεως αυτής, άφου το πράγμα συνέβαινε πρώτη φορά.

—Ναι. Μου έδωσε δυο δικαιολογίες:

—Εν πρώτοις σκεπτόταν την κοινή γνώμη που ά εύρισκε παράξηση την άδιαφορία του άπέναντι της θείας μου. Και δεύτερον ήθελε να έξαγνισθή στα μάτια της, γιατί δεν έπιθυμούσε να πεθάνη μισώντας τον.

Αυτά ήταν τα ίδια του τα λόγια.

—Τίποτε περισσότερο;

—Εκείνη κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

—Και δεν ρωτήσατε τί άποκαλύψεις σκόπευε να κάνει στην Μαρί-Ζάν;

—Ο σύζυγός μου άρήθηκε να μου δώσει έξηγήσεις.

—Κυρία, μου φαίνεται από όλα αυτά ότι θεωρείτε τον σύζυγό σας ένοχο.. Δεν σ'άς ζητώ να τον κατηγορήσετε... Διαπιστώνω μονάχα τα γεγονότα.

—Έμεινε σιωπηλός μερικά λεπτά, βυθι-

σμένος σ' έσκέψεις. Σ' έ λίγο συνέχισε:

—Ένα πράγμα με έκπλήττει έξαιρετικά: Μου φαίνεται καταπληκτικό, ένας άνδρας που έτοιμάζει ένα τέτοιο έγκλημα, να ένεργη τόσο φανερά όπως ένηργησε ο κόμης. Μου φαίνεται παράξενο να άναγγείλη ο ίδιος που πήγαινε, να άπομακρύνη μόνος του τον Άρνολντ, να διαπράξη με όλη του την ήσυχία το έγκλημα του και να επιστρέψη ήρεμα στην Γκλιοριέ.

Παρά τη συνηθισμένη ψυχραιμία του, ο κύριος Λιονέλ φαινόταν νευρικός και δυσανεσπημένος.

—Τι ώρα έπέστρεψε ο σύζυγός σας; ρώτησε.

Κλείσθηκε στο διαμέρισμά του και βυθίστηκε σ' έσκέψεις.

—Κατά τις έξι περίπου.

—Είναι άλήθεια ότι οι άδρες συμπύπτουν. Άλλά τί άποδεικνύει αυτό; Ο κόμης δεν άά προσπάθησε καν να άρνηθή την παραμικρή άπ' αυτές τις λεπτομέρειες. Σας φάνηκε ταραγμένος, συγκινημένος;

—Με κύτταξε χαμογελώντας και ή φωνή του δεν έτρεμε.

—Τι σ'άς είπε;

—Μου είπε: «Είδα την Μαρί-Ζάν και άφου με άκουσε, προσπάθησε να ψιθυρίσπ μια λέξη: «συγγνώμη».

—Και όταν σ'άς άνήγγειλαν τον θάνατό της;

—Ο κόμης δεν ήταν κοντά μου και δεν τον είδα έκτοτε.

—Έχει καλά. Σας εύχαριστώ κύρια, είπε ο άνακριτής. Δεν έχω πια τίποτε να σ'άς ρωτήσω.

Εκείνη σηκώθηκε άπότομα, με μάτια που άστραφταν, γεμάτα θυμό και μίσος.

—Έγώ όμως, φώναξε, δεν σας τα είπα όλα.

Ο κύριος Λιονέλ την κύτταξε με έκπληξη. Ήταν κατάχλωμη και τα δόντια της χτυπούσαν. Έτρεμε όλόκληρη. Ένοιωσε οίκτο γι' αυτήν.

—Συνέλθετε, κυρία, της είπε με γλυκύτητα.

—Αυτό που έχω να σ'άς πω, κύριε, είναι τόσο φριχτό!...

Περίμενε μια ένθάρρυνση εκ μέρους του κυρίου Λιονέλ. Μά εκείνος σιωπούσε. Έβλεπε το μαρτύριο της και δεν ήθελε να έξασκήση καμιά πίεση επάνω της. Η γυναίκα αυτή έτοιμαζόταν να εκφέρει εναντίον του ανθρώπου του όποιον έφερε το όνομα, μια βαρύτατη κατηγορία. Καί δίσταζε να της δώσει και την παραμικρή συμβουλή σ' αυτό.

Εκείνη το κατάλαβε. Γιατί πρόσθεσε έξαφνα χαμηλόφωνα.

—Ναι, είναι φριχτό δεν είναι έτσι; Και όμως πρέπει να γίνη αυτό. Άρκετό καιρό έδίστασα. Τώρα δεν διστάζω πια.

Δεν θά είχα την δύναμη να σ'άς άποκαλύψω ένα αίματωμένο και έπαίσχυντο μυστικό. Μπορεί να νομίσετε ύστερα ότι τις λέξεις αυτές τις είπα σ'ε μια κρίση πόνου, πυρετού, σ'ε μια κρίση δόνης, τρέλλας. Θέλω όταν θα διαβάσετε τα πράγματα αυτά να πητε: «Σκέφθηκε προ-τού άποφασίση να τα γράψω...». Θα σ'ας τα γράψω λοιπόν... Θα άφιερώνω την νύχτα σ' αυτό. Άύριο θα τα μάθετε όλοι...

Και τρικλίζοντας, χωρίς καν να άποχαιρητήση την Μαρκέλλα, η κόμηση ντε Λαντεναί άνοιξε την πόρτα και εξαφανίστηκε.

Ο κύριος Λιονέλ έμεινε ένα λεπτό έκπληκτος.

—Τι να σημαίνουν όλα αυτά; διερωτήθηκε.

Το ίδιο βράδυ ο άνακριτής πήρε την έκθεση των ίατροδικαστών που είχαν ένεργήσει την άυτοψία. Είχε άποδειχθή ότι η Μαρί-Ζάν είχε πεθάνει από άσφυξία. Τα έγκληματικά χέρια ενός δολοφόνου την είχαν πνίξει.

—Δεν ύπάρχει λοιπόν καμιά άμφιβολία ότι η Μαρί-Ζάν δολοφονήθηκε. Ποιός όμως είναι ο ένοχος;

Οι τρεις χωρικοί, ο Λεπέκ, ο Ύμπερ και ο Ντυριέ προσεκληθήσαν κατά το άπόγευμα στο γραφείο του κ. Λιονέλ για να καταθέσουν ότι έγνώριζαν. Και των τριών οι καταθέσεις συνέπιπταν. Ήσαν μαζί και οι τρεις όταν συνήντησαν τον Γκοντεφρόντ στον δρόμο. Και οι τρεις ήσαν έντελώς βέβαιοι ότι ο δολοφόνος ή-μπορούσε να είναι άλλος από τον κόμητα.

Ο άνακριτής άπεφάσισε να άνακρίνη την έπομένη τον κόμητα ντε Λαντεναί.

—Ως άύριο, σκέφθηκε, θα έχω διαβάσει το γράμμα της κομήσσης και ίσως θα με δδηγήσθ.

ΜΟΝΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ

Τι γινόταν έν τ'ω μεταξύ ο Γκοντεφρόντ;

Την παραμονή, μόλις έφυγε από την Μαρί-Ζάν έπέστρεψε στην Γκλιοριέ. Ύστερα από μια σύντομη συνάντηση με την κόμησησά κλείσθηκε στο διαμέρισμά του, και βυθίστηκε σ' έσκέψεις. Είχε συγκινήσει πολύ το άπόγευμα με τις άναμνήσεις του παρελθόντος και είχε άνάγκη λίγης

μοναξιάς.

Όταν κατέβηκε κάτω λίγα λεπτά πρό του δείπνου, το μέγαρον ήταν ανάστατο. Ο Σεζαίρ διευθύνθηκε προς τον Γκοντεφρουά κάτωχρος.

—Κύριε κόμη, είπτε παραγμένους, ή Μαρι-Ζαν δολοφονήθηκε.

Ο κόμης ντ'ε Λαντεναί τον κύτταξε εκπληκτός.

—Δολοφονήθηκε! Πότε; Πώς;

—Ο γιατρός το έπιστοποίησε. Την έπνιξαν σήμερα το απόγευμα με το μαξιλάρι της.

Ο κηπουρός φάνηκε να διατάζει. —Υστερα πρόσθεσε με συγκίνηση καταφανή.

—Και ξέρετε ποιόν υποψιάζονται, κύριε κόμη; Ποιόν κατηγορούν μάλλον;

—Πώς θέλεις να ξέρω; Μίλησε, λοιπόν. Τι τρέχει; Γιατί διατάξεις;

—Εσάς... κύριε κόμη... Έσας!

—Εμένα!

Ο Σεζαίρ έφυγε. Ο κόμης έμεινε μόνος, με το κεφάλι μέσα στα χέρια του, με τα δάχτυλα πλεγμένα σπασμωδικά στα μαλλιά του... "Ενοιωθε έναν ακαθόριστον φόβο αντιμετωπίζοντας το μέλλον. Ψύθιρισε με συντριβή:

—Είμαι χαμένος!

Ήταν όμως δυνατός. Δεν έγκατελείφθηκε πολλήν ώρα στην παροδική αυτή άδυναμία.

—Χαμένος; έπανέλαβε. Ποιος ξέρει. Μπορεί αντίθετως να εσώμανε ή αρχή της νίκης. Πάντως αρχίζει ο αγών... Θά άμυνθώ.

Ποιος λοιπόν είχε διαπράξει αυτό το έγκλημα; Και για ποιο σκοπό; "Από συμφέρον; Για να κλέψει; Ένας άνθρωπος του χωριού; Ένας διαβάτης μήπως; Κανένας άλλης έσως. Κανένας απ' αυτούς τους άθλιους τυχοδιώκτες που κάθε πόλεμος φέρνει πάντα μαζί του.

Ο πυρετός φλόγιζε το μέτωπό του. Βγήκε έξω. Το χιόνι εξακολουθούσε να πέφτει μονότονα. Τι τον ενδιέφερε! Έκείνος είχε ανάγκη να κινηθεί, να περπατήσει. Δεν άντελήφθη καν ότι είχε το κεφάλι γυμνό. Το χιόνι δρόσιζε το μέτωπό του. Περπατώντας στην τύχη έφθασε ως το νηματοουργείο. Όλα τα έργαστήρια είναι έρημα. Μόνο το διαμέρισμα όπου κάθεται ο καλός Ζερβαί είναι φωτισμένο.

Ο Ζερβαί! Γιατί άραγε το φάντασμα αυτό έρχεται να αύξηση τα ρίγη που τον κλονίζουν;

Ετοιμάζεται να άπομακρυνθεί όταν ή πόρτα άνοίγει. Τρεις χωρικοί έμφανίζονται. Άποκαιρετούν τον Ζερβαί που τους συνοδεύει ως την πόρτα και φεύγουν. Κανείς δεν άντελήφθηκε τον Γκοντεφρουά που μένει εκεί τρέμοντας. Κάποιο ένστικτο τον κρατά καρφωμένο εκεί παρ'όλο το κρύο που αισθάνεται.

Εξαφνα για δεύτερη φορά ή πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται ο Ζερβαί. Δεν διακρίνει τίποτα στο σκοτάδι. Δεν μπορεί να υποψιαστεί ότι δυο μάτια που καίνε απ' τον πυρετό τον κυττάζουν. Περνά το χέρι του επάνω από το μέτωπό του σαν να θέλει να διώξει κάτι και βγαίνει. Προχωρεί μέσα στην νύχτα, όπως πρό όλίγου ο κόμης. Τραβά το μονοπάτι και διευθύνεται προς τους «Τέσσερις Δρόμους». Δυο ώρες προηέτερα ήταν ο Ζερβαί που παρακολουθούσε τον κόμητα. Την στιγμή αυτή ο κόμης παρακολουθεί τον Ζερβαί πρρωγμένος από το ένστικτο, από την μυστηριώδη και υπέρτατη δύναμη που μάς οδηγεί στο καλό ή στο κακό, στην

εύτυχία ή στην δυστυχία.

Ο καλός Ζερβαί σταματά μπροστα στο σπίτι της Μαρι-Ζαν. Παρατηρεί τα φωτισμένα παράθυρα. Δεν τολμά καν να άνακατωθεί με τους ανθρώπους που εκεί στον δρόμο, κάτω από το χιόνι συζητούν το έγκλημά. Τριγυρνά γύρω από τους ανθρώπους αυτούς για να άκούση τι λένε, για να μάθη το όνομα εκείνου που κατηγορούν για το έγκλημα.

Και άκούει το όνομα του Γκοντεφρουά, το μισητό αυτό όνομα να έπαναλαμβάνεται από όλα τα στόματα. Ένα δυνατό ρίγος χαράς διατρέχει το σώμα του.

Και ο Γκοντεφρουά επίσης άκουσε το όνομα του. Η ψυχή του είναι γεμάτη τρόμο.

Ο Ζερβαί ξαναπήρε τον δρόμο του νηματοουργείου. Άπό μακριά, αθέατος μέσα στο χιόνι που σκεπάζει τα πάντα, ο κόμης ντ'ε Λαντεναί τον παρακολουθούσε.

Και εξαφνα ο Ζερβαί αφήνει μια κραυγή τρόμου. "Ενοιωσε ένα χέρι να άκουμπά στον ώμο του. Στο παχύ χαλί του χιονιού δεν άκουσε τον Λαντεναί που πλησίαζε και το βαρύ αυτό χέρι που πέφτει στον ώμο του, μήπως είναι το έδικητικό χέρι της νεκρής που τον κτυπά και πέρα από τον θάνατο;

Τα γόνατά του λυγίζουν και άρχίζει να κλονίζεται. Μά ο Γκοντεφρουά τον συγκρατεί.

Καθώς άναγνωρίζει όμως τον κόμητα, χαμογελά βεβιασμένα στο αιώνιο του χαμόγελο και ξαναπαίρνει την ψυχραιμία του.

—Σας τρόμαξα; ρωτά ο κόμης.

—Όχι. Η έκπληξις μόνον...

—Είδατε την δυστυχισμένη αυτή Μαρι-Ζαν;

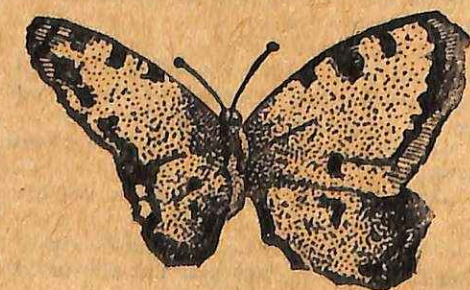
—Εσείς, κύριε ντ'ε Λαντεναί;

Διέφυγε με τέχνη την άπάντηση. Τώρα περπατούν πλατί-πλατί. Κανείς δεν μιλά. Τι δράμα όμως μέσα στις δυο αυτές καρδιές; Άν δεν μιλούν είναι γιατί φοβούνται να μην προδοθούν από την φωνή τους που τρέμει. Και οι δυο αισθάνονται το ίδιο μίσος. Το μίσος που δεν συγχωρεί και που δεν σταματά ούτε στον θάνατο. Μήπως πρόκειται την στιγμή αυτή να ξεσπάση ή υπόκωφος και μυστηριώδης παλη άναμεταξύ τους; Όχι. Συγκρατούνται. Ο Ζερβαί δεν μπορεί να προδοθή άκόμα. Πρέπει να εξακολουθή να υποκρίνεται. Το όργανο που μεταχειρίζεται είναι ή Βέρθα. Εύπιστη και παθητική άνάμεσα στα χέρια του. Και ο Γκοντεφρουά αν φανέρωνε ότι υποψιάζεται, θά έδινε ένα καινούργιο όπλο στον αντίπαλό του.

Κοντά στο νηματοουργείο, χωρίς μια λέξη παραπάνω χωρίζονται.

Ο κόμης έτεινε το χέρι του. Βρήκε το θάρος αυτό. Και το τίμιο αυτό χέρι, ο άθλιος το έσφιξε με το μαλακό και ύγρο σφίξιμό του.

—Άντίο, καλέ μου Ζερβαί.

—Άντίο, κύριε κόμη.

Ο Ζερβαί μπαίνει στο σπίτι του. Ο Λαντεναί συνεχίζει τον δρόμο του προς την Γκλориέτ.

Ο Ζερβαί σκέπτεται:

—Δεν έχει καμιά ύποψία!

Και ο Λαντεναί, σκύβοντας το γυμνό κεφάλι του κάτω από την χιονοθύελλα που έχει διπλασιάσει την όρμη της, ψιθυρίζει:

—Αυτός είναι ο δολοφόνος!

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ!

Η Βέρθα βρισκόταν στο διαμερισμα της. Καθισμένη μπροστά στο γραφείο της, προσπαθούσε να κρατήσει την ύποσχεση που είχε δώσει στον άνακριτή, καταγγέλλοντας τον σύζυγό της. Είχε κλειδωθεί στο δωμάτιό της για να μη την άνησυχού κανείς στη θλιβερή άπασχόλησή της.

Και όμως έμενε άδρες δλόκληρες χωρίς να τολμά ν' άρχισή την πρώτη φράση. Η ψυχή της ήταν φοβισμένη σαν να την βασάνιζε κάποια τύψη.

Νά σε ποιο σημείο την είχε φέρει ή ζωή της; Σε ηλικία τριανταδύο χρόνων, γεμάτη χάρη και όμορφιά έβλεπε τη ζωή της κατεστραμμένη και τώρα είχε φθάσει σε μια τρομερή ύποχρέωση: να καταγγείλη τον σύζυγό της στη δικαιοσύνη!

Και ήξερε καλά τι τον περίμενε αν τόκανε αυτό: ή άγχόνη!

Την στιγμή αυτή που θάσπανε τελειωικά τους δεσμούς που την συνέδεαν με τον άνδρα αυτόν, ξανάβλεπε τον κόμητα ντ'ε Λαντεναί σαν μια παράξενη όπτασία από την στιγμή που τον γνώρισε ως σήμερα. Ποτέ δεν είχε παύσει να της φέρεται με τρυφερότητα. Άκόμη και στις χειρότερες προσβολές της κομήσης, εκείνος άπαντούσε με θλίψη, με μια αξιοπρέπεια μεγαλοχολική που έκανε την κόμησσα να δυσαρρεστήται με τον ίδιο τον έαυτό της χωρίς να ξέρη γιατί.

Ήταν ποτέ δυνατόν, τόσα χρόνια τώρα, να έπαιζε κωμωδία τόσο άριστοτεχνικά;

Πόσες φορές στην κοινή τους ζωή που την περνούσαν σαν δυο ξένοι, δεν τον είχε άντιληφθή όνειροπολούντα, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, συντριμμένο από τη λύπη... Τον είχε διακρίνει γονατιστό μπροστά στο κρεββάτι της να κλαίη. Κι' εκείνη είχε σπεύσει να εξαφανιστή γρήγορα για να μη την άντιληφθή.

Παρ'όλο το μίσος της για τον άνθρωπο αυτόν, ήταν ύποχρεωμένη να όμολογήση στον έαυτό της ότι την άγαπούσε φλογερά, με πάθος. Και τις μέρες εκείνες αισθανόταν μεγάλη ταραχή.

Χρειάζοταν ή έπιμονή και οι έξορκοι του καλού Ζερβαί για να της έπαναφέρουν την ήρεμία της και να ζωντανέψουν το μίσος της.

Ήταν ποτέ δυνατόν τα μάτια εκείνα που την κούτταζαν με τόση τρυφερότητα, τόση γλύκα και καλωσύνη, να είναι μάτια δολοφόνου;

Τό χαρτί εξακολουθούσε να μένη κατάλευκο. Πέρασαν άδρες δλόκληρες... Πέρασε ή νύχτα και οι πρώτες λάμψεις της αύγης την βρήκαν στην ίδια θέση.

Παρήγγειλε να έρθη ο Ζερβαί. Έκείνος έτρεξε. Βλέποντας το κατάχλωμο και κουρασμένο πρόσωπό της, δεν άργησε να μαντεύσει ότι δεν κοιμήθηκε ή Βέρθα. Νόμισε ότι είχε περάσει τη νύχτα κοντά στην Μαρι-Ζαν.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Το σακκί του θανάτου

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΪΣ ΣΤΟΝ

Ο

Γάλλος πρόξενος με πήγαινε περίπατο ανάμεσα στην άραβική συνοικία της πρωτεύουσας του βασιλέως της Χετζάζης, όταν μάς σταμάτησε ένας Εύρωπαίος. Μας μίλησε άγγλικά και μάς πρότεινε να μάς οδηγήση στα άρχαία έρείπια της Πέτρας, μέσα στην έρημο και όπου άλλου θά θέλαμε να θρούμε κάτι το ένδιαφέρον.

—Γνωρίζετε αυτόν τον άνθρωπο; ρώτησα τον πρόξено, όταν μείναμε μόνοι.

—Ναι, είναι ο Μέλντον. Ένας Ίρλανδός... Καλό παλληκάρι που είχε πολλά άτυχήματα στη ζωή του. Σιγά-σιγά όμως ξανάφτιαξε την ζωή του, μακριά απ' τον τόπο του. Τώρα ζή άνετα και δεν θέλει τίποτα παραπάνω, ύστερα από όσα του συνέβησαν.

Μου τάλεγε αυτά ο φίλος μου με ύφος που μου γεννούσε την έπιθυμία να μάθω πολύ περισσότερα. Πήγαμε σ' ένα καφενείο και εκεί μου διηγήθηκε την έξης άνατριχιαστική ιστορία:

Ο Τζάκ Μέλντον, καλός μηχανοδηγός σ' ένα λιμάνι, της Άγγλίας, ήταν πολύ γερός, δεν ήξερε όμως την δύναμη της γροθιάς του γιατί ήταν φιλειρηνικός και ποτέ δεν είχε φιλονεικήσει με κανέναν. Στο έργαστήριό, μια μέρα, έφθασε ένα άγύριστο κεφάλι απ' την Αυστραλία, ο Μπέν. Αυτός πίστεψε εύθυσ ές άρχης πως ο Μέλντον μπορούσε να είναι ο γελωτοποιός του. Ο είρηνικός χαρακτήρας του νέου μόνο έναν συννεταμένο, έναν δειλό μπορούσε να κρύβη. Καθεμέρα ο Αυστραλός πείραζε τον Μέλντον, χωρίς να φαντάζεται πως ο Ίρλανδός μηχανοδηγός συγκατιόταν με δυσκολία για να μη θυμώσει. Με δυο λόγια, ό,τι έπρεπε να γίνει, έγινε ένα Σαββατόβραδο. Ο άλλος ήταν μισομεθυμένος. Μπροστά στους συναδέλφους του, έβρισε χυδαιότατα τον Μέλντον, προφέροντας λόγια που δεν τα συγχωρεί κανείς, ο μηχανοδηγός δεν μπόρεσε να κρατηθή αυτή την φορά και προς μεγάλη έκπληξη των παριστανένων, ώρμησε εναντίον του Αυστραλού. Με μια γροθιά κατακέφαλα, τον έσπλωσε κάτω νεκρό.

Στην Άγγλία, ο νόμος δεν ξεχωρίζει αυτούς που σκοτώνουν τυχαίως από τους γεννημένους δολοφόνους. Άν δεν συντρέχουν λόγοι νομίμου άμυνας, ο φονιάς έχει σίγουρη την κρεμάλα. Μέσα σε δυο δευτερόλεπτα, ο Μέλντον κατάλαβε τι τον περίμενε, παραζάλιασε και τόσκασε. Κατόρθωσε να χωθή μέσα σ' ένα φορητό το όποιο γνώριζε έναν ύπαξιωματικό και που σήκωνε την άγκυρα ύστερα από μια ώρα.

—Θά κάνω ό,τι μπορώ είχε πη ο ναυτικός. Άν άνακαλιφθής όμως δεν άνακατεύομαι. Μην κουνιθής απ' την θέση σου και κύττα να μείνεις κρυμμένος.

—Πού πάμε;

—Στο Άντεν, στην Έρυθρά θάλασσα. Θά σταματήσουμε όμως στο Πόρτ-Σάιτ.

—Θά είναι δυνατόν να ξεφύγω από εκεί; —Υπάρχει αόσμηρα επίβλεψη εκεί. Δεν θά σου το συμβούλευνα. Είναι δύσκολο να κρυφθής στα λιμάνια της Αιγύπτου.

□ □

Χάρης στον φίλο του αυτόν ο Μέλντον κατόρθωσε να άποδύσασθι νύχτα στο Άντεν. Ρίχτηκε στη θάλασσα κι' έφθασε κολυμπώντας σ' ένα μέρος όπου ή έπιτήρηση δεν ήτα τόσο άυστηρή.

Ο φίλος του τον είχε καταστήσει προσεκτικό: ή βερτανική άστυνομία καταδιώκει

—Με δυο λόγια, ό,τι έπρεπε να γίνει έγινε...

τους άναζητούμενους και στις άποικίες άκόμα.

Πάντως, για κάποιο καιρό ο Μέλντον έστεψε πως ήταν εν άσφαλεί. Βρήκε δουλειά και συνεδέθη με στενή φίλια μ' έναν γραφέα της άστυνομίας, τον Όμαρ, που θά μπορούσε να του χρησιμεύη σε κάτι.

Ένα βράδυ, ο Όμαρ του είπε:

—Φαίνεται πως γυρεύουν κάποιον δολοφόνο που κατέφυγε στο Άντεν... Τον λένε Μέλντον. Σε μια-δυο μέρες θά πέση στα γέγρα των άρχων με τον άυστηρό έλεγχο των διαβατηρίων που θά νείνη.

Μια φορητή άγωνία κυριεύσε τον Μέλντον. Θά γλίτωνε, άραγε, την κρεμάλα. Έπρεπε να κατέβη στο λιμάνι, και να ζητήσει πληροφορίες. Ένα μεγάλο βαπόρι σαλπάρει τα μεσάνυχτα. Τώρα, ο Μέλντον ήξερε πως να κρυφθ. Ήταν εύκολο να χωθή μέσα στο βαπόρι, ανάμεσα στους καρβουνιάρηδες και στοδες βαστάζους. Δεν είχε παρά να μεταμφιεσθή σε Άραβα. Κάτω απ' την κλεμπία του θάκρυβε τα τρώφιά του και

το παγούρι με το νερό—για να μην πεθάνη της πείνας ή της δίψας.

Μόλις βρέθηκε μέσα στο κύτος, χώθηκε σε μια γωνιά γεμάτη σακκιά. Κατόρθωσε να βεη ένα σακκί άδειανό και χώθηκε μέσα σ' αυτό.

«Δεν θά περάσω κι' άσκημα, σκέφτηκε. Άρκει να μην με άναζητήσουν κι' έδώ».

□ □

Πέρασαν δυο μέρες. Το βαπόρι διέσχισε το κανάλι του Σουέζ. Κανείς όμως δεν ένόηλσε τον Μέλντον.

Την τρίτη μέρα, ο έκούσιος φυλακισμένος άκουσε πνιχτές συνομιλίες. Τέντωσε το αυτί. Ήσαν τρεις ναύτες που κουβέντιαζαν σιγά-σιγά σε μια γωνιά.

—Τό χασις είναι καλά κρυμμένο, είπε ο ένας τους.

Ο Μέλντον άνατριχίασε. Ήσαν λαθρέμποροι του χασις, του όποίου ή έισαγωγή άπαγορεύεται στην Αίγυπτο.

Οι ναύτες πλησίασαν. Ο ένας από αυτούς κρατούσε ένα κλεφτοφάναρο.

—Άπόψε είναι βάρδια ο Τζάκ! είπε ένας τους. Δεν ριψοκινδυνεύεις τίποτα. Σ' ένα τέταρτο της ώρας, μόλις δούμε το κόκκινο φωτάκι στο κανάλι ρίχνουμε τα σακκιά.

Ο Μέλντον, κύτταξε από μια τρύπα του σακκιού του. Ο ένας ναύτης έσκυψε:

—Δεν είναι καλά κλεισμένο αυτό το σακκί, είπε.

Και βγάζοντας μια δελόνα έγραψε τον Μέλντον μέσα στο σακκί.

—Σάν βαρύ μου φαίνεται είπε. Βοηθήστε με.

Σε λίγο, τα σακκιά μεταφέρονταν στο κατάστρωμα.

Ο ένας ψιθύρισε:

—Νά το σινιάλο. Το κόκκινο φωτάκι.

Ξαφνικά ο Μέλντον ένοιωσε να σηκώνουν το σακκί του και να το ρίχνουν στην θάλασσα.

Μέσα στο νερό που τον σκέπασε άμέσως ο Μέλντον σκέφτηκε πως ή μόνη σωτηρία του θά ήταν ο συνηγας του. Έχωσε το κερί στην τσέπη του και κατόρθωσε να τον πάρη. Κινδύνευε να πάθη άσφυξία. Με μια τελευταία προσπάθεια, άνοιξε τον συνηγά και έξοικσε το σακκί.

Είχε κοπή ή άναπνοή του. Κατόρθωσε όμως να άνεβή στην έπιφάνεια.

Μόλις πρόλαβε να δη μια βάρκα που πλησίαζε. Κολύπησε κι' έφθασε μισοπεθαμένος στην άραβική άκτή.

Χώθηκε, την επομένη, μέσα στην έρημο για να μην τον άνακαλύψουν οι άστυφύλακες.

Κι' έφθασε στη Χετζάζ.

—Είναι μόλις τριάντα χρόνων, συνεπέρανε ο πρόξενος και όμως φαίνεται πενήντα, δεν είναι έτσι; Μέσα σε έξη μήνες, ύπέφερε τόσα που μόνο σε είκοσι χρόνια θά μπορούσε να τα ύποφέρει κανείς.

□ □

Την επομένη ο Μέλντον με άδηγούσε στα έρείπια της Πέτρας...

ΛΟΥΪΣ ΣΤΟΝ

Βεατρίκη Τσένσι, η πατροκτόνος

Ύπηρξαν γυναίκες Ιστορικές, που συνεικίνησαν ποιητές και ενέπνευσαν αριστουργήματα, μ' όλη την φρίκη που προέβλεπαν στους συγχρόνους των. Μιά απ' αυτές, φυσιογνωμία ανάγλυφη, με την όμορφη και την σκληρότητά της, η Βεατρίκη Τσένσι.

Ύπηρε μιά εγκληματική φύση ή απλώς το όργανο της μοίρας που είναι συχνά τόσο αδυσώπητο ώστε να όπλιξη και το χέρι της νόρης έναντιόν του πατέρα;

■ ■

Ήταν η Βεατρίκη κόρη από τον πρώτο γάμο, του Φραγκίσκου Τσένσι, ενός διεφθαρμένου και σκληρόκαρδου εύγενοϋς, που από πολύ νέος ακόμη, είχε ιστορίες με την δικαιοσύνη: μιά φορά γιατί μαζάριωσε ένα ήμιονγκό, μιά άλλη φορά γιατί τραυμάτισε ένα διαβάτη πυροβολώντας τον με άρκεβούζι, μιά άλλη πάλι γιατί έδειρε μέχρις αιματος έναν υπηρέτη του και για άλλα ακόμη παρόμοια κακουργήματα. Κάθε φορά όμως, κατόρθωνε να διαφεύγη την τιμωρία, γιατί ήταν άρκετά πλούσιος ώστε να μπορεί να εξαγοράζει τους δικαστές του.

Εύτυχώς, ότι είχε φροντίσει να βάλει από πολύ μικρή την κόρη του Βεατρίκη σε μοναστήρι και ενώ αυτή δεν ήξερε τίποτε από την αιματηρά αυτή πατρική σταδιοδρομία.

Όταν έγινε 16 ετών, ο πατέρας της την πήρε από το μοναστήρι και την έφερε στο σπίτι. Είχε ξαναπαντρευθεί με μιά χήρα, την Λουκρητία Βέλλι, μιά γυναίκα άδουλη και άπαθη. Μ' όλο όμως τον γάμο του αυτό, ο Φραγκίσκος Τσένσι δεν άλλαξε ζωή. Φιλικά σίχθηκε πάλι και μάλιστα για κάποιο άκατανόμαστο λόγο του και προφανώς κατόπιν καταγγελίας του γιου του Ιακώβου. Αυτή την φορά, η αποφυλάκιση του του στοίχισε πάρα πολλά. Δεν γλύτωσε παρά μόνο αφού μέτησε, ως πρόστιμο, 100.000 "Όλα τα τότε του παιδιά, ο Ιακώβος, ο Βερνάρδος, η Βεατρίκη, ξεγυέρθησαν έναντιόν του και ζήτησαν από το δικαστήριο να τον θέση υπό απαγόρευση, και να όρίση μιά διατροφή για τα παιδιά και μιά προίκα για την Βεατρίκη.

Ο Φραγκίσκος Τσένσι άρνήθηκε τα πάντα και τον Απρίλιο του 1595 παίρνει την γυναίκα του και την Βεατρίκη και τις κλείνει στον πύργο του του Πετρέλλα.

■ ■

Ο πύργος Πετρέλλα είναι χτισμένος στην κορυφή ενός γυμνού βράχου, που δεν έχει την παραμικρή βλάστηση. Είναι σχεδόν τελείως απομονωμένος και γειτονεύει μονάχα μ' ένα χωριουδάκι σκαφαλωμένο σε μία πλαγιά, κάτω από την οποία κυλάει τα νερά του ο Σάλτο. Είναι περισσότερο φυλακή παρά μέρος για παραθερισμό.

Μετά ένα μήνα ο Τσένσι, φεύγει ξαφνικά για την Ρώμη. Σε λίγο όμως, πληροφορούμενος ότι οι δυο γυναίκες ενεργοποιούν, μόλις είχαν μείνει μόνες για να ξαναγυρίσουν στους δικούς των, επιτρέφει έσπευσμένως στην Πετρέλλα και περιορίζει τις δυο γυναίκες σε δυο μικρά δωμάτια των οποίων καρφώνει τα παράθυρα, αφήνοντας μονάχα ένα μικρό άνοιγμα στο επάνω μέρος, για να μπαίνει το φως και ο αέρας.

Η Λουκρητία, η γυναίκα του, έδουλη

και αδιάφορη όπως ήταν, συμμορφώθηκε με την νέα κατάσταση.

Η Βεατρίκη όμως, κατεξανέστη και ένοιωσε ένα φοβερό μίσος κατά του πατέρα της, μίσος που θα την έξωθήση άργότερα ως το φοβερότερο εγκλημα.

Από την ημέρα εκείνη η Βεατρίκη άρχισε να έτοιμάζεται για την εκδίκηση. Κατόρθωσε με απειλές, να κάνει τον φύλακα Σάντι-Πόμπα να την αφήνη να κάνει τον περίπατό της στον κήπο του πύργου. Έτσι, θα έρχόταν σε επαφή με τα πρόσωπα που συχνάζαν στον πύργο. Μεταξύ αυτών ήταν και κάποιος Μάρτισο Καταλάνο, ένα είδος γελωπολιού, πολύ δημοφιλούς στην Πετρέλλα.

Μιά μέρα η Βεατρίκη του έδειξε όλους τους θησαυρούς που είχε, σε χρήμα και κοσμήματα διάφορα και σε πολύτιμα βάζα. Ο δυστυχής Καταλάνο, έμεινε έκθαμβος. Τότε η Βεατρίκη του είπε:

—Θα σου δώσω ότι μου ζητήσης απ' όλα

Βεατρίκη Τσένσι

αυτά, αν κατορθώσης να με πάρης μαζί σου, και να φύγω απ' εδώ μέσα.

—Θεός φυλάξοι! Έκανε τρομαγμένος ο γελωπολιός. Δεν μπορώ να το κάνω αυτό.

Η Βεατρίκη δεν απέκλιση. Σκέφθηκε τον διοικητή του πύργου Όλμπινο Καλβέτι. Ήταν ένας ώριμος στρατιωτικός σαρανταπεντάρης αλλά πολύ νεώτερος κατά την εμφάνιση, κομψός, τον οποίον έλπιζε να συγκινήση η Βεατρίκη με την δροσερή της όμορφιά. Πραγματικά, σε λίγο στενές σχέσεις συνέδεσαν τον φρούραρχο με την ώραία του κυρία. Έν τώ μεταξύ ο πατέρας της μαθαίνει ότι η κόρη του έτοιμάζεται πάλι να δραπέτευση και γίνεται έξω φρενών. Κλείνει την Βεατρίκη σ' ένα δωμάτιο και την αφήνει δυο μέρες μονάχα με ξερό ψωμί και λίγο κρασί που του τα έφερνε μόνος του. Ταυτοχρόνως την έδερεν άσπρη με έναν βούνευρο. Η τελευταία αυτή θρηνοδία του Φραγκίσκου

■ ■

Όταν ο πατέρας της την έβγαλε επί τέλους από το φριχτό κελλί, η Βεατρίκη στράφηκε και πάλι στον φρούραρχο του πύργου, τον Καλβέτι. Διπλασίασε την επιθετικότητά της και κατέληξε να τον υποδουλώνει μέχρι τέτοιου σημείου, που να μην

είναι πιά αυτός σε θέση να της αντισταθή.

Στην συνωμοσία προσεχώρησε ύστερ' από λίγο και ο αδελφός της Βεατρίκης Ιακώβος. Πώς όμως θα ξεκάναν τον Φραγκίσκο; Στην αρχή είπαν να τον δηλητηριάσουν. Η Βεατρίκη όμως άντετάχθη. Ήξερε καλά αυτή τον πατέρα της. Ήταν δύσπιστος και θα ύποπτευετο ίσως το δηλητήριο. Καλλίτερα να τον σκότωναν στο κρεβάτι του, και να ριχναν κατόπι το πτώμα του από το παράθυρο στον γκερέο. Έτσι θα έπιστευετο ότι έγινε δυστύχημα. Στην συνωμοσία έμυθήθη κι' η Λουκρητία. Αλλά άπολιχη κι' άδουλη όπως ήταν δίσταζε αν έπρεπε να προχωρήσουν στην εκτέλεση του σχεδίου. Η Βεατρίκη όμως έέμενε τόσο που την κατέπεισε. Το πρώτο δόγμα έγινε ένα πρωί του Σεπτεμβρίου του 1598.

Εκείνες άκριβώς τις μέρες, μιά κρίση των ρευματισμών του, κρατούσε καθηλωμένο τον Φραγκίσκο Τσένσι στο κρεβάτι. Η Βεατρίκη του σέρβιρε εκείνο το πρωί μόνη της το άφένχημά του, μέσα στο οποίο είχε ρίξει μιά δυνατή δόση όπιου. Η άπόπειρα όμως αυτή απέτυχε, γιατί το ποτό ήταν πικρό και ο Φραγκίσκος δεν τον ήπια ως το τέλος.

Η Βεατρίκη είπε τότε τον Καλβέτι, να κάνει αυτός την δεύτερη άπόπειρα. Ο Καλβέτι ύπήκουσε και το βράδυ της ίδιας μέρας, έμπαινε στο δωμάτιο του Φραγκίσκου. Εκείνη την ώρα όμως τον έπιασε ένας έπιμονος βήχας και τον έκανε να στραφή πίσω. Άληθινός ήταν ο βήχας αυτός, η προσποιητός; Άγνωστο. Πάντως, ο Τσένσι την γλύτωσε για δεύτερη φορά. Η Βεατρίκη έδρασε τον έραστή της τον έλπε άνανδρο και τον έδιωξε.

Την άλλη μέρα, ο Καλβέτι μετανοημένος για την λιποψυχία του, παρουσιάσθηκε με τον Καταλάνο στην Βεατρίκη και έτέθη στην διάθεσή της. Η Βεατρίκη τους έδωσε τις οδηγίες της και την άλλη μέρα, συνετελείτο το δράμα. Οι δυο άνδρες έμπαιναν πολύ πρωί στο δωμάτιο του Τσένσι, έπέπιπτον έναντιόν του και τον σκότωναν, χτυπώντας τον άγρια με βαριά σφυριά. Κατόπι πήραν το πτώμα του και το έριξαν από το παράθυρο στο γκερέο.

■ ■

Ύστερ' από λίγες μέρες οι χωρικοί έβρισκαν το πτώμα του πυργοδεσπότη. Τους έκαναν εντύπωση οι φριχτές πληγές του, πληγές που δεν μπορούσαν να είχαν γίνη από πέσιμο και άνέφεραν το πράγμα στις άρχές. Απ' αυτό και από κάτι άλλες ένδείξεις όπως η βία του Καλβέτι να θάψη τον νεκρό του κυρίου του, η αδιαφορία που έδειξε ο γυιός του Ιακώβος, κτλ., ωδήγησαν στην σύλληψη της οικογενείας Τσένσι, του Καλβέτι και τον Καταλάνο.

Η Βεατρίκη, στην αρχή άρνήθηκε τα πάντα. Άρνήθηκε ακόμη ότι είχε το παραμικρό παράπονο κατά του πατέρα της, ο Καταλάνο όμως, τρομαγμένος τα όμολόγησε όλα. Η Βεατρίκη έντόνιτους έξακολούθησε πάντα να άρνείται την έννοχη της και μόνον όταν την έδσαν στο ίκροίωμα του μαρτυρίου όμολόγησε, αλλά πάλι επιρίπτοντας την εθύνη της πράξιάς στους συνενόχους της.

Η Βεατρίκη και η Λουκρητία άποκεφαλλήθηκαν. Του Ιακώβου συνέτριψαν το κεφάλι με ρόπαλο, και μόνο ο Βερνάρδος γλύτωσε,

Φανή Παπαναστασίου

Τρίτη, μεσημέρι, στα «Όλύμπια». Δοκιμή, με την όρχήστρα του «Δαχτυλιδιού της Μάννας» του Καλομοίρη.

Μέσα στην μεγάλη φασαρία που καθέννας λείει ή κάνει κάτι, άτάραχη, ήρεμη, γεμάτη αυτόπεποιθήση — με την σφραγίδα, δηλαδή, της σχολής της κ. Γεννάδη — ξεχωρίζει καθισμένη στο προσκήνιον, η Φανή Παπαναστασίου. Τα γαλανά της μάτια που καθρεφτίζουν τον γαλήνιο ούρανό ή την άρυτίδωτη θάλασσα δεν φαίνονται να είναι από εκείνα που έκτοξεύουν άστραφές... Τά μαλλιά της, μεταχρωματισμένα σύμφωνα με τις άπαιτήσεις τις μόδας, είναι ένα πλαίσιο έναρμυσμένο στους φωτεινούς προβολείς της...

■ ■

Ο γράφων αυτήν την σελίδα, τις περισσότερες φορές ύφίσταται μεσαιωνικά βασανιστήρια, ώπου να «ξεσκαλώση» κάτι απ' τις άναμνήσεις των καλλιτεχνών τους οποίους έμφανίζει στο άναγνωστικό κοινό. Με την Φανή Παπαναστασίου, εύτυχώς, δεν συμβαίνει το ίδιο. Η γλυκυτάτη ύψίφωνος είναι συμπαθεστάτη «παρέα» και δεν περιμένει έρωτήσεις για να άραδιάση όλο το άνεκδοτολόγιό της...

Άκούστε την να μιλά, όπως σάς εύχομαι να την άκούσετε να τραγουδά, —δουλειά την άκούσατε:

—Μόνο μιά πεποίθηση κι' ένα πνεύμα αντίλογας θα μπορούσε να με παρακινήσει να ακολουθήσω το τραγούδι. «Τι το θέλεις το τραγούδι; Δεν κυττάς το πιάνο, που παίζεις τόσο καλά; Όχι στο θέατρο, αλλά ούτε σε συναυλία δεν θα μωρέσης ποτέ να έμφανιστής!» Αυτές οι άπαισιόδοξες προβλέψεις των συγγενών και φίλων προσέκρουσαν όμως στην έπιμονή της Σμαράγδας Γεννάδη και στον βράχο της φιλοτιμίας μου. Άφωσιώθηκα στο τραγούδι, μόνο και μόνο για να άποδείξω πως κανένας οι κρίσεις δεν πρέπει να είναι άπόλυτες...

Έδω, για μιά στιγμή, λίγη μελαγχολία — συννεφάκια στον γαλήνιο ούρανό — σκιαζέει το βλέμμα της. Η Φανή θυιείται, άσφαλώς, τα πικρά ποτήρια που ήπια ώπου να επιτύχη ότι ήθελε. Γρήγορα όμως, το βλέμμα της άκτινοβολεί και πάλι...

■ ■

—Λένε, συνεχίζει η Φανή, πως η μεγάλη δύναμη της θελήσεως και κάτι το αύλο ακόμα μπορεί να τό... στερεοποιήση! Θυμίζω ότι, την εποχή που έδιναν έξεάσεις απ' το Σχολαρχείο για να πάα στο Γυμνάσιο, ένα βράδυ, στο σπίτι της, μιά φίλη μου μούδωκε ένα έντυπο πρόγραμμα: «Άκούσα στο θέατρο την «Λουταία», μου είπε. Τι όμορφα που ήταν!» Και μου περιέγραψε το θέαμα, εξηγώντας μου την ύπόθεση του έργου. Η όπερα αυτή, με γοήτευσε. Σκέφθηκα: «Άχ να μπορούσα ναπαίζα κι' εγώ αυτόν τον ρόλο!» Η σκέψη αυτή, σιγά-σιγά, μου κόλλησε: Έγινε έμμονη ιδέα... Ύπηρεξέ

νας παράγων που τόνωνε το ήθικό μου όταν παράτησα την μουσική για το τραγούδι... Κι' άφού τραγούδησα την «Λουταία», πίστεψα πως όλα τά όνειρα, και τα πιο τολμηρά ακόμα που φοβάται να συλλάβη ή φαντασία, μπορούν να πραγματοποιηθούν με την σιδερένια δύναμη της θελήσεως...

■ ■

Η έμπιστοσύνη στον έαυτό της, στις δυνάμεις της, είναι κάτι που άσφαλώς βοήθησε πολύ την Φανή στην ζωή της και που θα την βοηθήση στο μέλλον, στην σταδιοδρομία της. Την λέξη «έμπόδιο»

■ ■

Τό νοστιμότερο όμως — και το πιο περιπετειώδες — άνέκδοτο της Φανής, είναι το πρώτο της ταξίδι στην Αίγυπτο. Αυτό θα της μείνη άσφαλώς άξέχαστο:

Η ύψίφωνος Φανή Παπαναστασίου.

δεν θυμάται ποτέ να την είδε γραμμένη στο λεξικό των πεποιθήσεών της.

Σας προσφέρω κι' ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο:

Κάποτε, σ' ένα σαλόνι, ή Φανή, μεταξύ άλλων καλεσμένων, γνώρισε και μιά συμπαθητική κυρία, που μιλούσε τα ελληνικά με μιάν έλαφρά ξενική προφορά. —Είμαι Γερμανίδα, της έξηγησε η οικονόσποινα.

Η Φανή δεν σκάμαζε τίποτα από Γερμανικά. Μόνο που είχε διδαχθή δύο-τρία κομμάτια σ' αυτή τη γλώσσα. Άς λεχθή —και τοϋτο πρὸς τιμήν της— ότι αυτά τα λίγα τραγούδια τά είχε διδαχθή γνωρίζοντας την έννοια τους και συμμορφούμενη με τους κανόνες της προφοράς.

Όταν της ζήτησαν να τραγουδήσει κάτι, ή Φανή κάθησε στο πιάνο και τραγούδησε τό «Άηδόνι» — Νάχτιγκαλλ — του Ρίμσκυ-Κορσακόφ, στην γερμανική! Κι' φωνή της δεν έτρεμε καθόλου,

Μιά μέρα, ή καλλιτέχνις παίρνει ένα τηλεγράφημα απ' την Αίγυπτο:

«Έλα έπειγόντως συναυλία Στάδιον Άλεξανδρείας 8.000 ξένους, Καλομοίρης».

Τα τηλεγραφήματα, φυσικά, στέλλονται για να έρχονται νωρίτερα απ' τα γράμματα. Καμιά φορά όμως συμβαίνει, το αντίθετο! Κι' έτσι το τηλεγράφημα ήρθε με καθυστέρηση. Η Φανή μόλις προάβαινε να έτοιμάση στα πεταχτά μερικάς βαλίτσες... και δρόμο!

Μην δειχνάμε όμως και τις διατυπώσεις. Η γραφειοκρατία άργίαζε την έποχή εκείνη. Μεσολαβεί και μιά παρεξήγηση: Πηγαίνει ή Φανή στο αλγυπτιακό προξενείο για να θεωρήση το διαβατήριό της. Ο πρόξενος ζητά δικαιολογητικά του ταξιδιού.

— Artiste — του λέει ξερά-ξερά η Φανή.

(Τό τέλος στη σελίδα 46)

της Τραπεζίης κλειδώνοντας μέσα σ' αυτήν, τον κλητήρα διανυκτερεύσεως, ο τελευταίος δέχθηκε την ξαφνική επίθεση ενός σατανά που ξεπετάχτηκε από κάτω από ένα καναπέ και τον έριξε κάτω. 'Ο δύστυχος κλητήρας, πριν καλά-καλά καταλάβει τι του συνέβαινε, βρέθηκε δεμένος, ισόπλος και φριμωμένος.

—Μη φοβάσαι του λέει ο άγνωστος σέρνοντάς τον στο ιδιαίτερο γραφείο του διευθυντού όπου με άλλα κορόνια τον έδεσε γερά στα ποδιά του τραπεζίου. Δεν θα σου κάνω κανένα κακό. Το πολύ που έχεις να πάθεις από μένα, είναι να μοιράσεις μαζί μου το φτωχικό δείπνο σου. Και έχω μία πείνα! Θα σου το ακριβοπληρώσω όμως! Μείνε ήσυχος! Είμαι ανοιχοτόρης έγώ. Θα σου δώσω και ένα μαθηματικό διαρρήξεως χρηματοκιβωτίου. 'Αν είσαι λιγάκι προσεκτικός θα μάθεις την τέχνη μου. Θα κερδίξεις μ' αυτήν περισσότερα των δέσων κερδίζεις ως κλητήρας. 'Ετσι; Πρόσεξε λοιπόν να δής πώς ανοίγεται ένα χρηματοκιβώτιο.

Και αδιαφορώντας για την παρουσία του τρομοκρατημένου κλητήρος, έβγαλε τα διαρρηκτικά του εργαλεία και έπεδότη στο έργο του. 'Υστερα από προσπάθεια ενός τεταρτού της ώρας, το χρηματοκιβώτιο ήταν ορθάνοιχτο. Σκόρπισε τότε ψάχνοντας μέσα σ' αυτό, κατά δέσμες τους τίτλους, μπουρρως τις τσέπες του με δέσμες χαρτονομισμάτων, διάβασε διάφορα έγγραφα και, τέλος, έβγαλε από την τσέπη του ένα επισημασμένο χαρτί, χάραξε με το στυλό του σ' αυτό λίγες λέξεις και το τοποθέτησε μέσα στο χρηματοκιβώτιο που το άφησε ορθάνοιχτο.

Κατόπιν πλησίασε τον σφιχτοδεμένο κλητήρα.

—Είδες; Αυτό ήταν όλο! Θα σου δώσω στην τσέπη μερικές δέσμες χαρτονομισμάτων για να με θυμάσαι. Θα σου τις δρούν όμως και θα συλληφθής ως συνένοχός μου φουκαριά μου. 'Αλλά μη στενοχωριέσαι. Σου δίνω το λόγο μου πως θγαίνοντας από δω μέσα δεν θα σε ξεχάσω. Τώρα, πάω να φέρω το δείπνο σου θα το μοιράσουμε σαν αδελφάκια. Κατόπιν θα πάω έναν ύπνακο στον καναπέ γιατί είμαι κατάκοπος από την τεμπελιά. Δεν ξέρεις τι τεμπελίνο επάγγελμα είναι το διαρρηκτική!

Βγήκε από το γραφείο και σε λίγο επέστρεψε με το δείπνο του κλητήρος. Κάθισε πάλι, του έβγαλε το μαντήλι από το στομάχι και, τρώγοντας, βοηθούσε και εκείνον να φάει.

—Θα σου στείλω διακόσιες στερλίνες για το φαγητό που σου τρώω. 'Αρκετά καλά πληρωμένος δεν είσαι; Δεν πρέπει να είσαι αίσχροκερδής! Τρώω; Μα τί διάβολο! Μουγγάθηκα; Δε λές λέξη;

—Τί θέλεις να πω; Με πήρες στο λαμόσου. 'Αν δεν πάω φυλακή, θα χάσω τουλάχιστον τη θέση μου και είμαι οικογενειάρχης.

—Στην περίπτωση αυτή θα σου στείλω 2000 λίρες. 'Ο 'Αντριους Ράϊξμπερβερν θα τις πληρώσει.

Τον ξαναφίμωσε, έγερσε στον πέτινο καναπέ και σε λίγο άρχισε να ροχαλίζει σαν άνθρωπος που κοιμάται με έλαφρά τη συνείδηση.

Λίγο πριν να ξυπνήσει, ο άγνωστος ξύπνησε από ένα έρμαρι την στολή άλλου κλητήρος. Την φόρεσε και πέταξε το κοστούμι του στον φριμωμένο κλητήρα λέγοντάς του:

—Νά! Σου χαρίζω και ένα κοστούμι. Είναι λιγάκι παλιό αλλά είχα ιδιαίτερη δύναμη σ' αυτό. Να μου το αγαπάς.

Κι' αφήνοντας τον, πήγε και κάθισε κοντά στην πόρτα της Τραπεζίης. Σε λίγο, όταν ο αρμόδιος υπάλληλος άνοιξε την Τράπεζα, ο μετεμφυμένος σε κλητήρα της Τραπεζίης

άγνωστος βγήκε διαστειλός μπρός από τη μύτη του, κρατώντας το μαντήλι του στο μανούλο του, σαν άνθρωπος που ύποφερε από τρομερό πονόδοντο και έτρεχε στο πλησιέστερο φαρμακείο.

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

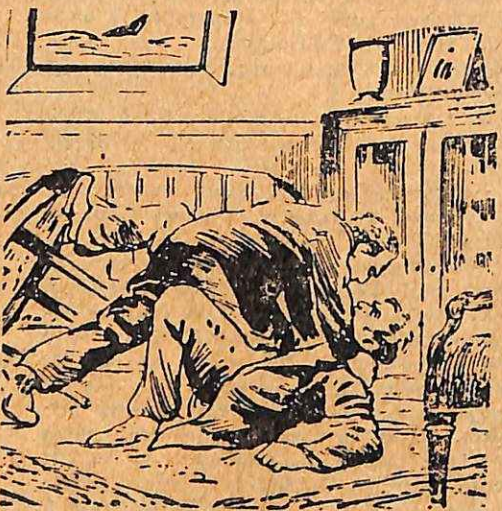
Την μεθεπομένη της κηδείας, δικαστικοί και αστυνομικοί έκαναν ένα είδος αναπαράστασης του θανάτου της γυναίκας του 'Αντριους Ράϊξμπερβερν μέσα στο μικρό σαλόνάκι, όταν είδαν να μπαίνει άρροβκλητος ένας περιέργος τύπος.

—'Ο κύριος; —Καλημέρα σας κύριοι! Είμαι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» και ήλθα να σας βοηθήσω.

—'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» σύ; —'Αλήθεια! Το μοιάζει πολύ λέει ο Ινσπéκτορ Σούμερ προχωρώντας ένα βήμα. 'Ετσι τον αντίκρισα δυό-τρεις φορές.

—Και, δε φοβάσαι μη συλληφθής; ρώτησαν ένας από τους δικαστικούς.

—Πρώτα απ' όλα δεν με φοβίζει τίποτα όταν πρόκειται να εξυπηρετήσω την δικαιοσύνη. Όσο για την σύλληψή μου, αυτό εί-

Δέχθηκε την ξαφνική επίθεση ενός σατανά...

ναί άλλο ζήτημα. 'Ο Ινσπéκτορ Σούμερ έχει οικτρών πείραν.

—Τί έχετε να πείτε; —Πρώτα απ' όλα θα ρωτήσω σας μίστερ Ράϊξμπερβερν, λέει απεικονόμενος προς τον τραπεζίτη, γιατί δεν καταγγέλλατε στις 'Αρχές ότι προχθές, όταν γινόταν η κηδεία της γυναίκας σας, διέρρηξα το χρηματοκιβώτιό σας;

—Δεν έδωσα σημασία. —Δεν δώσατε σημασία στις 6000 λίρες που σας έλειψα;

—Όχι και μεγάλη αφού πληρώνοντας το δέκατο στην 'Εταιρία προς Προστασία των Ζώων' θα μου τις επιστρέψατε. Δεν συμφέρει σε μια τράπεζα, να γνωστή ότι έπεσε θύμα διαρρήξεως.

—Θα σας επέστρεφα βέβαια τις 6000 λίρες σας αλλά όχι και αυτό το σχέδιο! λέει ο Μάρτεν Ντάλ βγάζοντας από την τσέπη του ένα σχέδιο.

'Ο τραπεζίτης χλόμιασε. Δικαστικοί και αστυνομικοί κύκλωσαν τον «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Τί είν' αυτό; —Αυτό; Είναι η κεραυνόβολος έγχεφαλική συμφορά της άτυχης γυναίκας!

—Δεν καταλαβαίνουμε. —Είναι το σχέδιο της νέας ηλεκτρικής εγκαταστάσεως αυτού του δωματίου, στην ο-

ποία επέδρασε ο ίδιος ο τραπεζίτης. Σατανικό σχέδιο κύριοι! Κυττάξατε το σχέδιο, ρίξτε μια ματιά έπειτα στους τοίχους! Πρόκειται περί άρχνης από ηλεκτρικά σύματα που παραμονεύει μέσα από το σοβάτισμα! Κυττάξατε την τοιχογραφία. Είναι υπερμωδέρνα και γραμμωτή. Και αυτό, για να μη διακρίνεται κάτι μικροσκοπικά

δάκια που ο κύριος έκανε με το μολύβι του! Πίσω από το καθένα από αυτά τα σταυρουδάκια, υπάρχει και από ένας κεραυνός δυο χιλιάδων βόλτ τριφασικού! 'Ο κύριος έκανε με το μολύβι του αυτά τα σταυρουδάκια και ανέθεσε στην γυναίκα του να κρεμάση τα καθράκια! 'Η άτυχη γυναίκα πήρε το πρώτο καθράκι, το κάρφωσε και κρέμασε το καθράκι της. Το κόλλο δεν έπαινε με την πρώτη.

Το καθράκι δεν είχε διαπεράσει το νήμα του ηλεκτρικού σύματος. Κρέμασε όπως βλέπετε και δεύτερο και τρίτο καθράκι.

Όταν έπεσε να κάρφωση και τέταρτο καθράκι, έμεινε κεραυνόπληκτη! Και για να δεισώθηκε, θα διακόψω τώρα άμέσως το ρεύμα από τον γενικό διακόπτη και με ένα σφυρί θα γκρεμίσουμε το σοβάτισμα του τοίχου σε κάθε μέρος που υπάρχει σταυρουδάκι. Μια στιγμή παρακαλώ να διακόψω το ρεύμα.

Και ενώ όλοι έμεναν σαν απολιθωμένοι στις θέσεις των και ο 'Αντριους Ράϊξμπερβερν έπεσε άποκαμωμένος και διαμαρτυρόμενος, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» έβγαλε διαστειλός από το δωμάτιο για να διακόψει το ρεύμα και, κλειδώνοντας ξοπίσω του την πόρτα, φώναξε:

—'Ορεβονάο μίστερ Σούμερ! Σ' καταλαβαίνεις αυτό!

—Μας τώκασε πάλι! λέει ο Σούμερ ορμώντας στην κλειδωμένη πόρτα. Χαλάλι του ωστόσο! Βγαίνοντας από εδώ κάποιον θα οδηγώ με τις χειροπέδες στα χέρια!

'Η πόρτα έσπασε με σχετικά μικρή προσπάθεια και το ηλεκτρικό ρεύμα κόπηκε από τον γενικό διακόπτη.

Τότε ο Σούμερ πήρε ένα σφυρί και έσπασε τον τοίχο παντού όπου βρίσκονταν σταυρουδάκια. Πίσω από το κάθε σταυρουδάκι υπήρχε ηλεκτρικό σύμα.

—Τί έχετε ν' απαντήσετε στην κατηγορία του «Λωποδύτη-Φάντασμα» ρώτησαν ο ανακριτής;

'Αντί άλλης απαντήσεως ο 'Αντριους Ράϊξμπερβερν σηκώθηκε κίτρινος σαν το λεμόνι και λέει παρουσιάζοντας τα δυό του χέρια.

—Θα άπολογηθώ μπροστά στον δικηγόρο μου. Είμαι στη διάθεσή σας.

'Ενας ξηρός μεταλλικός κρότος ακούσθηκε και η φωνή του Σούμερ που πρόσταζε:

—'Εμπρός!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΟΙ ΓΚΕΤΤΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΛΕΙΨΟΥΝ

'Η μόδα της γκέττας, σβύνει σιγά-σιγά. Σε λίγο οι γκέττες δεν θα φορούνται πιά. 'Οταν είχε έφευρεθί, το εξάρτημα αυτό της ανδρικής τουαλέτας, είχε πρακτικό σκοπό: προφύλαγε τα παπούτσια από τις λάσπες.

Στην αρχή δε οι γκέττες ήταν μακρυνές όπως αυτές που φορούν σήμερα οι ναύτες, και προφύλατταν και το κάτω μέρος του πανταλονιού.

□ □

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ... ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΙΚΟ

Στο μουσείο της Σταμπούλ υπάρχει το μεγαλύτερο γράμμα που έχει ποτέ γραφεί. Το γράμμα αυτό τώσεται στα 500 ο Σάχης της Περσίας, στον Σουλτάν της Τουρκίας, και έχει δέκα μέτρα μήκος επί επτά πλάτος.

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

‘Ο άνδρας, η γυναίκα και η ψυχή

Ο άνδρας διέσχισε βιαστικά το φουαγιέ του ξενοδοχείου και είδε την γυναίκα. 'Υστερα βγήκε έξω από την γυριστή πόρτα. Βραδύνοντας το βήμα, πήγε ως την γωνία του δρόμου και γύρισε πίσω.

'Η γυναίκα καθότανε ακόμα εκεί στην βαθεία πολυθρόνα, ακουμπώντας το κεφάλι της στο μικρό γαντωμένο χέρι. 'Επάνω απ' τα σταυρωμένα πόδια της, το ύφασμα του φορέματός της έπεφτε απαλά. Τον καρπό του χεριού της στόλιζε ένα πλατύ χρυσό βραχιόλι, και στα γόνατά της είχε ριγμένο το δερμάτινο τσαντάκι της.

'Ο άνδρας έκανε μερικούς γύρους επάνω στο χαλί, ύστερα κάθισε αντίκρυ στην γυναίκα, φυλομήτερη ανυπόμονα την έφημερίδα που ήταν ανοιγμένη μπροστά του, ύστερα την δίπλωσε βιαστικά και κύτταξε τώρα την γυναίκα σαν να την είχε παρατηρήσει τη στιγμή εκείνη για πρώτη φορά.

'Η γυναίκα χαμογέλασε χωρίς να θέλει, και γύρισε το πρόσωπό της από το άλλο μέρος. 'Ο άνδρας σηκώθηκε. Με φωνή που έτρεμε από συγκρατημένη συγκίνηση, άφηθύνε τον λόγο στην γυναίκα.

—Νομίζει κανείς πως υπάρχουν κάποτε άκαταμάχητες συμπάθειες που πηγάζουν απ' το άπειρο, και στις οποίες δεν μπορεί ν' αντισταθί κανείς...

'Η γυναίκα δεν άπήντησε άμέσως, μία σκοτεινή σκιά πέρασε επάνω απ' το σκεπτικό της πρόσωπο.

'Ο άνδρας κάθισε κοντά στην πολυθρόνα της, άναψε ένα τσιγάρο και με περισσότερο θάρρος έλεγε:

—'Οπως κάθε άνδρας, έτσι κι' εγώ φαντάσθηκα μία ιδεώδη γυναίκα, την όποια ποτέ ως τώρα δεν μπόρεσα να βρω. Και τώρα, βγαίνοντας απ' το δωμάτιό μου, κυττάζω άφηρημένος γύρω μου και βλέπω ξαφνικά την γυναίκα της φαντασίας μου...

'Η γυναίκα κατέβασε τα μάτια της.

—Αυτό όμως δεν σας δίνει το δικαίωμα να μιλήσετε με τέτοιον τρόπο σε μία άγνωστη...

—'Ακούστε με: άν ζητούσα απλώς την άραία γυναίκα, τότε θα είχαμε δίκιο. Αύτη τη φορά όμως αισθάνθηκα την ψυχή της γυναίκας. Γι' αυτό τόλμησα—άν δίσταζα, άν δεν τολμούσα να σας άπειν-τούσα ποτέ πιά στη ζωή μου...

—Κι' άν πιά;

—Δεν είσθε.

—'Υποθέστε πως ήμουν.

—Και πάλι θα σας μιλούσα, τότε...

'Η γυναίκα φάνηκε να σκέπτεται κάτι.

—Περιμένετε κανένα; ρώτησε ο άνδρας.

—Ναί.

Τον σύζυγό σας;

'Η γυναίκα χαμογέλασε. Δεν άπήντη-

σε.

—'Ισως τον φίλο σας;

—Σάν να μου φαίνεται πως είσθε λίγο αδιάκριτος...

—'Ισως, αλλά σάς... άγαπώ!

'Η γυναίκα δεν βρήκε καιρό ν' άπαντήσει, γιατί αυτή την στιγμή ο γκρούμ του ξενοδοχείου ήρθε και της έπτε πως την ζητούσαν στο τηλέφωνο. 'Υποσέθηκε νά εξακολουθήσει την συνομιλία μόλις θα επέστρεφε. Θά ήταν πολύ εύτυχής να γνωρίσει έναν άνδρα που ζητούσε την ψυχή της γυναίκας...

Τα μάτια της γυναίκας ήταν γεμάτα καλωσύνη κι' ένα άραιο χαμόγελο έπαιζε στα χείλη της. 'Υστερα, γύρισε στα πλάγια, στρίχτηκε στην άκρη της πολυθρόνας και σηκώθηκε άργά και με δυσκολία. Φεύγοντας, έσερνε το άριστερό

—Κι' άν ήμουν άσηχη;

της πόδι με κόπο, σαν να ήταν ξένο.

—Κουτσάινει! φώναξε ο άνδρας μέσα του. Τι ποταπότης να κάθεται εκεί, ίσως με τις άρες, κρύβοντας το κουτό της πόδι, και να περιμένει το άνόητο θύμα που από ανδρικό ίπποτισμό ή από προση-ποιητό οίκτο θα είναι άναγκασμένο να συνεχίσει και κατόπι την κωμωδία της άγάπης.

Αυτός όμως δεν ήταν τόσο κουτός... 'Ηθελε ήδη να σηκωθεί να φύγει, όταν η γυναίκα γύρισε πίσω από το τηλέφωνο και τον πλησίασε κουτσάινοντας μ' ένα εύθυμο χαμόγελο. 'Ηθελε κάτι να πει, όταν όμως είδε το πρόσωπό του σπασσε-ταραγμένη. Μερικές στιγμές κάθισαν άφανοι ο ένας αντίκρυ στον άλλο. 'Η γυναίκα κύτταξε μπροστά της. 'Ο άνδρας σκάλιζε έκνευρισμένος την ράχη της πολυθρόνας.

—Κυρία μου, άρχισε τέλος με περιφρο-

νητική φωνή, μου είναι βέβαια πολύ λυ-πηρό να αιζητήσω για...

'Η γυναίκα πετάχτηκε:

—Σας παρακαλώ, μην εξακολουθήτε.

—Δεν είναι έτσι; Τό έννοείτε μέν' σας, επί τέλους είμαι...

'Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

—'Εγώ μόνη φταίω. 'Αλλά φανήκατε τόσο καλός! 'Ηθελα να πιστέψω...

—'Εσ'ωμε το κεφάλι της.

'Ο άνδρας καταδέχθηκε να της πει με-ρικά παρηγορητικά λόγια, πως είσθα-νόταν πραγματική συμπάθεια γι' αυτήν...

Θά ήταν εύτυχής να την έβλεπε από κεί-ρο σέ καιρό... έπρεπε να ξέρει ότι δεν υπήρχε άραιότερο πράγμα από την φι-λία. Τώρα όμως, προς μεγάλη του λύπη, έπρεπε να φύγει, για μία σπουδαία υπό-θεση...

'Η γυναίκα έδειξε με νεύμα της κεφα-λής της τους ξένους του ξενοδοχείου που καθόνταν άπέναντί τους στο χώλλ, και κύτταξε τον άνδρα παρακλητικά.

—'Αν φύγετε τώρα άμέσως, ο καθέ-νας θα έννοηση γιατί φεύγετε. Σας πα-ρακαλώ, περιμένετε λίγα λεπτά ακόμη. Σε λίγο θα έρθουν να με πάρουν.

'Ο άνδρας έγνεψε καταφατικά και ή συνομιλία παρατάθηκε με κόπο.

'Η γυναίκα έριχνε συχνά βλέμματα σκεπτικά στον άνδρα που καθόταν κοντά της τόσο βαρεμένος, και μόλις μπορούσε να περιμένη την στιγμή της άπελευθερώ-σεώς του.

'Εξαφνα, στην σκάλα φάνηκε ένα δ-ψηλός καλοντυμένος κύριος. Το πρόσω-πο της γυναίκας φωτίστηκε με μιάς. Τοῦ έγνεψε:

—'Αλεξ, έδώ είμαι, 'Αλεξ!

'Υστερα πήδησε επάνω, χαμογέλασε λίγο ειρωνικά στον γειτονά της και έπτε δίνοντάς του το χέρι της:

—Χάρηκα που ήσασταν τόσο ευγενής και με διασκεδάσατε ένδοξο περιμένα τον σύζυγό μου... 'Επειτα κρεμάστηκε με τρυφερότητα στο μπράτσο του άνδρός της, και έφυγε. Δεν κούτσαινε πιά, δεν έσερνε το πόδι της, περπατούσε έλα-φρά και έλεύθερα σαν έλαφι.

'Ο άνδρας τους κύτταξε καλά-καλά με άνοιχτά μάτια, και έγινε κατακόκκι-νος από την ντροπή και τον θυμό του.

'Υστερα σκέφθηκε: «Τι να πής; 'Ολες οι γυναίκες είναι κτήνη, και δεν θα βρω ποτέ καμιά με ψυχή...»

ΓΚΕΟΡΚΙ ΧΑΡΤΙΒΙΓΚ

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

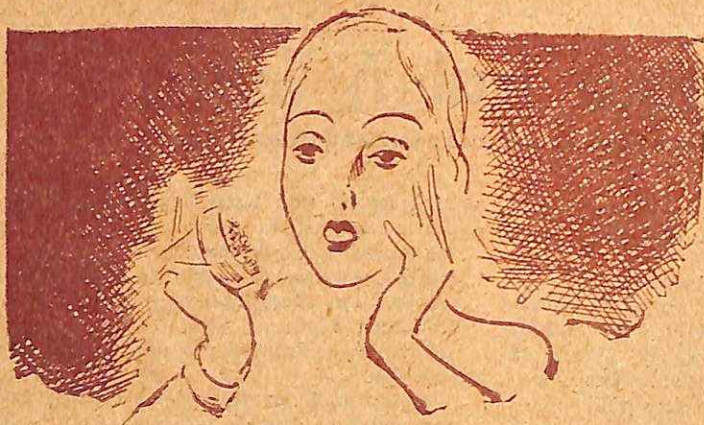
Στο μάθημα της Ιστορίας, ο δάσκαλος παίρνει άφορημ' απ' τους Παράλληλους Βί-ους του Πλουτάρχου και λέει:

—'Ας υποθέσουμε, ότι βρίσκεται κάποιος ή όποιος με παραβάλλει μ' έναν μεγάλο άρ-χαίο ρήτορα... 'Η σύγκρισις αυτή θα είναι κολακευτική ή όχι;

—Θα είναι άδυσχετική, φώναξε ένας μα-θητής.

—Μην είσαι άνόητος, τον παρατήρησε ο δάσκαλος. 'Ισα-ίσα που ή σύγκρισις αυτή θα με κολάκευε πολύ.

—'Αλλά, απάντησε ο μαθητής με άφέλεια, δεν είχα έσας, κύριε, απ' όψει μου.

Γυναικείες

Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕ-
ΣΕΤΕ ΤΟΝ
ΧΕΙΜΩΝΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΣΑΝΦΑΣΟΝΙΣΜΟΣ

Ζούμε στην εποχή του «σανφασονισμού». Με το πρόσημα ότι στην εποχή μας, την εποχή της ταχύτητας, δεν μπορούμε να τηρούμε πια τις τυπικότητες και τις διάφορες έθιμοι των πατέρων μας, καταργήσαμε κάθε τύπο ευγενείας και αβρότητας και έ-ξωστρακίσουμε διά παντός την λεπτότητα και τους καλούς τρόπους.

Δεν χωρεί πια κανείς σεβασμός για τους ηλικιωμένους ανθρώπους, καμιά διάκριση θέσεως, καμιά διαφορά.

Βλέπετε νεαρά δεσποινίδια που δεν τελείωσαν ακόμη καλά-καλά το γυμνάσιο να παίρνουν πόζα χιλίων κινηματογραφικών αστέρων και να καπνίζουν σαν μοιραίες γυναίκες μπροστά στους γονείς των που καμαρώνουν με υπερφάνεια τον «μοντερνισμό» της κόρης των.

Βλέπετε νεαρούς δεκάεξη χρόνων να ξεμεροδραβάζονται στο μπρίτζ παρέα με τους γονείς των, τους «γέροντες» των, όπως τους αποκαλούν πιο παραστατικά και πιο μοντέρνα.

Βλέπετε υπηρέτριες που ντύνονται και φέρονται με τέτοιο τρόπο ώστε να δυσκολεύετε να ξεχωρίσετε ποιές είναι οι κυρίες και ποιές οι υπηρέτριες.

Παρέστην τελευταίως, σ' ένα λεωφορείο, σε μια σκηνή πολύ χαρακτηριστική του πνεύματος της εποχής.

Μέσα στο γεμάτο λεωφορείο είχε άνεβη μια ηλικιωμένη γυναίκα. Φαινόταν σε έλεεινη κατάσταση—προφανώς θα ήταν και άρρωστη—και σε κάθε τιναγμό του λεωφορείου κατέβαλλε άπειρους κόπους για να σταθή στα πόδια της. Δύο νεαρές δεσποινίδες κι ένας νεαρός που κάθονταν μπροστά της εύρισκαν το θέαμα άστειο και γελοῦσαν χωρίς καμιά ντροπή.

Μια κυρία, όρθη επίσης, βλέποντας το μαρτύριο της γριάς, είπε στις δεσποινίδες: «Δεν δίνετε λίγη θέση στην κυρούλα από δω, παιδιά μου; Είναι ντροπή να στέκεται όρθη αφού ύποφέρει. Οι μικροί πρέπει να σέβωνται τους γερνότερους».

Ξέρετε τί συνέβη τότε; Ίσως νομίσσετε ότι πράγματι τα κορίτσια αυτά συναισθάνθηκαν την αγενεία τους και έκαναν τόπο να καθήση ή γριά; Λοιπόν, όχι! Περιωρίστηκαν να γελάσουν ειρωνικά και ν' απαντήσουν αναίδεστα:

—Αγία, κυρία μου, μπορεί να συνέβαιναν στον καιρό σας. Σήμερα έχουν καταργηθεί τέτοιες παλαιολογίες! Ο καθεὶς κυττάζει τον εαυτό του...

Νομίζω ότι τα σχόλια είναι περιττά.

ΛΟΡΑ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ
ΜΟΝΤΕΛΩΝ

Τι γραμμή της γυναικείας τουαλέτας θα μείνη όλον τον χειμώνα πολύ νεανική και πολύ έφαρμοστή. Κάποτε θα είναι αι-φόρμ προς τα κάτω. Οι φούστες είναι κοντότερες και συχνά γαρνίζονται με γκοντέ πίσω όπως και τα μαντώ.

Τι επίδρασις της εποχής του Διευθυντηρίου (Ντιρεκτουάρ) γίνεται καταφανής στις ρεδιγκότες, στις ζακέτες, στα φορέματα. Ξαναβλέπουμε τις κοντές μέσες, τους ψηλούς και σκληρούς γιακάδες, τα μεγάλα και φαρδιά ρεβέρ, τις γραβάτες γύρω στο λαιμό, τις εσάρπες που κα-

Μια όμοια παιδική πυτζάμα. Φόντο μπλε και παραμέντα ροζ ή και αντίθετως.

ταλήγουν σε φράνζες, τέλος όλες τις λεπτομέρειες που χαρακτηρίζαν τα φορέματα Ντιρεκτουάρ.

Μερικά μοντέλα που ξεφεύγουν από το στυλ της εποχής αυτής μας θυμίζουν νεώτερα χρόνια: το 1910 και το 1917.

ΤΑ ΑΠΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ
ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ ΤΩΝ

Τα φορεματάκια αυτά είναι απλούστατα, σαν σχολικά, με ένα ψηλό γιακά, τις περισσότερες φορές σαν των αξιωματικών. Όλα τα πρόχειρα φορέματα καθώς και τα σπόρ όταν δεν έχουν γιακαδάκι είναι πολύ φραχτά στον λαιμό.

Οι φούστες είναι πολύ απλές. Τα κορσάζ γαρνίζονται συνήθως με βελούδο τον-σὺρ-τόν, με κέντημα χρυσό ή άση-μένιο σαν άλυσσίδιτσα, ή με ζούρ. Τα μανίκια είναι ίσια και έφαρμοστά, κάποτε δε είναι κομμένα «άν-μπια» και σειρήνια σε χρώμα αντίθετο από το κορσάζ. Τα σειρήνια αυτά υπογραμμίζουν ζώνες, μανίκια και τσέπες. Ο τελευταίος νεωτερισμός στις τσέπες είναι να τοποθετούνται άσημέτρως, δηλ. ή μια στο ένα πλευρό του στήθους και ή άλλη στο αντίθετο πλευρό της τάγιας. Ο νεωτερισμός αυτός είναι πολύ νόστιμος.

Οι ζώνες είναι έργασμένες. Οι πιο μοντέρνες από φύλλα διασταυρωνόμενα από δέρμα διαφόρων χρωματισμών ή ακόμη από στενές λωρδες δέρματος με αριθμούς ή γράμματα από μέταλλο. Πολύ-λες φορές συμπληρώνονται με μικρά κλειδάκια κρεμασμένα στην άκρη μιας άλυσσίδιτσας που συνδέεται με τη ζώνη.

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Για τα φθινοπωρινά και χειμερινά μοντέλα μας θα χρησιμοποιήσωμε λαϊνάς χονδρά και σκληρά: βελούρ ντέ λαίν, ντρά το όποιο είχαμε περιφρονήσει τα τελευταία αυτά χρόνια και που ξανα-βρίσκει σήμερα όλη τη δόξα του. Θα χρησιμοποιήσωμε ακόμη σκωτσέζικα, τουήντ σινέ, κασμήρια μεταξωτά.

Για τις ρόμπες ιδιαίτερος θα χρησιμοποιηθούν μαλακά λαϊνάς: βελούρ ντέ κοτόν, ζερσέ, πλεχτά στη μηχανή ή στο χέρι.

Για το σπόρ, τα ταξίδια, είναι κατάλληλο ένα ζερσέ τουήντ σινέ πολύχρωμο, τα ριγέ ή μπουικέ λαϊνάς.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Θα φορεθώ και πάλι πάρα πολύ το μαύρο, ιδίως για τα άπογευματινά φορέματα. Θα ζωρέψωμε λίγο το μελαγχολικό και μονότονο αυτό χρώμα με μια λίγο χτυπητή γαρνιτούρα, κυρίως, σε χρώμα σωμόν. Εκτός όμως από το μαύρο θα έχουμε και άλλα ζωρρότερα χρώματα, όπως τις διάφορες άποχρώσεις του πράσινου, το μαρρόν, το ρούτζ καθώς και διαφόρους συνδυασμούς αντίθετων χρωμάτων: μπλε και κόκκινο, μπλε ρουά και χρώμα φούζιας, γκρί και μπλε κ.τ.λ.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Στο προηγούμενο φύλλο σας έγραψα σε γενικές γραμμές για την αισθητική του δέρματος από επιστημονικής απόψεως.

Οι γυναίκες προσπαθούν αντί πάσης θυσίας να είναι ωραίες και να παρατείνουν όσον το δυνατόν περισσότερο τα νεύατα και την δροσιά του προσώπου των. Στην πραγματοποίηση του προθού τους αυτού έρχεται να τις βοηθήση ή αισθητική επιστήμη, που άφ' ενός μόν, με τα διάφορα μέσα και τα μεθόδους της μάς ύποδεικνύει πώς επιτυγχάνεται ή καλή διατήρηση, καλλιέργεια και άνάπτυξη των φυσικών χαρακτηρισμών του προσώπου, άφ' έτέρου δε ύποδεικνύει τα καλλυντικά ένεύα που ταιριάζουν σε κάθε τύπο καλλονής και που μπορούν συγχρόνως να κρύψουν ή να περιορίσουν κάθε είδους έλάττωμα.

Τα φυσικά όμως αυτά χαρίσματα (λείο και καθαρό δέρμα, ρόδινο χρώμα κ.τ.λ.) για

σεηίδες

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Πολλά από αυτά θα έχουν έφετος δερματίνες ζώνες.

Τα ταγιέρ γαρνίζονται ωραία με όριζόντιες «νεβρύρ» στα πλάγια και στο γιακά.

Ένα μαντώ από λαϊνάς πράσινο γαρνιρισμένο με καστόρι είναι πολύ κατάλληλο για ταξίδι και για σπόρ.

Μιά τουαλέττα από μαύρη δαντέλλα με φαρδύτατη φούστα είναι κομψότατη για το βράδυ.

Οι μπούκλες των ζωνών είναι έφετος πολύ πρωτότυπες: άλλες έχουν σχήμα πεντάκτινου άστρου, άλλες αναπαριστούν ένα ρολόι με τους αριθμούς και τους δείκτες του, άλλες έχουν σχήμα ζώου: γάτας, φιδιού, χελώνας κ.τ.λ. Άλλες σχεδιάζουν μια άσπίδα, ή ένα κράνος. Όπως βλέπετε είναι άρκετά άστείες και παρά-ξενες.

Είναι πολύ να τοποθετήτε μπροστά στο σειμνέ του σολονιού ένα ύψηλό βάζο με στερεή βάση, μέσα στο όποιο θα τοποθετήσετε φυτά με μακρύ μίσχο. Είναι πολύ διακοσμητικό.

Το πέπλο της νύφης δεν γαρνίζεται πια με άνθη πορτοκαλλιάς που δεν... είναι πια της μόδας! Άντ' αυτών γαρνίζεται με γαρύφαλλα ή κληματίδα. Το πέπλο είναι κοντό και κεντητό και πέφτει στα μάτια σαν σπανιόλικη βουαλέττα.

Οι βουαλέττες γαρνίζονται με μεγάλα βελούδινα πουά.

Τολὺ κομψή θεωρείται ή μικρή τόκα από φέτρ, γαρνιρισμένη με γούνα πλατειά.

Μερικά καπέλλα θα έχουν γύρω απή την καλόττα τους μια άλυσσίδα από γυαλιντερό μέταλλο.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΚΟΥΖΙΝΑ

Ψάρι Φούρνο.—Για ψάρι του φούρνου να προτιμάτε πάντοτε το μαγιάτικο, τη νουνριδα, ή τη σφυρίδα. Το κόβετε φέτες και έπειτα κόβετε Ψιλό μαϊντανό, τον όποιο άνακατεύετε με γαλέττα κοπανισμένη, πιπέρι, και 3—4 δόντια σκόρδο κομμένο Ψιλά. Έγινε κατάλληλο ταψι ή καραβάνα και στρώνουμε μέσα το μισό ύλικό, επάνω τοποθετούμε τις φέτες του ψαριού, το ύπόλοιπο ύλικό και από πάνω ντομάτες κομμένες φέτες. Έπειτα άνακατεύουμε σ' ένα άγγείο κρασί, λάδι, γυμόν λευονιού, και τα ρίχνουμε από πάνω έπειτα δε στέλνουμε στον φού-

Έσσερα μοντέρνα φορεματάκια απλούστατα και κομψότατα συγχρόνως.

να διατηρηθούν πρέπει να εφαρμόζεται μια ώριμη τακτική περιποίησης του δέρματος. Δυστυχώς οι περισσότερες κυρίες καταστρέφουν την φυσική ομορφιά και την δροσιά του προσώπου των, γιατί αγνοούν πώς πρέπει να περιποιούνται το δέρμα των, περιορίζοντας μόνον στην χρήση διαφόρων, και τις περισσότερες μάλιστα φορές, δραστικών καλλυντικών. Μ' αυτή την τακτική καταστρέφουν ολόκληρα το δέρμα των, το οποίο σιγά-σιγά γεμίζει από σπυλιδάκια, μαρμαρίσματα, κηλιδώματα. Αν όμως ήξεραν να εφαρμόζονταν ένα απλό, τακτικό κι' ωριμότητα πρόγραμμα καθημερινής περιποίησης του δέρματός των, για το οποίο δεν θα χρειάζονταν περισσότερα από δέκα λεπτά της ώρας το πρωί κι' άλλα τόσα το βράδυ, και την φυσική του ομορφιά θα διατηρήσουν, και πολύ λίγων καλλυντικών θα είχαν ανάγκη.

Ας αρχίσουμε τώρα από την πρωινή περιποίηση του δέρματος.

Όλα τα δέματα, ανεξαρτήτως της συστάσεως των (ξηρά, λιπαρά ή ουδέτερα) πρέπει κάθε πρωί να πλένονται με νερό. Τόν χιμύια πρέπει το νερό να είναι χλιαρό.

Ν' αποφεύγετε το παγωμένο και ζεστό νερό, καθώς και το πολύ ζεστό. Η κακή συνήθεια της χρήσεως για τον πρωινό καθαρισμό του προσώπου νερού διαφόρου θερμοκρασίας εναλλάξ είναι καταστρεπτική για το δέρμα.

Πολλές μάλιστα κυρίες έχουν την κακή συνήθεια αφού πλυθούν με ζεστό νερό, να χρησιμοποιούν άμέσως κατόπιν και πάγο. Νομίζουν ότι έτσι δροσίζει και ξαναοιώνει το δέρμα, ενώ συγχρόνως κλείνουν οι πόροι του. Τίποτε απ' αυτό ανακρίβστερο και πιο αφελές. Είναι καταστρεπτική για το δέρμα κι' η απλή μόνον επίθεση πάγου, γιατί απ' ενός μὲν λόγω της υπερμέτρους και διαρκούς ψύξεως, το δέρμα αποξηραίνεται και χάνει με τον καιρό την φυσική του χροιά, και απ' άλλου έτρεψε η άμυνά του πάγο προκαλεί σπυλιδάκια κι' έρεθισμό του δέρματος (δερμτίτιδα) καθώς και λειχήνες.

Επίσης πρέπει ν' αποφεύγετε έντελως την χρήση πηγαδίσου νερού για τον πρωινό καθαρισμό του δέρματος. Τα διάφορα έλαια που περιέχει το νερό αυτό ξηραίνουν και ραπανίζουν το δέρμα. Γι' αυτό όσες δεν έχουν στην διάθεσή των νερό της βρύσης κι' είναι υποχρεωμένες να μεταχειρίζονται μόνο πηγαδίσιο πρέπει απαραίτητα να μεταβάλλουν την σύστασή του. Αυτό το επιτυγχάνετε αν μέσα σε κάθε δοσ πηγαδίσου νερού ρίξετε ή ένα κουτάλακι του γλυκού όχι πολύ γεμάτο σόδα, ή 30 σταγόνες λεμονιού.

Το νερό όμως αυτό πρέπει να το αφήνετε όλη τη νύκτα και το πρωί να το χρησιμοποιήτε όποτε στο δοχείο θα έχουν κατασταλάξει όλα τα έλαια, τα οποία είναι καταστρεπτικά για το δέρμα.

Σημαντικότερο έλλοιο, ρόλο στην διατήρηση της φρεσκάδας κι' ελαστικότητας του δέρματος του προσώπου, παίζει η άποφυγή χρησιμοποίησης σαπουνιών και μάλιστα μωχομυρωδάτων. Τα σαπουνία αυτά καταστρέφουν το δέρμα. Η χρήση σαπουνιού γίνεται σε σπανιότερες περιπτώσεις και ιδίως σε παθολογικές καταστάσεις του δέρματος, για θεραπευτικό σκοπό. Εάν θέλετε να έχετε φρέσκο και ροδαλό δέρμα, ποτέ δεν πρέπει να μεταχειρίζεσθε σαπούνι για τον καθαρισμό του προσώπου. Το σαπουνάκι του σνοού, ντυνημένο από μαργαρίτα, αντικαθιστά πλήρως τα σαπούνια, ενώ συγχρόνως μαλακώνει και ξεκουράζει το δέρμα.

Στο επόμενο ή συνέχεια.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΛΑΣ

ΠΩΣ Ο ΜΕΤΣΝΙΚΩΦ ΜΕΤΕΒΛΗΘΗ ΣΕ ΑΜΑΞΑ

Ο Μετσνικώφ, ο περίφημος Γαλλορώσος γιατρός και συνεργάτης του Παστέρ, διηγήταν συχνά μια νόστιμη ιστορία που του είχε συμβεί, όταν ήταν ακόμη γιατρός σε μια μικρή επαρχιακή πόλη.

— Ένα βράδυ έλεγε, έρχεται στο σπίτι ένας χωρικός και μου λέγει ότι η γυναίκα του, στο γειτονικό χωριό είναι άρρωστη και ότι έπρεπε να πάγω άμέσως εκεί.

Μου είπε τί θα μου πλήρωνε και συμφωνήσαμε, επειδή όπως έλεγε, ήταν φτωχός για 25 φρ.

Ετοιμάσα το άμαξι μου είπα του χωρικού να ανέβη δίπλα μου και ξεκινήσαμε. Όταν φθάσαμε στο χωριό, ο χωρικός μου είπε να σταματήσω στην πλατεία, κατέβηκε μου έδωσε τα 25 φρ. και έκανε να φύγει.

— Μα και η άρρωστη γυναίκα σας; τον ρωτώ.

— Η γυναίκα μου είναι πολύ καλά στην ύγεια της γιατρέ. Μονάχα, που εγώ έπρεπε να βρω από την πόλη, εδώ και επειδή τέτοια ώρα κανένας άμαξας δεν δεχόταν να με φέρη πιο φθηνά από 50 φρ., σκέφθηκα το άμαξι σας και... Καληνύχτα σας κ. Μετσνικώφ!

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΟ ΣΟΥ!...

Ηρθες έχτες και λάμψη πήρανε τα σκοτεινά, τα πικραμένα; Δρόμοι και κάστρα και φωταγώσιτα και μάτια που έκλειναν βρεθεία. Ηρθες έχτες, κι' ο κόσμος γιόρτασε τα όσα θαρρούσε πεθαμένα, κι' άναψαν χέρια, χέρια άμέτρητα κεριά στο εικόνισμα, κεριά!

Ηρθες κι' οι μέρες οι μονότονες ήλ μέρες που έγερναν στη δύση ήθραν μια δύναμη και κόρπισαν φως, ήλιου φως, καθαρίο φως, κι' οι μαύρες νύχτες μυριοκάντηλα κρέμασαν μέσα στο μεθύσι, μέσα στη φύση που ξενύχτησε κάποιος κρυφός καύμός, κρυφός

Ηρθες κι' ως άπλωναν τα χέρια τους δικοί και ξένοι να σε σφίξουν κι' εσύ, γλυστρούσες βεργολύγερη σαν καλαμιά, σαν λυγαριά. Ένας άλλης της που τόν τρώαξαν κι' ήθελαν όλοι να τόν πνίξουν πήρε ένα γέλιο σου και χάθηκε μακριά απ' τη γη, πολύ μακριά!...

Τώρα, αν θελήσης του κρουστάλλινου του δροσογέλιου σου τόν κλέφτη και τόν γυρέψης μέσ' σ' ακρόγιαλα και σ' ώκεανούς, δέ θα τόν βρής. Φτερά τόν έφεραν, ανάλαφρα σε κάποιες λίμνες τόν καθρέφτη, και στα νερά της μέσας νείρεται πώς σε θωρεί και τόν θωρείς.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

Μικρές αστυνομικές ιστορίες

Οι πιο έξυπνοι και επιτήδεις λωποδύτες έχουν τις μικρές των αδυναμίες τα μικρά των ελαττώματα, που συχνά αποβαίνουν ατόχημα τραγικά γι' αυτούς, γίνονται ατία να τεματίσουν αδόξως την σταδιοδρομία τους. Οι δυο παρακάτω ιστορίες είναι χαρακτηριστικές επάνω σ' αυτό:

Η ΟΡΕΞΗ ΤΟΥ ΤΟΝ ΠΡΟΔΩΣΕ

Σ' ένα ξενοδοχείο του Μπουρνεμάουθ, στην Άγγλία, είχε μείνει πριν λίγες μέρες μια κυρία πολύ πλούσια, χήρα ανώτερου Άγγλου αξιωματικού.

Την ίδια μέρα έφθανε στο ίδιο ξενοδοχείο και ένας τέχνηλεμος και έπιανε ένα δωμάτιο ακριβώς δίπλα στο δωμάτιο της πλούσιας χήρας. Φαινόταν άρρωστος και είπε του ξενοδόχου ότι δεν θα κατέβαινε στο εστιατόριο, αλλά να του σερβίρουν το φαγητό του στο δωμάτιό του.

Το μεσημέρι, ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου ανέβαινε στο δωμάτιο του άρρώστου και έπαιρνε τις διαταγές του. Σε λίγη ώρα ο ίδιος ανέβαινε τις σκάλες μ' έναν μεγάλο δίσκο φορτωμένο από φαγητά.

Την ίδια ώρα ανέβαινε μαζί του την σκάλα και ένας ντέκετιβ, ο οποίος ρώτησε από περιέργεια τόν υπάλληλο για ποιόν ήταν τα τόσα φαγητά. Ο άλλος του είπε για έναν άρρωστο τέχνηλεμο που έμενε στο δωμάτιο 27. Ο ντέκετιβ δεν είπε τίποτε, ρώτησε όμως άρρωστος πώς είναι δυνατόν ένας άρρωστος άνθρωπος να τρώγη για τρεις...

Και σκανδαλισμένος, δάλωσε να ξεχνιόσθ το μυστήριο.

Ύστερ' από λίγη ώρα ο ντέκετιβ κατέβαινε τις σκάλες του ξενοδοχείου με τόν υποτιθέμενο άρρωστο: απλούστατα αυτός ήταν ένας μεγάλος λωποδύτης που παρακολούθησε την πλουσία χήρα για να τη ληστέψη και που τόν καταζητούσε η αστυνομία από καιρό. Ήταν γνωστός σ' αυτήν για... την μεγάλη του όρεξη ή οποία στο τέλος και τόν πρόδωσε!

Ο ΔΙΑΡΗΚΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΕΝΑ ΠΟΛ

Στο Λήδς έληστεύετο πρό τινος ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο διαρρήκτης άνοιγε το χρηματοκιβώτιο που καταστήματος και το ξελάφρωνε από το αρκετά σεβαστό περιεχόμενό του. Η όλη επιχείρηση είχε γίνει με τόσο τέχνη, ώστε η αστυνομία θεώρησε σε πολύ δύσκολη θέση. Δεν ήξερε πού να βρή άκρη για να καθοδηγηθεί και να ανακαλύψη τόν δράστη. Η υπόθεση κόντευε να αποτελματωθεί, όποτε μια μέρα, μια πολήτρια του καταστήματος άνοίγοντας διάφορα κουτιά για να σερβίρη κάποιον πελάτη, είδε ότι μέσα σ' ένα από αυτά τα κουτιά άπηχε μόνον ένα παπούτσι, το άριστερό έλειπε.

Σε λίγο ανεκαλύφτετο, στα ίδια μέτρα και δεύτερο κουτί με μόνο το δεξί παπούτσι. Η πολήτρια ανέφερε το πιάγμα στον πάτρώνα της και αυτός ειδοποίησε την αστυνομία. Ύστερα από λίγες μέρες συνελαμβάνετο ο διαρρήκτης: ήταν ένας λωποδύτης που είχε μόνο το άριστερό του πόδι. Το άλλο ήταν έξιλινο. Κάνοντας την διάρρηξη, σκέφθηκε να εφοδιασθή και από παπούτσια και ή απληστία του αυτή τόν κατέστρεψε...

Νέα από τό Χόλλυγουντ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ, ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΓΛΕΝΤΙΑ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ

Ο Τζών Μπαρρυμωρ δεν θύμωνε καθόλου όταν ήταν νεώτερος, όσες φορές και αν τόν φωτογραφούσαν οι κινηματογραφιστάι. Και παρ'ότι με ευχαρίστηση στόν φακό το όλύμπιο προφίλ του που έμοιαζε με τα προφίλ τών αρχαίων αγαλμάτων.

Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και τώρα. Την περασμένη εβδομάδα όταν έφθασε στην μεγάλη αίθουσα συναυλιών του Χόλλυγουντ όπου έπρόκειτο να δοθής μια συναυλία, ένας φωτογράφος του τράβηξε μια μικρή ταινία καθώς είχε καθήσει στο θεωρείον του με την νεαρή του φίλη Έλεν Μπαρρυ, χάριν της οποίας χώρισε με την σύζυγό του Ντολорές Κουτέλλο.

Μόλις πήρε είδηση τί είχε συμβεί, ο Τζών Μπαρρυμωρ (που είναι τώρα πηνιτάρης) έβγαλε κάτι τόσο δυνατές φωνές, που το πλήθος νόμισε ότι είχε αρχίσει το έργο του Βόγνερ. Ύστερα έξω φρενών άρπαξε, ένα μαξιλάρι και το έξεσφενδόνισε κατά του φωτογράφου. Δεν τόν πέτυχε όμως γιατί ο φωτογράφος φρόντισε να εξαφανιστή τροχάδην.

Η φωτογραφία πάντως επέτυχε. Και ή σύντομη ταινία που είχε τραβήξει ο κινηματογραφικός φωτορεπόρτερ παιζόταν την άλλη μέρα σε όλους τούς κινηματογράφους του Χόλλυγουντ, στις έπικαιρότητες που παίζονται εκτός προγράμματος.

ΝΕΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ο Φρίτς Λάνγκ, ο «μονοελοφόρων Εύρωπαίος» όπως τόν λένε στο Χόλλυγουντ παρακολουθεί το «γύρισμα» του Ντότσουορθ, γιατί παίζει ή Ρούθ Τσάτερτον, Ισχυρίζονται οι κακές γλώσσες.

Η Ρόσελ Χούντσον δεν φαίνεται καθόλου άδιαφορη στόν θαυμασμό του υπολογαγού Μόν τοβ Μάκ — Κώλεϋ. Τόν συνάντησε όταν πήγε στη Χονολουλού για να ξεκουραστή λίγο. Και τώρα ο νεαρός αξιωματικός ήρθε με χείρα στο Χόλλυγουντ για να την επισκεφθή. Ξέρει όμως καλά το Χόλλυγουντ γιατί ή πρώτη γυναίκα του ήταν ή στάρ Ίριν Ρόμπινσον.

Ο Τόνυ Μορένο, Ισπανός χορευτής συνοδεύει την Σάλλυ Ράντ.

Η Πατρίτσια Έλλις και ο Ουάρεν Χούλ σύντομα θα γίνουν «Κος και Κε Χούλ».

Η Γκλέντα Φάρρελ και ο «Αντισο» Ράνταλ άνατέλεσαν την παλιά τους γάπη. Και έγκατέλειψαν τα τελευταία τους φλέρτ: ο Ράνταλ την Λουί Μπρούκς και ή Γκλέντα τόν Γκραί Ρέινολντς.

Τα ωραιότερα φίλμ της τελευταίας αμερικανικής παραγωγής είνε κατ' έλάχιστον γνώμην τών κριτικών τα έξης τοία: «Ρωμαίος και Ιουλιέττα» Μασία της Σκωτίας και «Αντονι Αντβερς».

ΞΑΝΘΕΣ Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ

Η ωραιότατη Άλις Φαίη που είχε μαλλιά ξανθά πλατινέ και τα έβαψε τώρα καστανά κατά το σύστημα της Τζίν Λάρλουου, άπεφάσισε να κάνει ένα δημοψήφισμα για να μάθης αν της πηγαιναι καλλίτερα τα καστανά μαλλιά ή τα ξανθά. Αναλόγως δέ του άποτελέσματος θα γινόταν πάλι ξανθή ή θα έμενε καστανή.

Σε 309 άρρενας ψηφοφόρους που ρώτησε οι 272 άπάντησαν ότι προτιμούσαν το καστανό χρώμα. Ένδεκα μόνον άπάντησαν ότι προτιμούσαν το ξανθό. Οι υπόλοιποι δεν είχαν άριμένη γνώμη.

Κι' έτσι ή Άλις Φαίη μένει καστανή.

ΓΕΥΜΑΤΑ ΜΑΜΑΔΩΝ

Είναι φαίνεται της μόδας να δίνουν «έξωτικά γεύματα» οι... μαμάδες τών άστέρων.

Η μητέρα της Ζαννέτ Μακντόναλντ έδωσε ένα χαβανέζικο πρόγευμα... Η μητέρα της Έλεν Φέργκυσον έδωσε ένα «κινέζικο γεύμα». Η μητέρα της Τζόαν Κράουφορντ έδωσε ένα «μεξικανικό δείπνο». Και έπεται συνέχεια από τις μαμάδες του Νέλσον Έντυ, του Τζάκ Όκι, του Τζένη Ράϋμοντ, του Γούντυ Βάν Ντάικ κ.λ.π.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Στην τελευταία του δεξίωση ο Τζάκ Όκι έκανε θαυμάσιες «άπομιμήσεις» του Άλ Τζόλσον, του Μπίνγκ Κρόσμπυ, του Έντι Κάντορ, του Ρούντυ Βαλλέ και τέλος του... έαυτού του!

Η πιο χαριτωμένη δεξίωση του τελευταίου μηνός στο Χόλλυγουντ ήταν

της Μάτζ Έβανς. Η Μάτζ είχε προσκαλέσει ένα μεγάλο αριθμό φίλων και γνωστών του στούντιο για μια κολυμβητική εορτή στην δεξαμενή της.

Την τελευταία όμως στιγμή ή Μάτζ άντελήφθη ότι κάποιοι μοχλός που έφερνε το νερό δεν λειτουργούσε και χρειαζόταν μια μέρα τουλάχιστον για να διορθωθή. Η Μάτζ δεν τάχασε καθόλου. Τηλεφώνησε άμέσως σε μια λέσχη πατινάζ και νοίκιασε αρκετές δεκάδες πατινία που της έστάλησαν άσθωρ.

Όταν σε λίγο έφθασαν οι καλεσμένοι της, ή Μάτζ τούς έξήγησε ότι ένα άπρόοπτο άτύχημα στην δεξαμενή τούς έμπόδιζε να κολυμβήσουν. Αντ' αυτού όμως όμως προσέφερε στόν καθένα από ένα ζεύγος πατινία και διεσκέδασαν όλοι περίφημα πατινάροντας στο πάτωμα της δεξαμενής αντί να κολυμβήσουν μέσα σ' αυτήν.

Κι' έτσι ούτως ή άλλως ή γιορτή έδόθη πάλι στην ίδια δεξαμενή.

ΜΕΝΝΙΕΣ

Η Μάρτζορ Γκαίητς, άπεφάσισε τέλος να παντρευτή με τόν Κέρυ Κονουάη, ιδιοκτήτη εταιρίας ραδιοφωνών, ύστερα από δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια που είναι άρραβωνισμένη μ' αυτόν. Ο Κεϋ έργαζόταν στην Νέα Υόρκη, ενώ ή Μάρτζορ έμενε στο Χόλλυγουντ. Τώρα όμως ήλθε και ο Κέρυ στο Χόλλυγουντ και πρόκειται να παντρευτούν σύντομα.

Η Χάρριετ Χίλιαντ σύζυγος του διευθυντού οργήστρας Όζι Νέλσον, ειδοποίησε την εταιρία Ρ. Κ. Ο. στην οποία έπρόκειτο να γυρίση τώρα ένα φίλμ, ότι δεν θα μπορέση, γιατί άναμένει διάδοχον εντός λίγων μηνών.

Η Μπίνυ Μπαρνες, έβαψε τα μαλλιά της ξανθά, προκειμένου να γυρίση το φίλμ «Τρελλαίνομαι για τις ξανθές».

Το πραγματικό όνομα της Μαριλένε Τριχ είναι Μαριλ-Μαγκνιταλένε φον Λός.

Η Καίη Φράνσις και ο Τζώρτζ Μπρέντ γύρισαν ένα πολύ έπιτυχημένο φίλμ με τόν τίτλο «Δός μου την καρδιά σου».

Ένα ωραίο φίλμ της Μέτρο-Γκόλντουϊν είναι ή ταινία «Οι γυναίκες είνε μπλάζ» με τόν Στούαρτ Έρβιν και την Φλόρενς Ράϋς σε ρόλους ρεπόρτερ έφημερίδων.

Το μεγαλύτερο φίλμ της Φόξ έφέτος που πρόκειται να κάνει θόρυβο εξ αίτίας τών πολλών κατ' διασήμων παραγωγιστρίων του είναι ή ταινία «Ερωτευμένες Γυναίκες». Πρωταγωνιστούν ή Τζαννέτ Γκαίητς, ή Λορέττα Γιούγκ, ή Κόνσταנס Μπέννι και ή Σιμόν-Σιμόν.

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ τῆς Λ. Μπέττυ

ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
Γ. ΟΥΪΛΙΑΜΣΟΝ

12. (Η συνέχεια και τέλος)

ώστε αυτός είναι ο λόγος, που μου συνεστήθη μόνο ως Τζιμ Μπρέττ;

—Είμαι ο Τζιμ Μπρέττ. Άλλα τώρα που τα κατάλαβες όλα, θα με συγχωρήσεις;

—Ακόμη δεν κατάλαβα, παρά μόνον, ότι φοβόσουν ίσως μήπως ένδιαφερθώ περισσότερο για τα χρήματά σου, παρά για σένα, αν ήξευρα την αλήθεια... Ω, πώς ήταν δυνατό να σκεφθής ένα τέτοιο πράγμα για μένα;... Άλλά—τό ταξίδι σου στην τρίτη θέση;

—Αυτό είναι άλλη ιστορία, αν και υπήρξε άφορηη της γνωριμίας μας. Είχα λείψει στο έξωτερικό δύο τρία χρόνια, και ένας φίλος μου, τον οποίο συνάντησα στο Παρίσι, τον περασμένο Ιούνιο, μου στοιχημάτισε χιλιά δολάρια, ότι παρ' όλες τις περιπετειές και τας περιπετειές μου, δεν θα είχα το κουράγιο να ταξιδεύσω στην τρίτη θέση του υπερωκεανείου. Έγώ δέχθηκα το στοιχημα και το κέρδισα.

—Αν δεν τύχαινε να σε ίδω εκεί, θα είχα φύγει για τις δυτικές Πολιτείες, εθώς μετά την αποβίβασή μου στην Νέα Υόρκη. Άλλά σε είχα γνωρίσει πια και γι' αυτό έμεινα... Εύτυχως, είχα συναντήσει, άλλοτε, συχνά την μίς Γουίνιπάρκ, στον Άγιο Φραγκίσκο και μία φορά έδω. Αυτή με άνεγνώρισε ήταν με είδε στην τρίτη θέση. Άλλά ήταν η μόνη που με ήξευρε, και είχε το τσάκ να μη μου καταστρέψει το γούστο του παιχνιδιού. Μάντευσε, ότι κάποιο στοιχημα θα ήταν στην μέση, και δεν είπε λέξη σε κανένα πάν-

τως, όμως, φρόντισα και εγώ άμέσως να της στείλω ένα μικρό σημείωμα στην καμπίνα. Κουβέντισα επίσης μαζί της, έπάνω στο πλοίο την παραμονή της άφίξεώς μας στην Νέα Υόρκη, και... μιλήσαμε για σένα. Είχα ήδη την πεποίθηση, ότι δεν ήσαν από τα κορίτσια που ένδιαφέρονται για τα χρήματα, αλλά...

—Το λάθος ήταν έν μέρος, δικό μου, Μπέττυ, έπενέβη εκείνη την στιγμή ή Σάλλυ. Για να είμαι ειλικρινής, ήξευρα, ήδη, ότι ή δούκισσα είχε συμφωνήσει σε μερικές σκάψεις της Αικατερίνης και δεν μπορούσα να πω κατά πόσον ή άνατροφή των κοριτσιών της άριστοκρατίας δεν θα μπορούσε να είχαν έπηρεάσει τον χαρακτήρα σου. Γι' αυτό έννεθάρρυνα τον κ. Χάρμπορ να δοκιμάση τα αίσθήματά σου με την ιστορία ότι ήταν ένας φτωχός νέος που έλέγετο Τζιμ Μπρέττ. Αυτό θ' άποτελούσε βεβαίως, ένα μεγάλο «χάντικαπ» στην προσπάθειά του, άφου θα τον άπειμάκρυνε άναγκαστικώς από σένα, αλλά έσύ είχες ήδη ένδιαφερθεί για τον... άπορο νέο και έγω έκαμα ότι μπορούσα για να κρατήσω το μυστικό. Είχα την βεβαιότητα, ότι στο τέλος ό κ. Χάρμπορ δεν θα έχανε, και πραγματικώς δεν έχασε. Την πρωινή εκείνη συνάντηση στο Πάρκο, έγώ την είχα έπινοήσει και έπισης έπεισα την Αικατερίνη να στείλη στον κ. Χάρμπορ μία πρόσκληση για τον μεγάλο της χορό. Έπρεπε ό καυμένος να έχη μεγάλη ύπομονή, έπειδή ήθελε σώνει και καλά να τον άγαπήσης είνε πείσμα όποιουδήποτε έμποδίου—είδ' άλλως, προτιμούσε να μην τον άγαπήσης καθόλου. Και έξαφνα έπενέβη ή τύχη και συνεπλήρωσε την συνέχεια...

—Κατά τον καλλίτερο τρόπο που μπορούσε να γίνει, πιστεύω, είπεν ό Τζιμ. Τώρα, άγάπη μου, που τα ξεύρεις όλα, με συγχωρείς;

—Θά ήθελα να το παραστήσω την θυμωμένη, την δυσारेστημένη πάντως, έν και κατά βάθος ή μόνη μου έπιθυμία ήταν να τρέξω και να τον άγκαλιάσω, προτίμησα όμως, έτσι, για ν' άρχίσω με τις τρυφερότητες έν μέση δόω.

—Θά ήθελα να μου είχες έμπιστοσύνη εθώς έξ άρχής, χωρίς να μου παίξης τέτοιες κωμωδίες, άπήντησα έλαφρως φουρκισμένη άκόμη. Άλλά παρ' όλα αυτά... πρέπει να πω, ότι βρίσκω την ιστορία μας πολύ ρωμαντική... Και έξ άλλου, άκόμη και αν ήμουν πολύ θυμωμένη... φοβόμμαι, ότι θά σου συγχωρούσα τα πάντα άπ' την στιγμή που σε είδα να δαμάζης αυτό το άγριο άλογο...

—Μά την αλήθεια, τό ίδιο θα έλεγα και έγώ, είπε ό Στάν.

Και οι δύο παλαιοί φίλοι έσφίξαν γελώντας τα χέρια.

—Υποθέτω, ότι έρχεται τώρα και ή δική μου σειρά να συγχωρήσω, είπε με

έφος μελιστάλακτον, ή κ. Στείβς που είχε γίνει διά μιάς έντελώς άλλος άνθρωπος. Άλλά θά έπρεπε να μου συστήση κάποιος τον κ. Χάρμπορ...

(Σάν να ένδιεφέρετο κανείς άν τον συχωρούσε ή όχι!).

—Και τί θα πή ή δούκισσα; ρώτησε ή Σάλλυ.

—Ά... όταν της πω, ότι ή Μπέττυ άρραβωνιάσθηκε με ένα φίλο μου, που τον γνώριζα από τό Λονδίνο— και που είναι άλλωστε και πρώτης τάξεως σπόρτσμαν—δέν θα έχη καμμία αντίρρηση, είπε ό Στάν.

—Όσο για την δούκισσα, είπε προθυμότητα πάντα—δηλαδή από δυο-τριών στιγμών—ή κυρία Στείβς, την άναλαμβάνω και έγώ. Θά πεισθί άμέσως ότι δέν μπορεί να έχη καμμία αντίρρηση για ένα τέτοιο γάμο!...

Έγώ όμως δέν φάνηκα να πρόσεξα διόλου τα λόγια της, γιατί με ένδιέφερε περισσότερο ό Στάν.

Ευχαριστήθηκα δέ πολύ που δέν άνέφερε καθόλου τα χρήματα του Τζιμ, έν και αυτό είναι τό σημείο του είδωλίου μας που θά φανή έλκυστικώτερο στην μητέρα μου—πολύ έλκυστικώτερο ίσως και από τό συνοικέσιο που ουδείς έτοιμάσει και που δέν έγινε. Όσο για μένα, σνεδόν λυπούμαι που δέν είναι ό Τζιμ πτωχός—άν υποθέσωμε πώς υπάγοι στην καρδιά μου τόπος για να λυπηθώ για κάτι. Άλλά νομίζω, ότι δέν υπάρχει. Είναι τόσον άραιός ό κόσμος... κι' άπ' τίς δυο μεριές του Ωκεανού!...

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

που δημοσιεύει ή «ΕΒΔΟΜΑΣ»:

ΕΔ. ΡΟΝΤ

ΑΓΑΠΗ
ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

□ □

ΦΙΛ. ΟΠΕΝΧΑ-Ι.Μ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ
ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΖ

□ □

και ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΑΝΤΙΟ

(με έκτενι περιληψιν των προηγούμενων)

Για να διασκεδάσετε

ΤΟ 5^ο ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Στό προηγούμενον φύλλον σάς έμάθαμεν πως μπορείτε τον Γάτο να τον μετατρέψετε σε Λαγό. Τώρα θα σάς δείξωμε πως τους Λίθους θα μπορείτε να τους μεταβάλλετε σε παράδες. (Πρός Θεού όμως, ή συνταγή να μείνη μυστική μεταξύ μας). Θά μετατρέψετε την λέξη ΛΙΘΟΣ στην λέξη ΠΑΡΑΣ γράφοντας στην κάθε σειρά του διαγράμματος μια πενταψιφία λέξη της οποίας μόνον ένα γράμμα θά διαφέρει από την προηγούμενη λέξη.

Λ	Ι	Θ	Ο	Σ
	.			
.				
		.		
.				
Π	Α	Ρ	Α	Σ

Τα τέσσαρα γράμματα που μένουν άμετάβλητα μένουν επίσης στην ίδια θέση με την προηγούμενη λέξη. Κάθε κουκίδα μέσα στο διάγραμμα δείχνει την θέση του γράμματος που αλλάζει.

ΝΕΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο άξιωματικός της ύπηρεσίας του άστυνομικού τμήματος έμπαινε στο γραφείο του όταν άκουσε τό τηλεφωνό να χτυπά. Πήρε άμέσως τό άκουστικό:

—Έμπρός;
—Άστυνομία αυτού;
—Μάλιστα.

—...
Ο άστυνομικός περίμενε ένα λεπτό, αλλά τίποτα. Έξαφνα άκουσε καθαρώτατα τον κρότο ένδς πυροβολισμού.

—Έμπρός; Έμπρός; έπανελάθε, αλλά δέν πήρε καμμία άπάντηση.

Πήρε άμέσως τό τηλεφωνικό κέντρο, έμαθε την διεύθυνση από την οποία του είχαν τηλεφωνήσει προηγούμενος, και έσπευσε έπι τόπου, άκολουθούμενος από τους άστυφύλακες. Τό σπίτι άνήκε σ' έναν πλούσιο κτηματία.

Στό δωμάτιο του γραφείου, ήσαν τον κτηματία νεκρό, με τό κεφάλι γεμμένο έπάνω στο γραφείο. Στον δεξιό κρόταφο έχαινε μία πληγή από σφαίρα περιστόφου. Οι άστυνομικοί, χωρίς να μετακινήσουν τό πτώμα, προέδρουν στις πρώτες έξακριβώσεις. Τό δωμάτιο βρισκόταν έν πλήρη τάξει, ουτε ένα χαρτάκι δέν είχε μετακινηθί. Μόνο τό άκουστικό του τηλεφώνου κρεμόταν θλιβερά στην δεξιά γωνία του γραφείου.

Τί είχε συμβή; Ο κτηματίας είχε άραγε άποκτονήσει, άφου είχε τηλεφωνήσει στην άστυνομία; Η μήπως είχε δολοφονηθί και την διάρκεια μιάς συζήτησης, την ώρα άκριβώς που τηλεφωνούσε στην άστυνομία

για να ζητήσει βοήθεια;

Άφου σκέφτηκε μερικά λεπτά, ό άστυνομικός άνεφώνησε:

—Ήδρα: δέν πρόκειται περί...άλλά περί... Τί λέτε σεις;

Πρόκειται περί άποκτονίας ή περί έγκλήματος;

(Η λύσις στο προσεχές).

□ □

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΔΕΝ ΞΕΡΗ

ΝΑ ΜΕΤΡΗΣΗ

Ένας βοσκός δέν ήξερε να μετρήση παρά μόνο ως τα 7. Ένας περιηγητής που τον συνήντησε να οδηγί ένα μεγάλο κοπάδι, τον ρώτησε πόσα άρνιά είχε.

Ο βοσκός άπήντησε:

—Αν τα μετρήσω ανά δυο, ή ανά τρία, ή ανά τέσσαρα, ή ανά πέντε ή να έξη, περισσεύει πάντα ένα. Αν τα μετρήσω ανά έπτά δέν περισσεύει κανένα.

Πόσα άρνιά είχε;

(Η λύσις στο προσεχές)

□ □

ΤΟ ΠΟΛΥΠΛΟΚΟ ΤΑΞΙΔΙ

Η εικόνα μας παριστάνει μια λίμνη. Από την μια μεριά υπάρχει μια άποβάθρα Α, από

την άλλη τρεις μικρές άποβάθρες Β 1, Β 2 και Β 3.

Στη λίμνη αυτή υπάρχουν και τέσσερα νησάκια, Γ, Δ, Ε, Ζ.

Ο νεαρός Παύλος πρέπει να αναχωρήσι με την βάρκα του από την άποβάθρα Α, να περάση από τα νησάκια Γ και Δ, να φθάση στην άποβάθρα Β 1 και έπειτα να πάη στο νησάκι Ε, φεύγοντας όμως από την άποβάθρα Β 3. Τό πράγμα θα ήταν πολύ εύκολο, αλλά ό Παύλος πηγαίνοντας στο νησάκι Ε δέν πρέπει να περάση πάνω στο αλάτι του προηγούμενου του ταξιδιού, για να αποφύγη τα κυματάκια που δημιουργήθηκαν. Τί δρόμο θά ακολουθήση;

(Η λύσις στο προσεχές).

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΜΑΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΕΜΒΟΥΧΟΥ

Ο λεμβούχος πρέπει πρώτα να σημειώση με μια κυκλία ή με ένα μολύβι στην καρένα της βάρκας τό σημείο στο οποίο φθάνει ή θάλασσα την ώρα που ή βάρκα βρίσκεται φορτωμένη με την καμηλοπάρδαλη. Έπειτα θγάξει έξω την καμηλοπάρδαλη και φορτώνει στη βάρκα τόσα τούβλα, όσα χρειάζονται για να βυθισθί ή βάρκα μέχρι του ίδιου σημείου όπου βρισκόταν με την καμηλοπάρδαλη. Μετράει τα τούβλα αυτά, και συμπεραίνει ότι ή καμηλοπάρδαλις έχει τό ίδιο βάρος με τόσα τούβλα.

Τώρα λοιπόν, μένει να βρούμε τό βάρος του κάθε τούβλου.

Βάζει από τη μια μεριά της ζυγαριάς τό βαρίδι των 3 χιλιογράμμων, και από την άλλη τόσα τούβλα χρειάζονται για να ισορροπίση. Διαίρει τα 3 χιλια, με τον αριθμό των τούβλων και βρίσκει τό βάρος του ένδς τούβλου.

Τό βάρος αυτό τό πολλαπλασιάζει με τον αριθμό των τούβλων που είχε βρή προηγουμένως ότι ζυγίζει ή καμηλοπάρδαλις.

□ □

ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο δολοφόνος είναι εκείνος που κάπνισε τα τρία άποτοίγαρα, άφου τό θύμα κάπνισε μόνο ποίρα. Άλλά ό άστυνομικός είδε τα τέσσαρα καμμένα σπύρα, και έξακριβωσε ότι ό ένοχός είχε άναπτήρα. Όστε δέν εκάπνισε τα τσιγαρέττα εκείνα. Συνεπώς, δέν είναι αυτός ό τελευταίος έπισκέπτης του θύματος, και φυσικά, δέν είναι ό δολοφόνος.

□ □

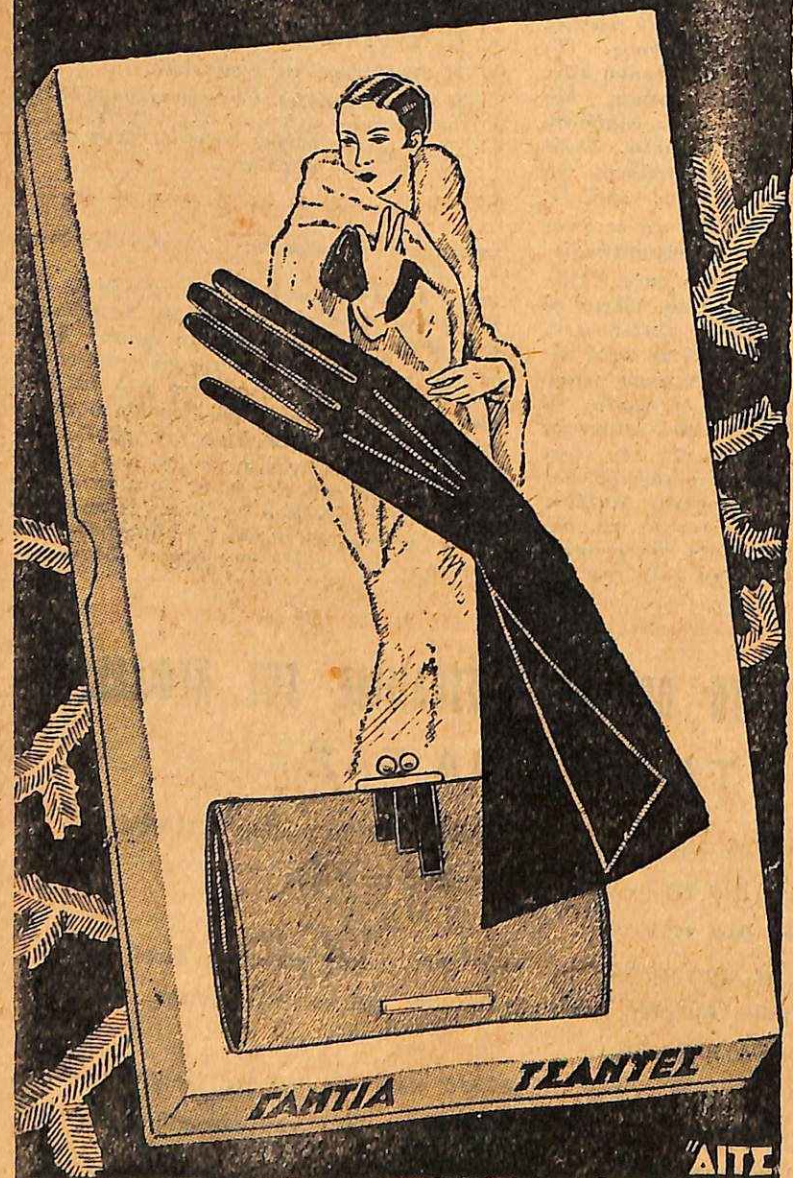
ΤΟ 4^ο ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Ίδου πως πρέπει ή λέξη ΑΥΡΑ να μετατραπή στην λέξη ΒΗΜΑ.

Α	Υ	Ρ	Α
Λ	Υ	Ρ	Α
Λ	Ι	Ρ	Α
Λ	Ι	Μ	Α
Ρ	Ι	Μ	Α
Ρ	Η	Μ	Α
Β	Η	Μ	Α

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ Κ. ΣΙΑ
Πηλ. Καπνικαρέας 5

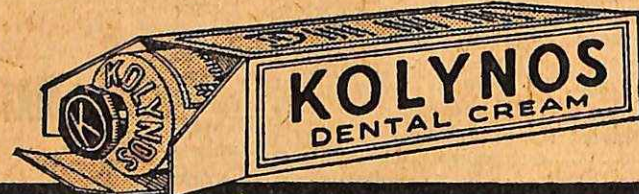
Μία άντιστατική 'Οδοντοκρέμα ή όποια αφαιρεί τας κηλίδας και αποδίδει στα δόντια την φυσικην των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

είς την όποϊαν άπενεμήθη υπό τής Χ Διεθνούς 'Εκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Είς την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη έπίσης υπό τής αύτής 'Εκθέσεως τό χρυσούν μετάλλιον

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Καλλιτεχνία από όσα λάβει για να γίνει!

ITALIA REX

REX

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Νεαράν ΤΤΤ. 'Η λουσιν που μου γράφετε μάλλον ξηραίνει το δέρμα, συνεπώς δεν είναι κατάλληλη για το ξηρό δέρμα σας. Να μεταχειρίζεσθε πρό της πούδρας την λουσιν που σας γράφω παρακάτω και θα σας στρώνη θανυσία. 'Ακεί να εκτελήται ή συνταγή καλά, και να αφήνετε την λουσιν να στεγνώνη πρό της πούδρας.

Lait d' amandes 50 gr.
Glycerine pure 10 >
Eau de roses 200 >

Γιά τ' άλλο ζήτημα με το αλυσμα που ακολουθείτε θαχτε θλιβερά αποτελέσματα από αισθητικής άπόψεως. 'Εν τούτοις, και μάλιστα διαρκούς χρήσεως όπως μου γράφετε, εννοεί την ανάπτυξη και την πλαδαρότητά των. Συνεπώς... αντί συνταγής τονωτικής, ως πύσης ή κακή αυτή συνήθεια.

Λύντα, Κύριον. Όπως θα ήθελε και στην συνέχεια των άρθρων του κ. Λαδά για

την περιποίηση του δέρματος, το ξεμακρύνισμα δεν επιτυγχάνεται με σκέτο νερό, όσον θερμό και αν είναι. Μάλλον απλώνουν με το νερό και λασποποιούνται ως πούμε έτσι περισσότερο τα διάφορα μακιγιάζ που άποφοράσουν έτσι περισσότερο τους πόρους του δέρματος. Το χλιαρό νερό επιβάλλεται, για τον καθαρισμό της ξηράς επιδερμίδος σας. 'Αλλά τα διάφορα μακιγιάζ την αποξηραίνουν γιατί δεν την καθαρίζετε καλά από αυτά. Γράψτε γι' αυτό που ζητείτε από ευθείας στον κ. Λαδά (Σδλωνος 40) και θα σας άπαντήσει σχετικώς.

'Αν να Δακωστ. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί άλλαζατε ψευδώνυμο. Στόν χαρακτήρα σας άναγνωρίζω την Άννα Π. Δεν μās ένοχλείτε καθόλου όσοσδήποτε φορές κι αν μās γράφετε, τό έναντίον μās εύχαριστείτε. Τό αύτό που χρησιμοποιείτε να τό έξασκολουθήσετε, καθώς και την λουσιν κωφρέ, αλλά μόνον δύο φορές την εβδομάδα. Σας χρειάζεται όμως όπωσδήποτε και μία κρέμα πρό της πούδρας. Στην περίπτωση σας καλή είναι ή Χαρμ Βάνισινγκ. Θα την δοήτε άσφαλώς στού Λήτου (Σταδίου 13). Είναι φθηνή και σχετικώς πύ άγνή από όλες του έμπορίου. Μή την φοβάσθε. Και με ένα μόνον

νάχα βάσο θα λυανοποιηθήτε. 'Επίσης τό πρώι και τό βράδυ μετά τό πλύσιμο του προσώπου να χρησιμοποιήτε την έξής λουσιν.

Eau de fleurs d' orangei 125 gr.
Glycerine 2,5 >
Teinture de benjoin 5 >

Μετά 45 ήμέρες ξαναγράψτε μου. 'Ο θ έ λ λ ο ν. Καθημερινώς, μετά τό πρώινο πλύσιμο, μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο μέσα στην κάτωθι λουσιν, να περνάτε τό πρόσωπό σας, και να τό αφήνετε να στεγνώνη μόνον του, δίχως να τό σκουπίζετε.

Alcool camphré 30 gr.
Teinture de benjoin 15 >
Eau de cologne 60 >
Eau distillé 90 >

Μετά δύο μήνες μου ξαναγράψτε. Κάρμεν Σύλλα, Λάρισα. 'Αλλο είναι τό Τοπδαξέν 'Αντιυξέν κι' άλλο τό Τοποδαξέν 'Οφθαλμικόν. Τό πρώτο είναι για την τοπική θεραπεία των σπυριών, όταν αυτά όφειλονται σε σταφυλόκοκκο, ενώ τό δεύτερο είναι για τις δλεφαρίδες. Δυσ-

Διατί Μερικοί Κινηματογραφικοί Άστέρες Κερδίζουν

100.000 ΦΡ. ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΜΟΝΟΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ

λέγει ένας από τους καλλιτέρες κινηματογραφικούς άστέρας:

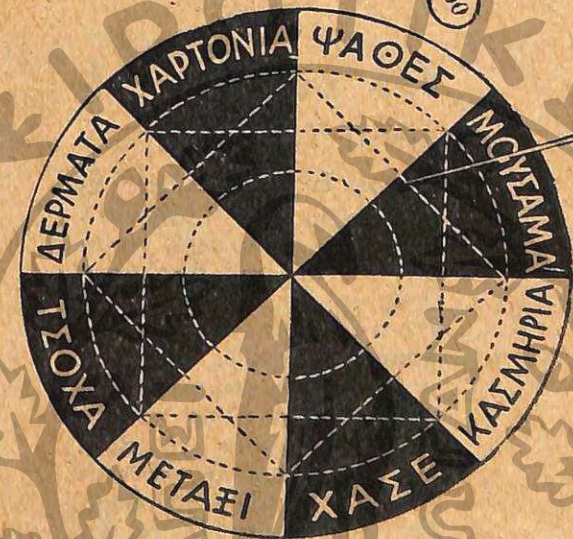
«Σήμερον εις τά κινηματογραφικά άτελιέ ή κλασσική ωραιότης αξίζει 8 δολάρια την ήμέρα, ή εύφυα 100 δολάρια την ήμέρα, ή εύμορφία με έξυπνάδα και με όσοσδήποτε χρώματα 1000 δολάρια την ήμέρα. Τίποτε δεν καθιστά την έπιδερμίδα τόσος σκληρά, ξηρά και ρυτιδωμένη όσον οί Ισχυροί και καστικοί πρόβολεις με τους όποιους εργάζονται όλη την ήμέρα οί κινηματογραφικοί άστέρες.

Οί καλλιτέχναι του κινητογράφου έξώδευσαν όλοκλήρους περιουσίας διά πο-

λυσιθέτους θεραπείας εις τά 'Ινστιτούτα Καλλονής, διά να ξανατονώσουν τό πρόσωπό τους κ.τ.λ. Σήμερον δύνανται να διατηρήσουν εις την έπιδερμίδα των την νεότητά διά μίας άπλής περιποίησεως σπιτι των. Τό «Biosce» άνακαλύφθεν από τον καθηγητήν της Βιέννης Dr Stejskal είναι δραστικόν στοιχείον των ζώντων κυττάρων, περιέχεται εις την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τροφήν διά την έπιδερμίδα, χρώματος ρόζ. Χρησιμοποιουμένη τό βράδυ προτού κατακλιθίτε, τρέφει και ξανανιώνει την έπιδερμίδα σας ενώ κοιμά-

Η ΚΛΩΣΤΗ ΚΙΘΑΡΑΣ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΩΣΤΩΝ - Ι ΟΕΟΔΟΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ-ΕΡΜΟΥ 131-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ 22

στε. Αί ρυτίδες εξαλείφονται. Κάς γυναίκα δύναται εύκόλως να δείχνη 10 έως 15 χρόνια νεώτερα εντός μερικόν εβδομάδων. 'Η Κρέμα της ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, μη λιπαρά, μεταχειριζόμενη διά

την ήμέρα αφαιρεί τά μαύρα στίγματα και τους διεσταλμένους πόρους, καθιστά την έπιδερμίδα φρέσκη λευκή και καθαρά. Καλά αποτελέσματα είναι ήγγυημένα άλλως τά χρήματά σας έπιστρέφονται.

ΦΑΝΗ ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 31)

Δεν ξέρει όμως την σημασία που έχει λέξη «artiste». Σημαίνει «αρτίστα» του καμπαρέ, απ' αυτές που πηγαίνουν να κάνουν «κονσορμσιόν» στα καμπαρέ της 'Αλεξανδρείας. 'Ο πρόξενος αρνείται να θεωρήσει το διαβατήριό, επιφυλασσόμενος να επιτρέψει στην «αρτίστα» να ταξιδέψει για την 'Αλεξανδρεία μόνον αφού υποβληθεί αίτησις στο τμήμα «'Αλλοδαπών» της 'Αλεξανδρείας... και γίνη δεκτή! Ζήσε Μαύρο μου, να φας τριφύλλι!

'Εκ πρώτης όψεως τὰ σχέδια ναυαγοῦσαν! 'Αντίο συναυλία της 'Αλεξανδρείας, μπροστά σὲ 8.000 ξένους!

—'Ε λοιπόν... ὄχι! εἶπε μὲ πείσμα ἡ Φανή. Θα πάω... καὶ θὰ ποῦν κ' ἔνα τραγούδι ὅλοι οἱ πρόξενοι τοῦ κόσμου!

Στὴν δύσκολη αὐτὴ περίστασι, ὡς ἀ-

τυχῶς δὲν ἀναλαμβάνονεν τὴν ἀποστολὴν φαρμάκων τοῦ ἐμπορίου. 'Αμα γράφη ἕνας φαρμακοποιὸς ἐδῶ θὰ τοῦ τὸ στείλουν. 'Η κρέμα ποὺ μεταχειρίζεσθε ἔχει διὰ βραδύου συστατικὰ ἐξ οὗ καὶ οἱ λεκέδες. Γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω καλλίτερα ὡς τακτικὴ ἀναγνώστρια, ἔστειλα τὸ γράμμα σας στὸν κ. Λαδᾶ, μὲ τὴν παράκληση νὰ σὰς ἀπαντήσῃ ἰδιαιτέρως.

ΛΟΡΑ

Ποῦ ὀφείλεται ἡ καλὴ γραμμὴ;

Ὅπως ἕνας ἀπολύτως ἐφαρμοστὸς κορσὲς δίδει στὸ σῶμα μίαν ὠραιότερη γραμμὴ ἔτσι καὶ μίαν ἀπολύτως ἐφαρμοστὴ κάλτσα δίνει στὸ πόδι μίαν εὐγενικώτερη γραμμὴ. 'Ακριβῶς αὐτὸ ἐπιτυγχάνουν ἡ κάλτσες ELBEO μὲ τὴν ἐλαστικότητά των φορεῖται στὸ πόδι καὶ τὸ κάνουν νὰ φαίνεται λεπτότερο καὶ εὐγενικώτερο. Πωλοῦνται εἰς τὰ καλύτερα καταστήματα εἰς τιμὰς ἀπολύτως ὠρισμένας. 'Αποθήκη μόνον χονδρικής πωλήσεως Μητροπόλεως 46 τηλεφ. 21—318.

ELBEO

πὸ μηχανῆς Θεός, ἐνεφανίσθη ὁ Γεώργιος Ξανθοπουλίδης, καθηγητὴς τοῦ «'Εθνικοῦ Ὁδείου».

—Φοβῶμαι νὰ ταξιδέψῃς... λαθραία; τὴς εἶπε.

—Δὲν φοβῶμαι τίποτα!

Ὁ Ξανθοπουλίδης τὴν πῆγε στὸ «Ρομάνια» ὅπου τὰ κανόνισεν νὰ ταξιδέψῃ ἡ Φανὴ μὲ διαβατήριον ἀθεώρητον. Διπλὴ οικονομία: πρῶτον, τὰ τέλη θεωρήσεως. Δεύτερον, τὰ ναῦλα ἦσαν πρὸς φθινά.

Ταξίδι ὑπέροχο! Χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀγωνία, ἡ Φανή, στὸ σαλόνι, τραγουδοῦσε τὴν ἄρια τῆς «Λουταίας», γοητεύοντας τοὺς συνεπιβάτας τῆς.

Νὰ ἡ 'Αλεξανδρεία. Ὁ Καλομοιρὸς περιμένε μὲ τὸ αἰγυπτιακὸ τῆς γραμμῆς τὴν Φανή... μὰ ποῦ νὰ φανῇ; Τέλος, λαμβάνει ἕνα τηλεγράφημα:

«Παπαναστασίου ταξιδεύει διαβατήριον ἀθεώρητον «Ρομάνια», φροντίσατε τὰ δέοντα. Ξανθοπουλίδης».

Ἡ Φανὴ εἶχε βαρεθῇ νὰ περιμένῃ στὸ

βατόρι, γιατί δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ ἀποβιβασθῇ χωρὶς θεωρήσει. Νὰ εἶχε τὸ μαγιώ της, ἀπάνω στὴν ἀνυπομονησία της θάβαινε μίαν βουτιά νὰ βγῇ στὴν παραλία! Τέλος, φθάνει ὁ Καλομοιρὸς μαζί μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ παραρτήματος, τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁδείου. Εἶχαν κατορθώσει νὰ θεωρηθῇ τὸ διαβατήριον... τηλεφωνικῶς! Μόλις πρόλαβε ἡ Φανὴ νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ τὴν ἴδια μέρα τραγουδοῦσε στὴν συναυλία... Μεταξὺ τῶν ξένων ποὺ παρευρέθησαν στὴν συναυλία, οἱ Ἱταλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἐνθουσιασθηκάν παραπάνω, σηκώθηκαν ὄρθιοι καὶ χειροκροτοῦσαν ξεφωνίζοντας:

—'Αλᾶ «Σ κ ἄ λ α»! (Στὴν «Σκάλα» τοῦ Μιλάνου, δηλαδή).

«Νὰ μπορούσα νὰ μελετοῦσα στὴν Ἱταλία», σκέφθηκε τότε ἡ Φανή.

Καὶ νὰ ποῦ σήμερον μὰς φεύγει γιὰ τὸ Μιλάνο. Νὰ τὰ ξαναῤῥε ὁμοῦς; Ἡ δύναμις τῆς θελήσεως δὲν στερροποιεῖ τὰ ἄλλα;

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

**ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ**
ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1915

'Εν 'Αθήναις ὁδὸς
Βύσσης καὶ 'Α-γά-
θωνος 10

'Εν Χαλανδρίῳ ὁδὸς 'Α-
γίου Γεωργίου 19.

'Εν Νέῳ Κοκκινιά ὁδὸς
Π. Τσαλδάρη 150 καὶ
Λαοδικίας (γωνία) ἔ-
ναντι φαρμακείου Μαν-
ουμάτη.

Αἱ ἐγγράφαί ἡρ-
χίσαν.

Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ἐ-
φαρμόζεται νέα μέθοδος
τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς
'Ακαδημίας.

'Αποτελέσματα
θετικώτατα καὶ
ἡγυγμένα.

Εἰς τὸ Κεντρικὸν 'Αθη-
νῶν λειτουργεῖ τμήμα διὰ
Μοντέλλιστας. Τμήμα διὰ
πρακτικὰς Μοδίστας.
Τμήμα διὰ Κυρίας.

Τὸ 'Ατελιὲ γυναικείων
φορεμάτων λειτουργεῖ ὡς
πάντοτε μὲ τὰ Μοντέλλα
τῶν Οἰκῶν τῶν Παρισί-
ων Πατοῦ καὶ Ζενί.

Τμήμα Μοντέλλων διὰ
Μοδίστας.

Τὸ οἰκοτροφεῖον λει-
τουργεῖ ὡς πάντοτε μόνον
εἰς τὸ Κεντρικὸν
'Αθηνῶν, ὑπὸ τοῦς καλ-
λιτέρους παιδαγωγικοὺς ὁ-
δούς.

Ὁραὶ ἐγγράφων 9—12
π.μ. καὶ 3—5 μ.μ. καθ'
ἐκάστην.

Ὁνας
ντελερισμός
τοῦ οἴμου L. T. PIVER

Ἡ ΝΕΑ
Κρέμα
MATITÉ

ΗΓΥΓΗΜΕΝΟΣ ΧΩΡΙΣ ΓΛΥΚΕΡΙΝΗΝ
'Επιτευχθεῖσα κατόπιν πολυ-
ετῶν πειραμάτων, ἀποτελεῖ
τὴν καλλιτέραν δυνατὴν βά-
σιν διὰ τὴν πούδραν εἰς τὸ
μακιγιάρισμα. Εἶναι μίαν μὴ
λιπαρὰ κρέμα, μελετηθεῖσα
εἰδικῶς διὰ τὴν ὀνομαστήν
πούδραν χωρὶς τάλκ (μάτ.
διότι ὅλα τὰ συστατικὰ τῆς
εἶναι μολ).

τὴν πούδραν MATITÉ
L. T. PIVER
PARIS

«ΜΗΝΥΤΑΡΙ»

Ἐκδόσεις

ΝΕΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

'Υπὸ τοῦ μουσικοῦ οἴκου Γρ. Κωνσταντι-
νίδου (Στοὰ 'Αρσακείου) ἐβδόθησαν αἱ
δύο μεγάλα ἐπιτυχία ἀπὸ τὴν ὀπερέτταν
«Τρεῖς Μαρίκες» τὸ φῶξ «Μαρίκα μου» καὶ
τὸ ταγκὸ «Ποθῶ δυὸ χεῖλη» μὲ στίχους τοῦ
κ. Παν. Παπαδοῦκα καὶ μουσικὴν τοῦ
Μιχ. Ἀνυσίου.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

(Πλατεία Ὀμονοίας)

mm

ΠΑΡΕΛΑΒΕ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙ
ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟ-
ΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
ΚΡΑΓΙΟΝ

“NELSON,”

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Συμφορρασμένον. Πῶς θέλετε νὰ
μὴ σὰς βρῇ ἡ συμφορὰ ὅταν ἔχετε τὴν ἰδέα
πὺς μπορεῖ ἡ κατάστασις αὐτὴ νὰ σταματή-
σῃ μόνη της, ὅπως σὰς εἶπαν οἱ φίλοι σας.
Νομίζω ὁμοῦς ὅτι πρέπει νὰ εἰσθε εὐχαρι-
στημένους ποὺ τὴν γλυτώσατε τόσο φθινά.
Μποροῦσατε θαυμάσια νὰ πάθετε μίαν πρα-
γματικὴν συμφορὰ, ἡ ὁποία νὰ σὰς μείνῃ σ'
ὅλη σας τὴ ζωὴ καὶ νὰ σὰς κάμῃ νὰ θυμᾶσθε
αἰωνίως τὴν νεανικὴν σας τρέλλα. 'Ενῶ
τώρα μὲ λίγη καλὴ θέλησι καὶ διαίτα, μὲ λί-
γη ἀνάπαυσι καὶ μὲ ἕνα κυτίο 'Αρεγκὸν θὰ
ἀπαλλαγῇτε. Δὲν πρέπει ὁμοῦς νὰ ἡσυχάσε-
τε ὅταν τὰ συμπεριτὰ συμπτώματα ὑποχωρή-
σουν. Κάθε ἄλλο. Εἶναι ἀνάγκη νὰ καταφύ-
γετε μετὰ σ' ἕνα γιατρὸ εἰδικὸ καὶ νὰ ὑπο-
βληθῇτε σὲ θεραπεία γιὰτὶ ἀλλιῶς διατρέ-
χετε τὸν κίνδυνον νὰ πάθετε πολλὰς συμφο-
ρὰς. Ὄστε πάρετε ὅλα αὐτὰ ὑπ' ὄψιν σας καὶ
μὴν τὰ ρίχνετε ὅλα στὴν μοῖρα σας.
Μιὰ Γυναίκα, 'Ενταῦθα. 'Εφ' ὅ-
σον προὔπηξε τὸ φαινόμενον ποὺ στίς περι-

πτώσεις αὐτὰς παρατηρεῖται, σημαίνει ὅτι
δὲν προὔπηξε ἐκ γενετῆς καμμία βλάβη ἁλ-
λὰ ἀπλῶς κατὰ τὸ παροδικὸ ποῦ ἴσως νὰ εἴ-
ναι καὶ ἀποτέλεσμα τῶν ψυχικῶν καταστά-
σεων ποὺ παρετηρήθησαν ὅταν ἐγίναν ὅσα ἐ-
γιναν. Φυσικὰ δὲ ἐπακόλουθα εἶναι ἡ ἀ-
δράνεια ποὺ παρατηρεῖται τώρα. Τὸ κακὸ
μπορεῖ τώρα νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ περιορι-
σθῇ στὸ ἐλάχιστον. ἄρκει νὰ κάμετε αὐτὰ
ποῦ θὰ σὰς γράψω.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ πάρετε τὰ κάτωθι
κομπριμέ ποῦ θὰ τὰ παίρνετε σύμφωνα μὲ
τὴν ὁδηγίαν ποὺ τὰ συνοδεύει. 'Επίσης, ἐφ'
ὅσον σὰς εἶναι εὐκόλο καὶ μαζί μὲ τὰ κομ-
πριμέ θὰ κάμετε καὶ μερικὰς ἐνέσειςς gluco-
pate de calcium chlori ἐνδοφλεβίως ἡμέ-
ραν παρ' ἡμέραν. Τὰ κομπριμέ εἶναι:

Agomensine et Sistomesine.
Καὶ τέλος θὰ πάρετε Βαλεριάνα, βάμμα,
60 σταγόνες τὴν ἡμέρα: 30 τὸ πρωὶ καὶ
30 τὸ βράδυ, πρὸ καὶ μετὰ τὸ φαγητό.
Μετὰ ἕνα μῆνα μοῦ ξαναγράφετε.
'Αν θίξῃς, 'Εδεσσα. Αἰτία τῆς τρι-
χοπτώσεως εἶναι ἀσφαλὲς ἡ πιτυρίδα. Πῶς
θέλετε ὁμοῦς νὰ σταματήσῃ αὐτὴ, ὅταν μετα-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ
ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

Ἐόμωστικόν τοῦ
“ΦΥΣΙΚΟΥ” δελιήτρου

• Αἱ πραγματικὰ κομπὲς γυναικὲς γνωρί-
ζουν ὅτι ὅπως τὸ στὺλ εἶσι καὶ ἡ ὁμορφία
πρέπει νὰ εἶναι φυσική. Ὅτι τὰ χεῖλη δὲν
πρέπει νὰ φωνάζουν πὺς εἶναι βαμμένα.
Νὰ γιατί τὸ κραγιὸν ΤΑΝΤΖΗ εἶναι τόσα
περιζήτητο — δὲν εἶναι βαφὴ! Συγχωνεύε-
ται ἀρμονικὰ μὲ τὸ φυσικὸν σας χρῶμα...
σὰς καθιστᾷ δελτικώτερες. Γιὰ ὅσες προ-
τιμοῦν ἐντονώτερο χρῶμα, ἰδίως γιὰ τὸ
βράδυ, ὑπάρχει εἰδικὸ κραγιὸν ΤΑΝΤΖΗ.

Τὸ
καλλίτερον
Κραγιὸν
τοῦ Κόσμου
TANGEE
Καταργεῖ τὸ “βαμμένο” ὕφος

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ

ὈΜΗΡΟΥ 38 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 28.104

χειρίζεσθε πράγματα που την προκαλούν ή τουλάχιστον την διατηρούν; Αν θέλετε να απαλλαγείτε είναι απαραίτητο να σταματήσετε όλα αυτά που βάζετε στα μαλλιά σας. Έπειτα θα λούξεσθε τρεις φορές την εβδομάδα στο μέσον δέ του λουσίματος θα βρέχετε το κεφάλι σας με λίγο ξύδι και θα τρίβετε τις ρίζες επί 5 λεπτά της ώρας, μετά πάλι με άλλο νερό θα το καθαρίζετε ώστε να φύγει το ξύδι και μετά θα σκουπίζεσθε καλά ώστε να μη μένουν πάνω καθόλου νερά. Σας γράφω και ένα φάρμακο από το οποίο κάθε πρωί θα βάζετε λίγο σ' ένα κομμάτι βαμ-

δάκι αφού προηγουμένως κουνάτε καλά το μπουκάλι, και θα τρίβετε μ' αυτό τις ρίζες των μαλλιών.

Alcool pur.	100	gr.
Chl. de quinine	3	"
Resorcine	4	"
Nitrate de pylocarpine	0,50	cent.
Teint. de Cassia	à à 10	gr.
de quinquina		
Acide Salicylique	2	"
Lanoline	5	"

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ, Ιδρυτής του αισθητικού κέντρου ΕΛΙΣΣΕ των Παρισίων, τ. διευθυντής της Κλινικής ST. CLOUD των Παρισίων, δέχεται τας

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

όλας τας δυσμορφίας, έγκαύματα, ούλας, στίγματα, άγγειώματα κ.λ.π.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

χωρίς ηλεκτρόλυσιν άνευ στίγματος, άνευ πόνου. Βερανζέρου 12α.

ΔΙΤΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ
Δ^Ρ Ι. Μ. ΚΑΔΑΒΙΤΗΣ
ΕΙΔΙΚΕΥΣΕΙΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΤΙΝΩΣ ΡΟΝΤΓΕΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19¹
10-12 • 4-7 • ΤΗΛ. 25-125

ΣΙΝΔΟΝΟΠΑΝΑ βαμβακερά δρ. 19, ή μίλινα δρ. 34, διπλών κρεβατιών δρ. 38, ήμιλινα δρ. 49, σερβίς φαγητού ήμιλινα δρ. 235, έγγλέζικα δρ. 475, μαχαιροπήρουνα άνοξώδιστα και φθηνά.

Γραφεία Αντιπροσωπειών:

Έν Αθήναις Μητροπόλεως 22 1ον πάτωμα (Σύνταγμα).

Έν Πειραιεί Αγ. Κωνσταντίνου 16.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗ-
ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειροτέργος - Ωτορινολαρυγγολόγος

Δέχεται εις την νέαν αυτού κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Έμμ. Μπενάκη και Μαυροκοδάτου 6, από 4-6 μ.μ. Τηλ. 29-562

ΚΥΡΙΑ!

Σας συνιστώμεν να βάφετε μόνη σας τα φορέματά σας, τα μαλλιά, τα νήματά σας ως και τις ψάθες σας μόνον με τας γνήσιες και παγκοσμίου φήμης Γερμανικάς Βαφές ΑΡΤΙ, διότι ούτω μόνον θα ελθθε βεβαία ότι θα επιτύχετε άπολύτως εις την βαφήν και χωρίς να ύποστη την παραμικράν αβροάν το φόρεμά σας. Μία βαφή διά να είναι καλή δεν άρκεί μόνον το να βάφη το ύφασμα, αλλά πρέπει πρό παντός και να μη το καταστρέφει. Παλαιόν φόρεμα βαφέν με «ΑΡΤΙ» ούδέποτε άναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αι βαφαί «ΑΡΤΙ» ούδέποτε ξεβάφουν. Έμπειρέ φορέματα βάφονται επιτυχώς με βαφές «ΑΡΤΙ» αφού προηγουμένως αποχρωματισθούν με τον ειδικόν αποχρωματιστή «ΑΡΤΙ».

Αι βαφαί «ΑΡΤΙ» πωλούνται στα φαρμακεία και έμπορικά της συνουσίας σας εις 61 μοντέρνους χρωματισμούς. Έκαστον πακέτιδιον βάφει 150 δρ. μία ύφασμα.

Ζομέμα μυζικό

ο Χαμαράκης έκαμε ζήν
Περμανάντ 125 δραχ.

Θαύμα άπίστευτο... και υμώς γεγονός

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΩΝ ΤΗΛ. 25-208
ΥΠΟΚ/ΣΤΗΜΑ: ΚΗΦΙΣΙΑ ΚΕΦΑΛΑΡΙ ΚΑΤΩΦΙ ΞΕΝ. ΠΑΛΛΑΣ

Κάτι έχει ανάγκην Μπράσο στο σπίτι σας.
Ένα χερούλι πόρτας, ένας δίσκος, ένα κη-
ροπήγιο ένα βάζο.
Το Μπράσο θα το κάμη να άστράφτη σαν
καθρέπτης.

BRASSO

Το μοναδικόν στίλβωμα

RECKITT & SONS, LTD., HULL & LONDON, ENGLAND

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

21 ΕΡΜΟΥ 21

Αριθμός Τηλεφώνου 23-861

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Αριθμός Τηλεφώνου 21-400

Αφδαστος ή Συλλογή των Νέων Μαλλίνων διά
γυναικεία Παλτά και Φορέματα.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΜΑΣ

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΠΑΠΑΘΩΜΑ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ 5 Β'
ΤΗΛ. 32-389

Manteaux

Jaquettes

Capes

Renards

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΠΑΠΑΘΩΜΑ

ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ 5 Β'.

ΤΗΛ. 32-389